

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy
pdf\Cherryh_Carolyn_Janice-Cyteen_2-Znovuzrozeni.pdb

PDB Name: CHERRYH-Cyteen2-Znovuzrozeni
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.8.2007
Modification Date: 18.8.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

C.J. Cherryh

Cyteen - Znovuzrozeni

Mluvený komentář z OTÁZKY UNIE
Občanská nauka série 3

Reseunské naučné publikace: 9799-8734-3 schváleno pro 80 a více

Unie byla od vzniku ústavy roku 2301 a zůstává i přes následné přibírání dalších staničních a planetárních vlád federálním systémem s nejvyšší nezávislostí místních složek. K pochopení Unie tedy musíme začít vznikem typické místní vlády, již může představovat cokoli vzešlé z vůle nadpoloviční většiny oprávněných přirozeně narozených obyvatel. Všimněte si, že mluvíme o obyvatelích, nikoli o občanech. Z volby jsou vyřazeni jen nezletilí a azové, jež Ústava pro účely Ustavujícího hlasování nepovažuje za způsobilé, byť po vzniku vlády může stát až um udělit volební právo.

Po Ustavujícím hlasování se komunita stává kandidátem Unie. Hlasování ustavuje místní Ústavodárné shromáždění, jež z vůle voličů buď potvrdí stávající vládní systém, nebo navrhne jiné uspořádání, jež musejí původní voliči schválit. Druhou povinností Ústavodárného shromáždění je přidělení občanských čísel a registrace druhotných voličů, tedy všech oprávněných volit do Rady devíti a Velké rady Unie. Třetím a posledním úkolem Ústavodárného shromáždění je předat výsledky sčítání lidu a voličů unijnímu Úřadu občanů.

Nové Ústavodárné shromáždění může svolat buď místní referendum, nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu Unie. V novém Ustavujícím hlasování jsou oprávněni volit i azové s občanským číslem a přistěhovalci s povolením k trvalému pobytu.

V rámci Unie zastupuje Rada devíti devět profesních elektorátů, v jejichž rámci se počet voličských hlasů odvozuje od prokazatelné odbo-rnosti. Například ve Vědě má většina voličů jeden hlas, ale zkušený laborant dva a často citovaný vědec až deset, podle toho, kolik profesionálních úspěchů mu lze započíst. Volič může o zvýšení počtu hlasů požádat, ale většinou jde o tabulkový postup spjatý s funkcí a oborem.

Když se v Radě devíti uvolní místo, zastoupí Radního tajemník příslušného podřízeného Úřadu, dokud elektorát v dané profesi nezvolí nového Radního; odcházející Radní může svého zástupce jmenovat.

Člena Devítky může kandidát opozice vyzvat kdykoli, jakmile shromáždí ve svém Úřadu dostatek hlasů pod petici.

Nárůst vlivu politických stran v poslední době udělal z boje o křeslo stranickou soutěž a Radním se prakticky nemůže stát nestraník. Oslabila se tím pozice tajemníka a posílila úloha drobné politiky na vyšších postech v jednotlivých Úřadech.

Radní určuje politickou linii Úřadu. Tajemník vytyčuje program a řídí Úřad. Sekční šéfové plní pokyny a výsledky hlásí přes tajemníka Radnímu a celé Devítce.

Rada devíti má právo navrhopvat a schvalovat zákony, zvláště ve věci rozpočtu jednotlivých Úřadů, a navenek vystupuje jako reprezentační kolektivní hlava Unie. Zákon ohledně jediného člena Unie ale může zvrátit jednohlasné veto všech členů lokální delegace a toto veto přemůže jen dvoutřetinová většina ve Velké radě spojená s prostou většinou Rady devíti. Místní samosprávu tedy přehlasuje jedine výrazná většina zástupců Unie.

Zákony Devítka schvaluje prostou většinou, Velká rada je ale může vrátit kvalifikovanou většinou. Ve Velké radě zastupuje každý stát podle počtu obyvatel velvyslanec a několik poslanců.

Rada devíti předsedá Velké radě. Rada světů (tedy Velká rada bez Devítky) může navrhopvat a schvalovat zákony, Rada devíti je může vrátit prostou většinou.

Rada světů má v současnosti sedmdesát šest členů, mezi nimi i zástupce Cyteenu. Za přítomnosti Devítky, tedy při zasedání Velké rady, nemohli cyteenští poslanci mluvit ani hlasovat až do roku 2377, neboť Cyteen jako sídlo vlády schválil v referendu, že nebude zasahovat do chodu Unie, dokud její populace dvojnásobně nepřevýší počet

obyvatel planety.

Některé správní celky v Unii nemají zastoupení: jsou to Administrativní území řízená vlastními zákony. Administrativní území mají stejnou autonomii jako kterákoli planeta nebo stanice v Unii, ale nevolí do Rady světů a do Rady devíti.

Administrativního území se netýká planetární legislativa, odvádí daně jen Unii, udržuje si vlastní policii, zákony a nařízení závazná pro všechny občany. Administrativní území je pod dohledem Úřadu, jehož se týká hlavní hospodářský význam dané enklávy, a za jistých přesně vymezených okolností, u každého Administrativního území jiných, může pověřený Úřad zasáhnout do vnitřních záležitostí.

Při výkladu uspořádání Unie nemůžeme opomenout výsadní postavení Cyteenu. Má největší hustotu obyvatel, nejsilnější zastoupení ve všech profesních elektorátech, sídlí na něm vláda Unie - samozřejmě na vlastní půdě vyňaté z území Cyteenu - a leží tu tři velice mocná Administrativní území.

Lidé si občas stěžují, že na Cyteenu je příliš silná unijní moc a Cyteen ztrácí práva. Jiní říkají, že Cyteen má v Unii příliš velký vliv a v Devítce mu vždy patřilo několik křesel. Další, většinou místní, podotýkají, že Cyteen podporuje vládu celé Unie a je jen spravedlivé, aby měl silný hlas, protože vliv Devítky je na planetě tak silný jako nikde jinde.

Dalším jablkem sváru je fakt, že cyteenské zdroje využívají jak vládní instituce, tak Administrativní území, jež nespádají pod cyteenskou moc a neodvádějí daně. Území poukazují na to, že do cyteenské ekonomiky přivádějí daleko víc peněz, než čerpají, a že Cyteen je jako svět životaschopný právě díky hospodářské síle jistých daňových rájů...

Kapitola 7

I

Malý tryskáč přistál na letišti v Planysu a přejel ke skromnému terminálu. Justin se odpoutal, stále jako v snách, jako by tomu nemohl uvěřit.

Až dosud byl přesvědčen, že ho nějaká moc zastaví, že ho chtějí navnadit a pak vmanévrovat do situace, která by schůzku s Jordanem překazila.

Pořád měl strach. Napadaly ho i jiné možnosti než psychický nátlak - Reseune třeba navodilo situaci, která Jordanovi ublíží a zhorší mu podmínky. Snažil se takové myšlenky zastrčit někam, kde ho nebudou otravovat, ale zajistí mu ostražitost. Přesto se musel i teď obrnit proti strachu z náhlého zavolání nebo zabavení dokladů.

Jinak by se zbláznil.

Vzal ze skříňky nad hlavou kufřík a batoh, uličkou už k němu šla eskorta. Letadlo patřilo firmě, a tak mělo na ocase místo červenobílého emblému RESEUNE AIR laboratorní znak Nekonečného člověka. Pendlovalo mezi Planysem a Reseune a díky tomu, že bylo jako RESEUNE ONE soukromé, nepodléhalo kontrole Úřadu dopravy.

Z Reseune to byla přes oceán dlouhá cesta. Letoun měl přechodovou komoru a nasávací filtr a než mohli vystoupit, museli si vzít skafandry. Justin vytáhl bílý oblek ze skříňky, bylo v něm hrozné horko, protože univerzální skafandry neměly chlazení, jen pár pásů na prsa a na ramena, aby se látka tlakem vzduchu v helmě nenafoukla jako balon.

Druhý pilot Justinovi prověřil ventily, límec, manžety na rukávech a na nohavicích, plácl ho po rameni a ukázal do přechodové komory. Univerzální skafandry neměly ani interkom a člověk musel řvát nebo posunkovat.

Justin tedy zvedl zavazadla, rovněž zabalená v igelitu, a ohlédl se, jestli ho ochranka pustí.

Ne. Jeden bezpečák půjde s ním. Tak přísně ho hlídají.

Vlezl tedy do komory, počkal, až se vypustí vzduch, a s bezpečákem v zádech sešplhal po žebříku na letištní plochu, kde se letadlu věnoval pozemní personál v chytrých skafandrech na míru.

V Planysu nebylo mnoho zeleně. Srážkové věže dělaly, co mohly, ale pořád to tu vypadalo nové a nehostinné, samá červená skála, modrý lišejník a vlnovníky. Ankylodermy představovaly na tomto světadílu hlavní kmen - jako na druhém platytheria - a obě oddělené ekologie spojovala jen přítomnost vlnovníků a podobného odolného plevelu.

Flóra vyztužená silikáty a jedovatá množstvím kovů a alkaloidů sytila vzduch tenkými vlákny, jež v lidském dýchacím systému už od nejmenších dávek způsobovala rakovinu. Rostliny prostě člověka zabily buď hned, nebo za pár let, podle toho, jestli je rovnou pošetile ochutnal, nebo se omylem nadechl nepročištěného vzduchu. Koncentrace oxidu uhelnatého v atmosféře by to zvládla ještě rychleji. Naopak fauna člověka neohrožovala, dokud se jí nepostavil do cesty, a místní tvor neumřel, říkalo se, dokud se nesrazili dva stejně velcí a nechcípí při rvačce hlady.

Mimo divočinu bylo lehké zapomenout, co je Cyteen zač.

Planys navíc působil hrozně opuštěně. Hned za letištěm začínal Cyteen, surový a smrtonosný.

Jordan tu žije.

Prošli letištní budovou do podzemních garáží, další přechodovou komorou do dekontaminační linky, v ní se navzájem vydrbali kartáčem, silné sací větráky jim málem roztrhaly skafandry, napínali elastické pásky, aby se vlákna uvolnila i z nich, pak je myčka osprchovala speciálním rozpouštědlem, za další přechodovou komorou se svlékli, aniž by se dotkli vnějšího povrchu obleků, a dekontaminační četa se jim zatím postarala o zavazadla.

Justin byl nespůj, dokud dalšími dvěma nevešli do chodby podobné bouřkovým tunelům v Reseune - šedivý beton a nic víc.

O patro výš to bylo lepší: panely měly zelený nátěr a slušné osvětlení. Nikde žádné okno, zřejmě ani jedno v celém Planysu. O výzdobu se staraly umělé květiny a laciné reprodukcce.

Metrová hnědá písmena každých pár metrů sdělovala, že chodba vede budovou A. Dveře byly z hnědého

plechu. A z jedné kanceláře vedla na chodbu kupodivu okna se záclonami. Na dveřích měla plastovou cedulku s vyraženým nápisem Dr. Jordan Warrick, ředitel, vzdělávací odbor.

Strážný Justinovi otevřel. Justin vešel, u stolu uviděl Paula, vypadal... prostě jako Paul, barvil si vlasy. Vstal, stiskl mu ruku a objal ho.

Tehdy Justin uvěřil, že to je pravda. "Jdi dál," šeptl mu Paul do ucha a postrčil ho. "Čeká tě."

Tentokrát si otevřel sám. Jordan ho uvítal s otevřenou náručí. Dlouho se k sobě jen beze slova tiskli. Justin plakal. Jordan též.

"Rád tě vidím," vypravil ze sebe nakonec Jordan. "Sakramentsky jsi vyrostl."

"Vypadáš dobře," odtušil Justin a snažil se na otcově tváři nevidět vrásky. Jordan byl i hubenější, ale stále pevný a silný - možná, napadlo Justina, dělal to, co já; od chvíle, kdy dostal povolení k návštěvě, běhal v tělocvičně kolečka, aby ho otec viděl v dobré formě.

"Byl bych raději, kdybys přiletěl s Grantem."

"On taky." Těžko se držel. Nedodal, že Grant má větší strach, než dává najevo, protože zůstal v Reseune sám a formálně v moci laboratoří. "Možná příště."

Tahle návštěva musí klapnout. Musejí se chovat vzorně, aby dostali další povolení. Justin si uvědomoval, že Bezpečnost všechny jeho papíry prověří se vši důkladností už tady a podstatně pečlivěji ještě v Reseune, že ho pořádně prohledají, jako když nastupoval do letadla. Ale je tady. Má čas do zítřejšího poledne. Celou dobu s nimi budou v místnosti dva zvláště proškolení agenti, ale to nevadí, stejně jako kamery a štenice, s nimiž žije už tak dlouho.

Přešel tedy s Jordanem ke konferenčnímu stolu, posadil se, a když přišel i Paul, spustil: "Vzal jsem svou práci. Za chvíli mi přinesou kufr. Byl bych moc rád, kdyby ses na to podíval."

Je to ztráta času, řekl Yanni, pohrdavě jako obvykle, když ho Justin prosil o povolení vyvézt z Reseune svůj poslední návrh. A odpoledne mu to povolil. Zaplatíš za to, připsal pod propustku. Zaplatíš mi v přesčasech.

"Jak se vám tam daří?" zeptal se Jordan, ale očima kladl další otázku, již jeho syn, student psychologie, na rozdíl od agentů těžko přehlédne.

Jsou v tom nějaké podmínky, o kterých nevím?

"Šíleně," rozesmál se Justin, "šíleně dobře. Až moc, celý rok. Loni to bylo hrozný. Asi o tom víš. Nic jsem neudělal pořádně, všechno se pokazilo..."

Nemůžu o tom mluvit.

"...ale jako by se všechno najednou dalo do pořádku. Za prvé mi vzali práci v reálném čase. Cítil jsem se kvůli ní provinile, což asi dokazuje, jak špatně jsem ji dělal. Všechno mi trvalo moc dlouho, byl jsem unavený a moc jsem nemyslel, prostě jsem se na to nehodil. Yanni si myslel, že tak překonám svoje problémy, přesně vím, o co mu šlo, pak mě strčil zpátky do výroby. Ale bůhvíproč si to zase rozmyslel a vzal mě na dlouhé zkušební období do vývoje. Tam mi to jde, díky za optání."

Tak dlouho spolu mluvili se zpožděním, že Justin dál vyprávěl v kompaktních celcích a bál se, že mu Bezpečnost přeruší spojení. Tady měl ale víc svobody. Slíbili mu to. Nemusel se bát odposlechů zvenčí a mohli mluvit o čemkoli kromě útěku nebo pašování zpráv.

Jordan věděl o Projektu. O obou Projektech, o Ari i o Rubinovi.

"To jsem rád," odvětil. "Opravdu rád. Co Grant a práce?"

"Nikdy neměl potíže. Znáš ho." A vtom si uvědomil, jak daleko do minulosti otcova otázka sahá.

Celé roky. Grant v nemocnici. Justin v cele. Jordan vypovídá v Novgorodu, než ho vyženou do Planysu. Ruka se mu na stole třásla, přitiskl si ji na ústa a pokusil se uklidnit.

"Grant se z toho dostal. Je stabilní jako předtím. V pořádku. Nevím, co bych si bez něj počal. Měl ses tu dobře?"

"Napřed to byla hrůza. Ale je tu málo lidí, všichni se znají. Občas přijde někdo nový, někdo odejde, všichni vědí, proč tu jsem, ale je to velký rozdíl."

Proboha, dej si pozor. Jakmile naznačíš, že ti něco schází, mohou to proti tobě použít. Pozor na pusy.

"Záleží nám na ostatních. Pomáháme si. Myslím, že za to může poušť. Buď se zblázníš a pošlou tě pryč, nebo si zamiluješ zdejší klid. I Bezpečnost je tu rozumná. Nebo ne, Jime?"

Jeden strážný se posadil do kouta. Zasmál se a zhoupl na židli.

Nebyl to az, ale OBC.

"Většinou," odvětil Jim.

"Jsem tu doma," pokračoval Jordan. "Zvykl jsem si. Musíš pochopit, jak tu žijeme. Zprávy a hudbu přijímáme přímo ze stanice, jsem v obraze. Oblečení, knihy a pásky zato dostáváme letecky z Reseune, když je příležitost, a knížky a pásky musí ještě prohlédnout Bezpečnost. Takže se bavíme spíš společně. Ze zábavných pásků teď letí Ozvěna. To by ti mělo něco naznačit."

Tři roky starý pásek. "Mohl jsem ti jich přivést bednu."

"Oceníme každý příspěvek místní knihovně. Podával jsem stížnosti. Všichni zaměstnanci už někdy poslali stížnost. Posádka ale všechno stopí. Vojenské priority. A prohledávají zavazadla. Nemohl jsem tě varovat. Doufám, že v kufříku nemáš nic, čeho se tu nedostává, protože na celnici sedí určitý počet vojáků, kteří se můžou utlouct po cenzurovaném zboží. Nemluv o toaletním papíru. Takže v tom nejsme sami."

Justin se zasmál, protože se smál Jordan i Paul, a dokonce agent Jim, protože to byl tak zoufale černý vtip, protože Justinovi došlo, že Planys není jenom poušť, ale živé město se smyslem pro humor.

Až do ochraptění pak povídali a probírali teorii. Šli do laboratoře a Jordan představil syna spolupracovníkům. Všude je doprovázel Jim a jeho partačka, aza Enny. Popili s Lelem Schwartzem a Milošem Car-nath-Morleym, jež Justin

viděl naposledy v sedmnácti, a pak povečeřel s otcem, Paulem, Jimem a Enny.

Rozhodně neměl v plánu jít spát. To ani Jordan a Paul. Má jen pár hodin a vyspat se může v letadle.

Jim a Enny vystřídali v osmjiní agenti. Tou dobou se už Justin s Jordanem a Paulem hádal o konstrukce pásků, starší muži mu vysvětlovali chyby a učili ho víc o integraci sociologické psychologie, než se naučil ze všech Yanniho knih.

"Proboha," řekl kolem čtvrté ráno, když už stěží mluvili, "kdybychom to mohli probírat pravidelně, kdybyste vy byli tam nebo já tady..."

"Hledáš na prozkoumané půdě," shrnul námitky Jordan, "ale myslím, žeš neskončil ve slepé uličce. Málokdy to přiznám, ale teď nevím. Stojí to za pokus. Asi nedospěješ, kam jsi chtěl, ale jsem zvědavý."

"Jsi můj otec. Yanni tvrdí, že jsem blázen."

"Pak byla blázen Ari."

Zhoupl se mu žaludek, jak neutrálně a bez zášti Jordan vyslovil její jméno.

"Když jsem jí navrhl, ať napojí vlohy na hlubinný pásek, odpověděla, že na tom pracuješ ty. Myslel jsem si, že mě chce ponížít, ale asi jsem se mýlil. Pomáhala ti s tím?"

"S tímhle ne. S prvními..." S prvními, než umřela, řekl málem. Než ji zabili. Otrásl se. "Takže jsi mě tehdy nebral vážně."

"Synku, na studenta to bylo slušné. Ari asi viděla dál než já. A teď vidí dál Yanni."

"Yanni?"

"Napsal mi dlouhý dopis. Hodně dlouhý. Napsal mi, na čem pracuješ. Že jsi blázen, ale že to někam spěje. Že tvé integrace na hlubinné sety prohnal sociologickými počítači a nedostal výsledek - málo dat, pole příliš široké. Něco takového. Na sociologii takové výsledky špatně snášejí, dovedeš si představit, jak jsou z nich nervózní."

Jordan se posadil k čaji. Justin se svalil na židli, už se mu chtělo spát. Složil hlavu na stůl a poslouchal dál.

"Na sociologických algoritmech pracovala Ariana Emoryová," pokračoval Jordan. "I já a Olga Emoryová a James Carnath a deset dalších lidí. Přinejmenším jsi jim předložil problém, který přesahuje jejich záběr. Už jsem se přiznal, že něco nevím. Ale když to přiznají stroje s kompletním sociálním paradigmatickým, vypadá to děsivě. Sociologii ani tak nezajímá, co jsi udělal, jako spíš fakt, že tvé návrhy vzdorují projekci do budoucnosti. Sociologické počítače jsou velice háklivé na negativa. Ta mají hlásit."

Justin to věděl.

"A v tvém návrhu buď žádná negativa nejsou, nebo je program nedovede odhalit. Počítače se prokousaly k třicáté generaci a pořád hlásily: Nevím. Možná proto tě sem vedení poslalo. Třeba jsi Reseune konečně zaujal. Mě rozhodně. Musejí řešit, jestli nelžu - třeba i sám sobě, protože jsem tvůj otec..."

Justin otevřel ústa, ale zarazil se. Zarazil se i Jordan, protože čekal, co mu syn poví, a v koutě seděla stráž, navíc je pravděpodobně nahrává Bezpečnost. A zřejmě i vedení Reseune.

Justin tedy neřekl: Nemohou mi dovolit úspěch. Kdybych uspěl, zpochybním jejich Projekt. Stiskl rty.

Jordan vycítil nebezpečí. Pokračoval tišeji a vážil slova. "Samozřejmě bych lhal. Mám spoustu důvodů. Moji kolegové v Reseune by ale nelhali: vědí, že na tom něco je, myslí si to Yanni i sociologické počítače a ty jistě nemají postranní motivy."

Můžou mě poslat do vyhnanství jako tebe. Co se nedostane ven, to Bezpečnosti nevádí. Ani Projektu.

Jenže já řekl Denysovi, že když zmizím z Reseune, těžko to vysvětlí.

"Nevím, jestli máme vůbec nějakou šanci, že by ti dovolili přestěhovat se sem," řekl Jordan. "Ale napřed se zeptám tebe: přestěhoval by ses?"

Justin ztuhl, připomněl si opuštěnou krajinu a zoufale nehostinné okolí.

Děsilo ho to tady, i když vyhnanství v Planysu by znamenalo svobodu.

Jordan nakabonil čelo. "Odpověďš mi."

"Ne, špatně to chápeš. Nelíbí se mi tady, to je pravda. Ale překonal bych to. Ty sis zvykl."

"Řekněme, že jsem neměl příliš na výběr. Ty máš. Nepřekonáš to. Chápu tě. Časem se to změní. Ale teď máme už tak dost problémů. Musíme počítat s Yannim. Rozhodně bychom nikam nic neposlali, aniž by o tom věděli. Takže na tom budeme pracovat jako doposud. Jsou zvědaví. Nejsou tak zaslepeni Projektem, aby si nevšimli jiné zajímavé myšlenky. A to je plus i minus. Vidíš, jak jim záleží na mém blahobytu."

"Pane," upozornil ho strážný.

"Pardon." Jordan vzdychl a dlouho k Justinovi mluvil jen výrazem tváře.

Nemám tu takovou svobodu, jak se zdá na první pohled.

Když máš úspěch, vysloužíš si ochranu. Dokonalá ochrana znamená dokonalé uvěznění.

Justin ucítil v krku knedlík, zčásti ze žalu, zčásti ze strachu. Zachtělo se mu okamžitě zmizet, hned, ještě před svítáním. Ale to je hloupost. Mají s Jordanem tak málo času. Proto nešli spát a přepjatí se dostali za hranici upřímnosti.

Sakra, v Reseune opustil dítě a teď nevím, jak mě vidí. Jako muže? Nebo jako velké dítě? Možná mě ani nezná. Já ho znám, ale nevím, co jsem teď.

A můžou za to oni.

Už to nespravíme. Ani si nesmíme říct nic, čím bychom se poznali. Nemůžeme žaláříkům vydat city.

Podíval se na Paula u stolu a napadlo ho, že tu s otcem žijí jako on s Grantem - pod tlakem slov, jež si netroufnou vyslovit.

Je to tu vlastně jako v Reseune, pomyslel si. Pro Jordana je to totéž. I když to vypadá úplně jinak. Nemůže mluvit. Netroufne si.

Pro nás je Planys stejný jako Reseune.

II

"Ještě pracujete?" zeptal se ode dveří noční strážný od Bezpečnosti a Grantovi se rozbušilo srdce.

"Ano."

"Pan Warrick dnes není v práci?"

"Ne."

"Je nemocný?"

"Ne."

Vedení nechťelo, aby se o Justinově výletu příliš vědělo. Byla to jedna z podmínek propustky. Grant prostě něco nesměl prozradit a mlčení rozeného člověka iritovalo. Chvilí se na něj podezíravě díval, pak zafuněl a pokračoval v pochůzce.

Grant si oddech, ale napětí zůstalo na zadním svahu adrenalinové vlny, strach sílící od chvíle, kdy mu Justin řekl, že poletí do Planysu.

A vedení trvalo na tom, že poletí sám. Grant se s ním odmítl bavit o tom, co se mu může stát, protože Justin byl stejně nezvratně rozhodnutý.

Ale Grant měl strach, tím větší, že letadlo opravdu odletělo a on se musel do Domu vrátit sám.

Uklidňoval se, že je normální cítit úzkost: byl zvyklý na Justina spoléhat, od Ariiny smrti se neodloučili a samota mu samozřejmě připomněla nepříjemné vzpomínky.

Formálně ale nebyl Justinův svěřenec. Patřil laboratoři a dokud u sebe nemá Justina a přes něj Jordanův vliv, nemá žádnou ochranu a žádná práva. Justin riskoval, že Bezpečnost narafičí letecké neštěstí, ale daleko spíš by mu v nepřítomnosti vzali aze na výslech, nebo dokonce na přepásko-vání.

Nemá cenu panikařit, okřikl se, protože s tím nemůže vůbec nic dělat, nemá se kam schovat a nedokáže jim v ničem zabránit.

První noci o samotě ve velikém prázdném bytě, beze zpráv z druhého konce světa, přehlušil noční šramoty injekcí adrenalinu, několika dávkami uspá-vadla a kapkou kataforika.

Pak po turecku seděl u postele a schovával se v nejtajnějších pokojích uvnitř sebe sama, opatrně měnil vybavení a soustředil se tak, že z něj tekla pot a ještě týden ho bolela hlava.

Nevěděl jistě, jestli to dokáže, nevěděl jistě, jestli kombinace adrenalinu a kataforika zabere, ale byl tak vyčerpaný, že sotva se probral z drog, padl tváří na polštář a jen poslouchal své zběsile bušící srdce.

Konstrukér, který se pustí do vlastního psychose-tu a předělá ho, je blázen.

Zkušební azové ale dělali něco podobného, protože sami rozhodovali o způsobu míry integrace nového pásku. Byla to otázka co nejdůkladnější znalosti vlastního nitra.

Vypnul počítač, zhasl a zamkl za sebou kancelář. Čekala ho druhá noc v prázdném bytě.

Azovské instinkty mu říkaly, ať jde za jiným dohlí-žitelem. Ať vyhledá pomoc. Ať si vezme prášek. Ať v hlubších úrovních netoleruje napětí.

Uposlechnout první rady by bylo samozřejmě velice hloupé a Granta to ani nenapadlo. Zato ho moc lákala představa pilulky na spaní. Když se dost na-dopuje, probudí se až ráno a rovnou půjde Justinovi naproti k letadlu. Nebyl to špatný nápad, prášky na spaní by dokonce značně ztížily práci komukoli, kdo by na něj chtěl ještě v noci něco zkoušet...

Ne, zdržet letadlo je snadné. Když budou potřebovat čas, udělají si ho.

Hlavně měl ale dojem, že když noc přečká bez prášků, něco za to získá - snažil se učit přes endokri-ny a logické uhýbání nejistotě a problémům rozvoji osobnosti nepřispívá. Kdyby tu byl svět azů, všechno by bylo černé a bílé a naprosto jasné. Rozené lidi ale dělá právě šed' mlhavého myšlení. Odstíněné reakce odstíněných hodnot nabytých díky endokrinní ne-vyváženosti.

Grant neměl rád bolest. Ale v jejím vedlejším produktu tušil prospěch.

Také tušil, že bude prospěšné nechat si v kapse podkožní sprej s dvojitou dávkou uspá-vadla. Když ho budou chtít někam odtáhnout, dostanou jen polomrtvého aze.

III

Ari si všimla, že Nelly má pořád potíže.

"Musíme na ni opatrně," upozornila Floriána a Catlin na poradě v jejich pokoji, zatímco Nelly pomáhala Seelymu sklízet ze stolu.

"Ano, paní," pravil s přesvědčením Florián. Catlin mlčela. Když souhlasila, nechala mluvit part'áka. Ne že by se styděla. Byla prostě taková.

A Nelly měla vážné výhrady k výcviku sebeobrany. Když viděla, jak Catlin v obýváku přehazuje Floriána přes rameno, zaječela:

"Něco se ti stane! Floriáne, Catlin, měli byste mít rozum!"

Stěžovat by si měl spíš Florián, protože představoval Nepřítele a teď na zemi trpělivě čekal, až Catlin Ari ukáže, co dělat, aby už nevstal, i když ve skutečnosti se mu samozřejmě nic nestalo, protože uměl padat.

Nelly prostě slyšela zuchnutí a když doběhla, Florián už ležel na koberci. Catlin na něm předváděla, jak Nepříteli zlomit vaz, ale dělala to pomalu. Kdyby to myslela vážně, nebylo by ani vidět, co dělá rukama. Catlin a Florián Ari ukázali, jak spadnout a hned zase vstát. Uměli toho tolik...

Někdy, když měli být pro sebe, hráli na Léčku. Zhasli všechna světla a šli po sobě.

Ari vždycky prohrála. To bylo v pořádku. Pořád se učila. Bavila se daleko lépe než s Amy Carnathovou.

Florián jí ukázal spoustu věcí s počítači a jak lícit pasti a co se dá dělat s Posluhou, jak vyhodit někoho do povětří, když má bombu, ale bomby zůstávaly zamčené ve zbrojnici. Dozvěděla se o analýze hlasu, odkud Posluha ví, kde právě je, jak jsou daktylosko-pické a oční zámky propojené s počítačem Domu a jak otevřít elektronický zámek bez karty.

Florián hopem zjistil spoustu věcí. Řekl, že zámky od bytů v Domě jsou něco extra a není hračka se přes ně dostat.

Taky řekl, že byt strýčka Denyse má fakt extra speciální zámek a spoustu zařízení, které nedovedl vystopovat na konec drátu, ale že určitě patří Bezpečnosti. Řekl, že to může zkusit prověřit, ale mohl by mít problémy se Staršími a udělá to, jen když bude Ari chtít.

To jí řekl až venku, protože s Catlin přišli i na jiné věci.

Například že je Posluha odposlouchává.

Je to speciální model, řekl Florián, vidí všude a slyší všechno a sám je zticha a odstíněný a pásky nahrává někde mimo byt. Mikrofony a kamery nemusejí být větší než špendlíková hlavička, kamery budou mít asi rybí oko a mikrofony mohou sledovat kroky i hlasy. "Mohli by je dát třeba tady do zdi," vysvětlil Florián, "a vy byste si jich ani nevšimla, protože jsou průsvitné a najdete je jen se silnou svítilnou, když posvítíte hodně šikmo, anebo se zvláštním vybavením, což je lepší, ale kamery jsou přesně seřizené. A mikrofony dovedou analyzovat napětí v hlase. Dostanou, co si zámamou. Tedy když budou chtít. Je to spousta práce. Většina Posluhů je jednoduchá a není těžké se do nich dostat. V Domě je ale všechno složité, bezpečnostní, a najít v omítce všechny štěnice není legrace."

To Ari našťvalo. "I na záchodě?!"

Florián přikývl. "Zvláště na záchodě, protože lidé hovoří o tajných věcech tam, kde nečekají odposlech."

Ari zašla za strýčkem Denysem a vážně se zeptala:

"Strýčku, mám na záchodě štěnici?"

A strýček řekl: "Kdo ti to řekl?"

"Mám?"

"To kvůli bezpečnosti," odvětil strýček. "Neměj strach. Nezapínají je, když nemusí."

"Nechci mít na záchodě štěnici!"

"Nejsi zločinec, Ari, že ne? Takže se nemusíš bát Bezpečnosti. Ale kdybys byla zloděj, na ústředí zazvoní poplach a Posluha začne všechno nahrávat. Nedělej si s tím hlavu."

"Ano, pane," přitakala způsobně, poručila Floriánovi, ať najde všechny kamery a mikrofony, a pak na ně plácla plastelínu. Kromě kamery v reproduktoru na zdi. Přes ten hodila ručník, a i když ho Nelly pořád uklízela, Ari kameru vždycky přikryla.

Florián našel kamery i v ložnici, ale strýček Denys si Ari zavolal a řekl, že Bezpečnost při pravidelné kontrole zjistila, co se stalo s kamerami, a že všechny štěnice na záchodě a v koupelně vypne, ale ostatní jsou součástí ochrany bytu a nesmí se s nimi nic stát.

Tak je Ari nechala na pokoji.

Bezpečnost jim lezla do života i jinak. Catlin řekla, že Seely je od Bezpečnosti. A taky Abban, Giraudův az. Poznala to.

Florián přisvědčil, že má stejný dojem.

Catlin ji naučila také stát tak tiše, že ji nikdo neuslyší, a ukázala jí, kam praštit, když ji někdo přepadne.

Strýček Denys tedy nemusí mít starost o bezpečí a nebude mu vadit, když se Ari projde po chodbě. A až přijde dopis od maminky - určitě přijde už brzy, Ari si to spočítala, dovede se o sebe cestou na Fargo-ne sama postarat.

Ari se začala bát chodit mezi cizí lidi, protože si uvědomila, že mimo Reseune je spousta lidí, kteří chtějí loupit a krást a třeba ji i zabít nebo unést, ale aspoň si teď dávala větší pozor a také se naučila, co dělat s ošklivými lidmi, které nestačí zpracovat.

Moc ráda by to udělala Amy Carnathové.

Věděla ale, že o tom může nanejvýš fantazírovat, protože by to bylo moc, protože Amy by pak byla mrtvá a to se nedá vzít zpátky, ať zpracujete, koho chcete.

Daleko lepší je lidi zpracovávat než zabíjet, když máte dost času.

Trochu to naučila Floriána a Catlin. Ale ne moc. Za prvé jsou azové a nedá se jim to vysvětlit, aniž by to na nich ukázala, za druhé nechtěla, aby to zkoušeli na ni.

Musí v tom být nejlepší. Je přece jejich dohlížitelka.

Taky jí občas nahnali hrůzu, někdy se bez nich nemohla obejít a jindy by je raději neměla, protože ji štváli a bavili a nutili k přemýšlení a občas si v noci říkala, že by je neměla mít tolik ráda, protože maminka je nemusí pozvat na Fargone. Nevěděla, proč ji to napadlo, ale trápilo ji to a Ari nechtěla mít z nikoho strach, a hlavně nechtěla pro nikoho plakat.

"Nesmíme se dostat do průšvihů," řekla Floriánovi a Catlin v jejich pokoji, když je Nelly vyplísnila. A konečně z ní vypadlo, co v sobě už dlouho dusila, ale nedokázala jim to říci. "Znám spoustu lidí, co už tu nejsou. Dostali se do průšvihů a zmizeli."

"Jak to myslíte?" zeptal se Florián.

"Prostě jsou pryč."

"Mrtví?" ujistila se Catlin.

Srdce jí zabušilo. Rozhodně zakroutila hlavou. "Jenom zmizeli. Někde na Fargone nebo tak." Dál se jí mluvilo ještě hůř.

Z jejího výrazu azové pochopili, že mají být tiše jako myšky, protože Ari nebude mluvit o Nelly. "Nechali zmizet i maminku a jejího aze. Nechtěla. Strýček Denys říká, že má na Fargone důležitou práci. Možná mluví pravdu. Možná ne. Možná mi to povídá, protože jsem malá. Ale zmizela i spousta dětí. Proto si dávám bacha. Musíte si taky dávat bacha."

"Když někdo z nás zmizí," prohlásila Catlin, "vrátíme se."

To byla celá ona. A nemluví do větru, uvědomila si Ari, přinejmenším jim pěkně zavaří.

"Maminka je fakt chytrá a Ollie má velikou sílu, takže je asi jen tak nechtyli a neodtáhli. Spíš je asi zpracovali, vynervovali."

"Kdo je Nepřítel?" zeptal se Florián.

Tak prostě uvažovali. Ari bušilo srdce. Nikdy o tom s nikým nemluvila. Nikdy o tom nepřemýšlela jako az, s nadhledem. Když se na to podívala z jejich perspektivy, fakta do sebe začala zapadat. Došlo jí, že zřejmě má nějakého Nepřítele.

Snažila se přijít na to, kdo by dokázal lovit lidi a psychologicky je zpracovávat a nechat mizet velké dospělé. Přitáhla si Floriána a pošeptala mu do ucha (s dlaněmi kolem úst, aby ji Posluha opravdu neslyšel a nedonesl nic Nepříteli): "Mohl by to být Giraud. Ale to není normální Nepřítel, protože nám může rozkazovat. Je od Bezpečnosti." Floriána to vzalo. Catlin do něj šťouchla loktem a Florián jí zprávu poslal tichou poštou. Pak se i Catlin zatvářila vyděšeně a to u ní nebylo normální. Ari si ji přitáhla a zašeptala: "Nikdo jiný by nedostal maminku." Catlin šeptem odpověděla: "Tak to ho budeme muset dostat jako prvního."

"Třeba to není on!" varovala Ari.

Seděla a čekala, až to Catlin pošle Floriánovi. Florián něco odpověděl a pak Ari pošeptal:

"Měli bychom to probrat jindy."

Naštvaně se na něj podívala.

"Starší je moc nebezpečný," vysvětlil Florián. A nejtišším šeptem dodal: "Prosím, paní. Zítra. Venku."

Takže jí porozuměli. A uvěřili, nejen proto, že jsou azové. Pochopili, co tím myslí. Schoulila se a připadala si hloupá a zbrklá, ale zároveň se utěšovala, že jí spousta věcí nedošla, protože ani neměla možnost se na ně podívat ze správné perspektivy. Myslela si, že věci se dějí, protože je to tak odjakživa a svět už je tak zařízený. Ale to byla hloupost. Nic se nedělo samo od sebe, za všechno mohou lidé a Florián a Catlin to hned pochopili, protože z jejich okolí se odmalička nikdo neztrácel.

Hrávali hru Co je tu divné? Floriána a Catlin se třeba zeptali: Co je divné v obýváku? A pak Ari měřili čas, dokud na to nepřijde. Jednou nebo dvakrát byla rychlejší než Catlin, a jednou dokonce předstihla Floriána. Několikrát přestavěla věci tak nenápadně, že se museli nechat poddat. Šlo jí to. Ale teď si připadala jako úplně hlupák.

Hloupé bylo myslet si, že věci patří tak, jak je zná.

Hloupé bylo myslet si, že když maminka odletěla, šla z donucení, ale pak si domyslet, že by cesta byla pro malou holčičku příliš nebezpečná. A právě na to se dívala, když hned vedlo trůnilo Něco divného.

Hloupé bylo nedomýšlet věci do konce. Pokud maminku opravdu dostal Nepřítel, maminka asi není v bezpečí. Ari měla strach.

Vzpomněla si na loňskou hádku se strýčkem De-nysem. Nechtěla na svém večírku Girauda a Denys namítl: To není hezké, Ari. Je můj bratr.

To ji děsilo.

Děsilo ji to, protože strýček Giraud může strýčka Denyse přimět k různým věcem. Strýček Giraud má Bezpečnost a ta jí může lézt do dopisů. Dokonce je můžou zabavit a vůbec neposlat mamince.

A tím se všechno hroutí.

Husa hloupá.

Bylo jí zle. A nemohla se strýčka Denyse zeptat, co je pravda. Denys by řekl: Je to můj bratr.

IV

Giraud si dolil vodu a napil se. Probíral hlášení; debata učitelů nad porovnáním dvou pojednání, jednoho z archivu a jednoho čerstvého, ho nudila.

Denys, Peterson, Edwards, Ivanov a Morley: všichni u jednoho stolu diskutují o významu používaného slovníku v písemném projevu osmiletých dětí. Nebyl to Giraudův obor. Expertem tu byl bohužel Peterson.

"Vývoj řeči," říkal Peterson na pozadí posměšného hovoru, "vybočuje o sedm desetin bodu, výrazná odchylka od Gonnerových vývojových..."

"Nic se neděje," prohlásil Denys. "Rozdíl je mezi Jane a Olgou, ne mezi Ari a Ari."

"Samozřejmě se mluví o tom, že Gonnerova sada nezachycuje meritum věci. Hermann Poling ve svém článku v..."

Tak to šlo dál. Giraud si do notesu kreslil čtverečky. Peterson odvedl dobrou práci. Stačila jediná otázka a už spustil přednášku. Učitelská deformace. Kolegy i cizí lidi obšťastnil stejně jako své žáky.

"Krátko řečeno," skočil mu do řeči Giraud, když už měl skoro dopito a na papíře nezbylo místo na jediný čtvereček, "prostě máš za to, že rozdíl byl v Olze."

"Podle Polingova článku..."

"Ano, vím. A myslíš si, že nepotřebuje opravný pásek."

"Ostatní údaje naznačují velice podstatný souběh..."

"John tím chce říct," vložil se do hovoru Edwards, "že Ari rozumí všemu, zná patřičná slova, ale je předčasně vyspělá, a tak si vytvořila vlastní slovník, který používá jako těsnopis."

"Trvat na změně slovníku by možná nebylo moudré," pravil Denys. "Třeba nevyjadřuje, co vidí. Prostě dává přednost slangu a vlastnímu idiolektu a já jí v tom nebráním. Podle testů zná patřičná slova. Také si nejsem jistý, že máme kompletní obrázek. Spíš bych řekl, že v testech podvádí."

"Proč?"

"Kvůli Jane," řekl Denys. "Nezapomněla na ni. Doufal jsem, že dopisů časem ubude. Doufal jsem, že jí pomůžou azové."

"A nemáš dojem," zeptal se Edwards, "že právě způsob, jakým jsme ji od Jane oddělili, ji nutí vázat se na ni, podvědomě hledat útěchu ve vzpomínkách?"

"To je zajímavá teorie," poznamenal Giraud a opřel se o stůl. "Co tě k ní vede?"

"Frekvence, s jakou se na Jane odvolává, a jakým tónem opakuje ‚Maminka říkala...‘"

"Na to chci analýzu hlasu," řekl Denys.

"Jistě," odušil Giraud. "Stojí to za výzkum. Cituje i jiné lidi?"

"Ne," odpověděl Edwards.

"Ani příbuzné, ani kamarády, ani aze?"

"Nelly. „Nelly říká...“ Když jde o domácnost. Občas řekne „Mému strýčkovi Denysovi to nevadí“. Nelliny názory nerespektuje, ale projevuje snahu nerozzlobit ji. „Strýček Denys“ je jako zdroj podstatně závažnější, ale jeho jméno používá hlavně jako platidlo. Ráda vám připomene, že „to by zajímalo mého strýčka Denyse“.“ Edwards si odkašlal. "Například naznačuje, že by mi svým vlivem na „strýčka Denyse“ mohla dopomoci k lepší kanceláři."

Denys hekl a k Edwardsové úlevě se rozesmál. "Jako tehdy s pozváním na večírek?"

"Asi tak."

"A co Ollie?" zeptal se Giraud.

"Skoro o něm nemluví. Prakticky vůbec. Zmiňovala se o něm těsně po odletu. Jeho jméno jsem ale už dlouho neslyšel. Řekl bych minimálně rok."

"Zajímavé. Co Justin Warrick?"

"Nikdy se o něm nezmiňovala. Pokud si vzpomínáte, já o něm začal. Zdálo se, že o něm Ari nechce mluvit. Nikdy si na něj nevzpomněla."

"Stálo by za trochu počítačového času projet vyhledávání jmen?" nadhodil Denys.

Prohledat všechny pásky. Léta záznamů. Giraud vzdychl a přikývl. Musí zaplatit další lidi. Další strojový čas.

Hergot, zvenku na ně tlačí. A ne málo. Konečně jsou připraveni vyjít na světlo, ukázat Ari světu, a ona je najednou méně vážná než původní Ari, daleko rozjívější. Azové nepomohli. Poslední dobou maličko zvažněla a rozšířil se jí slovník, Florián a Catlin byli lepší ve slohu, ale pořád jí scházel břit staré Ari, pořád u sebe měla maminku, a navíc Warrickova záležitost, mladý Justin podle Yanniho přišel s něčím, co rozhodilo sociologické počítače...

Tak to hod' na Jordana, navrhl Denys. Pošli ho za Jordanem. Když budou mít Warrickové dost práce, nepolezou nám do Projektu, a dobře víš, že Jordan udělá cokoli, když dostane příležitost vidět syna.

Čímž popudili Obranu: Jordanův čas si žárlivě střežila. Dalo se dokonce předpokládat, že Obrana projeví zájem i o jeho syna, těžko si ho nevšimne a ráda skočí po všem, co vypadá byť jen vzdáleně prospěšné nebo jen nezvyklé.

K čertu s tím vším.

Ari ho chtěla, řekl Yanni. Něco v něm je.

V tom spočíval paradox Projektu: do jaké šíře má replikace zasahovat. Kolik jedinců má obsáhnout. Díky Bohu, že první Ari měla tak omezený kroužek přátel - ale na druhou stranu měla od malička daleko větší přístup ke zprávám z laboratoře i ze světa.

"Musíme pokračovat podle plánu," prohlásil Giraud. "Sakra, už s ní musíme ven, Lu se může podělat a nám dochází čas! Nesmíme se mýlit, to si nemůžeme dovolit."

Nikdo nic neřekl. Všem bylo jasné, co je v sázce.

"Pořád ji máme jak postrčit," řekl Petros. "Zkusíme zvýšit tlak. Bude stačit víc učení. Musí poznat neúspěch. Dejte jí úkoly, na jaké nestačí. Urychlete program."

Petros to navrhoval na každé schůzi.

"Zatím nepoznala intelektuální frustraci," potvrdil Denys.

"Nechceme ji znechutit školu," namítl ostře Giraud. "Možná je to řešení. Co říkají počítače, když zrovna nepracují na Warrickových domácích úkolech?"

"Máme to počítat nanovo?" zeptal se Peterson. "Myslím, že není správné vyhodit stávající výsledky. Zrychlovat program, když se vyskytla odchylka..."

Petros se naklonil nad stůl a vystrčil bradu. "Tak vy byste chtěl program zastavit a nechat odchylku pěkně vyvinout?"

"Doktore Ivanove, nechte mě prosím domluvit..."

"Je mi úplně jasné, co z vás vypadne, doktore."

Giraud si nalil další sklenici vody.

"To stačí," okřikl je. "Nechte toho. Projedeme nové testy. Zabereme počítačový čas. Dostaneme své odpovědi. Půjde to zítra?"

Nejvíce nám pomůže hlasové napětí, pomyslel si. A naskenovat všechny hodiny...

Projekt žral strojový čas jako nezavřený. A odchylky se množily.

Stejně jako požadavky Vyšetřovacího výboru Rady pro otázku podílu Úřadu vědy na projektu Gehenna. Aliance kladla nepříjemné otázky, žádala stále další informace o kolonistech na Gehenně a jejich zodpovězením podmiňovala uvolnění vztahů s Unii.

Centristé a abolicionisté chtěli nechat otevřít všechny archivy. Giraudovi zvědové hlásili, že Michail Co-rain hromadí důkazy a plánuje prosadit odtajnění zvláštním výnosem Rady s tím, že v materiálech Aria-ny Emoryové čekají další časované bomby a že národní bezpečnost je důležitější než suverenita Rese-une, že Reseune nemá žádné právo na dokumenty a listiny, jež Ariana Emoryová shromáždila coby Radní za vědu, protože ty podle práva propadly po její smrti Unii a zvláštní výnos konečně prokáže, co patří Reseune a co Unii.

Časované bomby v archivech samozřejmě tikaly. Té hlavní bylo nedávno osm let a vystavit ji novgo-rodskému vitriolu... Soustředit na ni politickou nenávist...

Všechno špelo k jedinému kritickému bodu. Musejí ji ukázat na veřejnosti.

Než zvláštní výnos odhalí světu všechna Ariina budoucí tajemství a se světem velice nevhod i jedné osmileté holčičce. V

Už dřív se učila každé dopoledne, s doktorem Edwardsem v jeho kanceláři nebo v laboratoři, ale teď musela ještě po obědě do knihovny nebo na pásek a po pásku zase k dr. Edwardsovi na debatu a na testy. Catlin a Florián měli také každý den hodiny, jiné než Ari, někde ve Městě, v Zelených kasárnách. Jednou týdně tam museli zůstat i přes noc. To když šli ráno Chodbou nebo dostali zvláštní úkol. Většinou ji ale našli v knihovně nebo v laboratoři a doprovodili ji

domů.

Dnes to také stihli, oba vážní a upravení v černých uniformách, dnes ale vážnější než jindy.

"Bezpečnější místo nenajdeme," prohlásila Catlin venku na chodníku.

"To nikdy nevíš," namítl Florián. "Směrové mikrofony tě uslyší i na tuhle dálku. Ale museli by na nás číhat a pokud budeme měnit stanoviště, nic nám nehrozí. Když se sledovaný pohybuje, je těžké se na něj nachystat."

"Pokud nás neslyšeli včera večer, nic nechystali," řekla Ari. Uměla být dost hodná, aby se nedostala do průšvihů, ale zároveň dost zlobit, aby nebyla podezřelá. Ale to neřekla. Šla s nimi k rybníčku. V kapse nesla krmení. "Co jste mi chtěli říct?"

"Když můžete zaútočit jako první, útočte," začala Catlin. "Ale napřed si musíte být jistá, kdo je Nepřítel. Kolik jich je, kde jsou, co mají u sebe. To všechno musíte vědět."

"Když je váš nepřítel Starší," navázal Florián, "těžko se to dozvíte, protože oni toho umějí daleko víc."

"Dostanete každého, kdo vás nečeká," řekla Catlin.

"Ale když zaútočíme a mineme," namítl Florián, "pokusí se nás nechat zmizet. Takže si nejsme jistí, paní. Dokázali bychom je dostat. Vážně. Můžu ukrást pár věcí, které by je dostaly. Při fasování nás nehlídají. Měli by si dávat pozor. Donesu ty věci. Dovedeme nepřítele zabít, ale je to nebezpečné. Proti Staršímu dostanete jenom jednu šanci."

"A když nevíte, kde má partáky," pokračovala Catlin, "dostanou vás. Záleží na tom, za co to stojí."

Ari spousta věcí zapadla do sebe. Cvak. Šla s rukama v kapsách. "A když tohle všechno nevíme, dopadneme hůř, než kdybychom se nechali chytit. Ztratíme cíl. Nevíme, co se děje, co mají za lubem jeho komplicové, nevíme, kdo je přítel a kdo ne, kdo nás chce čapnout. To nezvládneme."

"My to nezvládneme," upřesnil Florián. "Vy to můžete zjistit, paní. My dva ho dovedeme dostat, možná i s jedním komplicem. Ale určitě jich po nás jde víc."

Došli k rybníčku. Ari klekla na břeh a vytáhla z kapsy pytlík krmení. Catlin a Florián si k ní přidřepli. "Tu máte," podala jim sáček, ať si naberou, a pak hodila bílému kaprovi pod lekníny první hrst. Bíločervený byl skoro stejně rychlý. Dívala se na kruhy na hladině a na zvlněné listy. "Náš Nepřítel není jen tak někdo," zamyslela se. "Nedostaneme ho se vším všudy. Je v tom moc háčeků. Má moc kontaktů. Je důležitý, poroučí lidem i mimo Reseune a má pod palcem Bezpečnost. Bůhvíco ještě. Takže i kdyby zmizel..." Těžko se jí mluvilo o vraždě. Jako by to byl sen. Ale nebyl. Florián a Catlin to zvládnou. Nebyla si jistá, jestli si díky tomu připadá bezpečněji, ale aspoň měla manévrovací prostor, "...problémy by zůstaly."

Taky by dostali maminku a Ollieho. Natvrdo. To nechápou, napadlo Ari, protože neměli maminku, ale tvářili se smrtelně vážně. "Možná je už sejmuli. Jsou na Fargone. Posílám jim dopisy. Už je měli dávno dostat. Ale teď si nejsem jistá..." Sakra, začíná natahovat. Florián a Catlin z ní jsou celí nesví. "Nejsem si jistá," vykoktala rychle, "že vůbec odešly."

Tomuhle nerozuměli. Zkusila přijít na to, co vynechala, a přitom to musejí vědět.

"Pokud máme Nepřítele," řekla, "nevím, o co mu jde. Občas jsem si myslela, že mě tu maminka nechala, protože by to pro mě bylo nebezpečné. Občas jsem si říkala, že mě opustila, protože ji donutili. Ale nevím proč a nevím, proč mi to neřekla."

Azové chvíli nic neřikali. Pak se ozval Florián: "Asi vám na to neodpovíme, paní. Je to občanská věc. Nerozumíme OBČ."

"OBČ jsou spojení s jinými OBČ," řekla a bylo to, jako by jim vysvětlovala, jak někoho zpracovat. Nechtěla jim to prozradit. Zahákla za sebe dva prsty. "Jako jste spojení vy dva spolu a oba se mnou. Někdy to není silné spojení. A někdy je hrozně pevné. To za prvé. OBČ si navzájem dělají laskavosti, někdy protože je to těší a někdy protože chtějí někoho zpracovat. A někdy chtějí někoho dostat. Většinou se tak chrání a někdy chrání své styky. Styky jsou někdy daleko ohroženější, když Nepřítel přesně neví, s kým jste spojení a jestli jste spojení s někým, s kým je spojený on. Jako modely molekul."

Vykulené oči. Pozorný pohled. Dokonce i u Catlin.

"Takže když po někom něco chcete, můžete ho zpracovat tak, že jemu nebo jeho stykům pohrozíte něčím ošklivým. Kdyby mi chtěl někdo ublížit, zareagujete." Když to říkala, napadlo ji: Takže musejí něco chtít po mamince, protože maminka je důležitá. Pokud je to tak, je v pořádku. Zpracovávají ji prese mě.

Obráceně to být nemůže. Neřekli mi, že ublíží mamince.

Je to tak?

Jsou Starší, jak řekl Florián, a vždycky vědí víc a nikdy vám neprozradí, co potřebujete.

"To je jeden způsob, jak zpracovávat lidi," pokračovala. "Je jich víc. Například zjistit, co chtějí, a skoro jim to dát, ale pak couvnout, když vám nevyhoví. Maminka by mě tu ale nenechala jen kvůli něčemu, co chtěla."

Nebo nechala?

Může snad něco chtít víc než mě?

Ollieho?

"Někoho tak můžete rovnou dostat a ne ho jenom zpracovávat. Navlíknete na něj průšvih. To není problém. Jen musíte vědět..."

Co dostane Girauda do průšvihů?

Co bych získala, kdybych ho dokázala zpracovat?

"...musíte vědět totéž, jako když ho chcete dostat: kolik jich je, co mají v rukou. Je to stejné. Ale dá se to zjistit, když je zpracujete jenom trošičku a pak se dobře díváte, co to s nimi udělalo."

Nespouštěli z ní zrak. Učili se, věnovali jí plnou azovskou pozornost a dokud nedomluví, nepoloží jí jedinou otázku.

Ari přemýšlela, kolik jim může říct. "Nikomu nedám, co nemusím. Stačí jim předvolat si Nelly a ona jim všechno vyklopí."

S tím nic nenadělalám.

Ráda bych. Ale když mi vezmou vás, pořádně je zpracuju. To není tak těžké. Strýček Denys řekl, že jste moji. Takže když vás Bezpečnost pošle do nemocnice, půjdete napřed za mnou. To je rozkaz. Jasný?"

"Ano, paní." Jeden pohyb, jedno současné pokývnutí.

"Jenže my nejsme jako Nelly," řekl Florián. "Nikdo kromě vás nám nemůže dávat rozkazy. Museli by jít napřed za vámi, abyste nás poslala do nemocnice. To je Pravidlo, jinak je musíme dostat."

To Ari nevěděla. Ani ji to nenapadlo. Hned se cítila na jednu stranu lépe a na druhou hůř. Jako by všechno bylo od začátku daleko vážnější, než si myslela. A oni to celou dobu věděli. "Když za mnou přijdete, zatrhnu jim to. Ale jsou silnější než vy."

"To je pravda," připustila Catlin. "Ale tak zní Pravidlo. Oni to vědí. Nesmíme přijímat ničí rozkazy kromě vašich."

Ari se zhluboka nadechla. "I když je strýček Denys dohlížitel?"

"Náš ne," odvětila Catlin. "Řekla jste nám, že ho máme poslouchat. A Nelly. Dobře. Ale když půjde o důležitou věc, půjdeme napřed za vámi."

"Půjdete za mnou pokaždé, když vám přikážou cokoli víc než, zvedni to'. Nepůjdete nikam, kam vás pošlou, a nepůjdete s nikým, koho vám nastrčí, pokud to napřed neschválím."

"Dobře. Když to říkáte, je to Pravidlo."

"A jděte na to fikaně. Neperte se. Prostě zmizte."

"To je moudré. To se nám líbí, paní."

"A nikdy, nikdy na mě nesmíte nic říct, ať se vás ptá, kdo chce. Když to jinak nepůjde, lžete. Vykruťte se a pak mi povězte, co chtěli."

"Ano, paní." Oba rozhodně přikýkli.

"Teď vám můžu povědět velké tajemství. Nikdy nikomu nic neříkám. Jako ráno u zkoušky. Mohla jsem odpovědět na víc otázek. Ale já ne. Nikomu kromě mě neukazujete ani neříkejte, co doopravdy dovedete."

"Je to Pravidlo?"

"To je hlavní Pravidlo. Znáám jednoho kluka, jmenuje se Sam. Dal mi toho brouka. Není moc chytrý, ale všichni ho mají rádi - a já zjistila, že je lepší být Sam. Lidi jsou pak daleko hodnější a i hlupáci pochopí, co po nich chci, když je zpracovávám. Ale nesmějí vědět, že taková ve skutečnosti nejsem. Takže se musíte krýt pořád. Naučila jsem se to od Sama a od strýčka Denyse. Ten to taky umí. Je chytrý, ale neříká moc a každého zpracuje. To budete taky dělat. Nechcete, aby vás prokoukli, pokud je právě tím nepotřebujete zpracovat. Takže to uděláme takhle: budeme na Girauda moc a moc hodní. Ale ne hned. Napřed ho musíme pořádně vykoledit. Pak ho necháme vyřvat, budeme dělat, že řval moc, takže se bude muset nějak omluvit. A pak ho nepřekvapí, že jsme hodní, protože si bude myslet, že zpracovává on nás. Tak zpracujete Staršího."

"To je fikaný," usmála se Catlin. "Prozradím vám ještě jedno tajemství. Počítala jsem, Co je divné. Divné je, že mizí lidi. Je divné, že mi maminka neřekla, že musí odletět a že se se mnou ani nerozloučila. Divné je, když má dítě jako dohlížitel dva aze. Divné je, že musím každých pár dní na krevní odběr. Je divné, že chodím na večírky dospělých a ostatní děti ne. Je divné, že mi to tak pálí. Je divné, že jste děti, a přitom máte práci. Pořád počítám další podivnosti. Myslím, že jich je daleko víc. A chci, abyste mi řekli, o kterých víte vy. A co dokážete zjistit, aniž by nás chytili."

VI

Letadlo přistálo, zabrzdilo, zajelo k terminálu a Grant si na vyhlídkové terase upřímně oddechl.

Čekání pro něj ještě neskončilo: všechno z opačné polokoule musí napřed projít dekontaminací, nejen cestující, ale i jejich zavazadla a samo letadlo.

Grant odešel od okna, posadil se k východu z de-kontaminační sekce a nervózně sevřel dlaně mezi kolena. Jsi příliš napjatý, napomenul by ho dohlížitel, kdyby ho viděl.

O kterémkoli OBČ by to mohl říct v podstatě kdykoli, pomyslel si Grant. To mají ze zamlženého myšlení. Když azovský psychoset uzná, že nemá dostatek údajů, přenesení pozornost k jinému problému. Občan se na něj vrhá stále znovu, zkoumá mlhu po-žitků a odstíny hodnot v názorech, hrabe se v endokrinní soustavě, jež mu umožnila zkratové učení a přehnal zamlžené integrační procesy. Grant se při tom poslední dobou přistihl častěji, než mu bylo milé. Nesnášel napětí, v němž OBČ stráví většinu života.

A teď tu sedí a řeší čtyři nebo pět problémů najednou, protože si vypěstoval závislost na adrenalinu.

Bílé dveře se otevřely. Vyšla část posádky. Ani si ho nevšimli a pokračovali halou ven.

Pak se dveře znovu otevřely a vyšel Justin. Grant vstal, všiml si, jakou má přítel radost, a skočil mu do náruče.

"Všechno v pořádku?" zeptal se.

"Jo, dobrý. Jordan taky." Justin Granta odtáhl z cesty dalších cestujících, připojili se za ně. "Musím si vyzvednout batoh a kufík." Už čekaly na pásu, zbavené radiace i zárodků a nejspíš důkladně prohledané.

"Vezmu ti to," nabídl se Grant.

"Já si je ponesu." Justin všechno sebral a odnesl před budovu, odkud je mikrobus odveze do Domu.

"Pěkný výlet?" zeptal se Grant, když zmizeli z doslechu.

"Pěkný," přitakal Justin a předal zavazadla azov-skému nosiči.

V mikrobusu seděla Bezpečnost, na pohled obyčejní cestující. Justin s Grantem si sedli jako poslední. Řidič zavřel dveře a Justin se svalil do křesla.

"Mluvil jsem s Jordanem. Nespali jsme. Pořád jsme povídali. Bylo nám líto, že tě tam nemáme."

"Mně taky."

"Má to tam daleko lepší, než jsem si myslel. V něčem horší a v něčem lepší. Dobrý personál. Fakt fajn lidi. Daří se mu

slušně. A Paulovi taky. Oba se mají dobře." Justin trochu chraptěl. Byl vyždímaný. Opřel si hlavu a řekl: "Podívá se na moje projekty. Povídá, že v nich je něco, s čím si počítače neporadí. Že ho to zaujalo a že to neříká jen tak, abych za ním zase mohl. Možná mě tam pustí ještě letos. Snad i tebe. Nebo jenom tebe. Moc rád by tě viděl."

"To jsem rád," odušil Grant.

Podrobně už toho moc probrat nemohli. Byl opravdu rád. Byl rád, když je mikrobus vysadil před Domem, když se hlásili u vchodu, když Justin rozhodně trval na tom, že si ponese věci, přestože byl strašně unavený.

"Nebudeš mi nosit kufrý," okřikl ho ochraptělým hlasem.

Protože Justin nesnesl, aby mu Grant dělal na veřejnosti sluhu, i když by to byla jen obyčejná slušnost.

Před bytem mu ale zavazadla předal, svlékl si sako a svalil se na kanape. "Bylo to skvělé od začátku do konce," zafuněl.

"Ani se mi nechce věřit, že mě tam pustili. A zpátky. Najednou se cítím úplně jinak."

"Whisky?"

"Malou. V letadle jsem usnul. Jsem vyřízenej."

Grant se usmál, Justina zmohla změna pásma. Došel mu pro whisky, teď Justinovi nevadilo, že dělá sluhu. Nalil dvě skleničky.

"Co tady?" zeptal se Justin a Grantovi se zhoupl žaludek.

"Nic se nedělo." Když Justinovi podával skleničku, bylo mu ještě hůř.

Justin ji převzal. Ruka se mu třásla, vypadal na umření. A stejně tak se usmíval, když pronášel ironický přípitek.

Samozřejmě nemohl vědět, jestli s přítelem v době odloučení někdo něco neprovedl.

Ale to nic, s tím nic nenaděljaj, na Bezpečnost jsou kratcí. Nestojí to za válku, pomyslel si Grant.

Pozvedl sklenku a napil se.

Pak odešel do ložnice a vytáhl zpod Grantová polštáře lístek. Přinesl mu ho. Stálo na něm:

Pokud ti tenhle vzkaz ukazují, jsem to já a v pořádku. Pokud jsem ti ho neukázal a tys ho našel pod polštářem, platí opak. Dej si pozor.

Justin na něj pohlédl, v očích zlé tušení. A pak naléhavou otázkou.

Grant se usmál, zmuchlal papírek a posadil se k pití.

VII

Zmizet přes kuchyň nebylo nijak složité. Neutekli společně. Catlin a Florián šli napřed, protože byli od Bezpečnosti a kuchtíci nemohli vědět, že je něco v nepořádku. Bezpečnost vlezla všude.

Pak vešla Ari. Zpracovala všechny cestou, otravovala aze, ochutnávala těsto a kvičela, že se jí z cibule chce brečet.

Vyšla na kuchyňské schody a co nejrychleji seběhla z kopce až za muldu, o které jí řekli Florián s Catlin.

Sklouzla na záda a převalila se k nim. Leželi ve stínu na břiše.

"Jdeme," zavelela Catlin. Byla tu za velitele. Uměla se nejlíp plížit.

Tak se plížili za ní až k zadnímu traktu čerpací stanice, kde si Ari svlékla blůzu i kalhoty a oblékla si černé azovské šaty od Floriána. Sehnat boty správné velikosti bylo těžší, takže si Ari musela na kartu strýčka Denyse koupit černé střevice a doufat, že si je nikdo nebude prohlížet zblízka. Florián ji na kartě pře-lepil občanskou kolonku černou izolepou.

"Vypadám důvěryhodně?" zeptala se, sotva si při-cvakla kartu.

"Obličeje," upozornila ji stručně Catlin. Ari se tedy zatvářila jako aza, slušně a škrobeně.

"To ujde," pochválila ji Catlin.

Pak se doplížila k rohu, nakoukla za něj, vstala a šla dál. Šli za ní až na silnici a dál si vykračovali, jako by sem všichni patřili.

Chvilí potrvá, než mě začnou v Domě postrádat, pomyslela si Ari, ale pak se Bezpečnost fakt našte.

Město neviděla nikdy jinak než z okna Domu a připadalo jí, že jdou moc pomalu, protože z něj chtěla vidět co nejvíc, než je chytí.

A pokud ji nechytí, vrátí se sama, až se setmí. Bavilo ji dělat problémy, ale stejně by byla raději, kdyby se jim podařilo propížit přes kuchyni zpátky do Domu, kde už jistě propukne panika. Jenže to by vypadalo moc chytře vymyšlené a pak by si na ni dali pozor.

Lepší bude dělat Sama a nechat se chytit.

Tak bude moci tvrdit, že své aze donutila, a to zabere, protože jí musejí poslouchat, jak každý ví. Takže nebudou mít problémy. Jenom ona. A právě o to jí šlo.

Chtěla si jen trochu užít, než ji chytí.

VIII

Úkol běžel pomalu, procesor zároveň zpracovával konstrukci třídy Beta a proti Yannimu měli všichni nižší priority.

Justin se tedy chvilí houpal na židli, pak vstal, dolil si kafe, nalil Grantovi. Grant seděl u terminálu a byl tak zažraný do problému, že by si snad nevšiml, kdyby mu spadl strop na hlavu. Vzal si šálek, aniž by odtrhl oči od monitoru, a usrkl.

Za dveřmi bylo někoho slyšet, těžké kroky více lidí. Justin se otočil a uviděl černé uniformy Bezpečnosti, jeden už vlezl do kanceláře, v zádech další dva.

Panika mu sevřela žaludek.

"Chce vás Bezpečnost," ohlásil první muž.

"Na co?"

"Neptejte se a pojdte s námi."

Uvědomil si, že má v ruce horkou kávu, Grant si toho také všiml, pomalu vstával, další bezpečák mu ale vstoupil do cesty.

"Musíme si to vysvětlit," řekl klidně Justin a položil šálek.

"Nechte mě aspoň vypnout počítač," přidal se Grant.

"Hned!" štěkl bezpečák.

"Můj program..."

"Grante," vypravil ze sebe Justin, ani nevěděl jak. Konečně to přišlo, tak dlouho na to čekali, a Justin byl odhodlán nedat kůži zadarmo. Ale třeba se z toho ještě půjde vykecat. A vedení Reseune má jistě dost sil, aby zvládlo dva páskové konstruktéry, byť trénované.

Mohl jen doufat, že se všechno vyřeší v klidu, jak si to naplánoval už před lety. Nedělal prudké pohyby, klidně opustil kancelář, cestou si nestěžoval. Bezpečnost je eskortovala výtahem dolů do tunelu.

Dveře se otevřely, bezpečák je vyvedl a zavelel: "Ruce na stěnu."

"Grante," naléhal Justin, "nic se neděje. To vyřešíme."

Otočil se čelem ke zdi, dva bezpečáci prohledali Granta a dali mu želízka, pak i Justinovi. "Nepředpokládám," řekl tak klidně, jak to šlo s rukama svázanýma za zády a čelem na stěně, "že byste věděli, o co tady jde."

"Jdeme," zavelel šéf a otočil Justina čelem vzad.

Žádné informace. Ale strážní alespoň přestali být nervózní.

Drž se scénáře. Spolupracuj. Zůstaň klidný a nedělej problémy.

Zamčenými dveřmi do sekce Bezpečnosti, na chodbách bylo stále méně lidí. Justin tyhle tunely v životě neviděl a nezbývalo mu než doufat, že vedou opravdu na Bezpečnost.

Další zamčené dveře, pak výtah a proti němu na stěně nápis BEZPEČNOST. Justin si oddechl.

Pak najednou nahoru. Výtah je vysadil na chodbě, kterou si pamatoval, která ho strašila v snách, zadní trakt Bezpečnosti.

"Tady to znám," prohodil vesele směrem ke Grantovi, ale Granta už stráže vlekly na opačnou stranu. Justin mířil do známé výslechové místnosti.

"Nezapišeme se na vrátnici?" zavtipkoval, aby ovládl paniku. Kolena se mu rozklepala. "Nerad si stěžuju, ale porušujete jedno nařízení za druhým."

Nikdo mu neodpověděl. Vzali ho dovnitř, posadili ho na tvrdou židli a postavili se za něj.

Ze zadu přišel ještě někdo. Justin se otočil. Byl to Giraud.

"Díky Bohu," ucedil Justin a napůl to myslel vážně. "Konečně mi někdo odpoví. Nevadilo by vám konečně vyklopit, o co běží?"

Giraud došel ke stolu a posadil se na roh desky. Povýšená pozice. Přátelská ležérnost. "To mi řekni ty."

"Podívejte, Giraude, já v tomhle Domě vím ze všech nejméně. Jsem v práci, najednou si pro mě přijde pár chlapíků a ani mě nezapišou na příjmu. Co se děje?"

"Kam jsi šel na oběd?"

"Nikam. Oba jsme zůstali v kanceláři. No tak, Giraude, co to máte s obědem?"

"Ari se ztratila."

"Co tím myslíte, ztratila?" Srdce se mu rozběhlo o překot. "Jako že se zdržela na obědě? Nebo se opravdu pohřešuje?"

"Třeba to víš. Třeba víš všechno. Třeba jsi ji vylákal ven. Třeba někam šla s kamarádem."

"Proboha, to ne."

"Něco jste s Jordanem naplánovali?"

"Ne. Rozhodně ne. Proboha, Giraude, zeptejte se strážní v Planysu, pořád nás poslouchaly. Neměli jsme ani vteřinku soukromí."

"Pravda, ničeho si nevšímly."

Dosáhlo to až na Jordana. Justin civěl na Girauda a těžko se mu dýchalo.

"Prohledáme ti byt," prohlásil Giraud. "Nemachruj tu svými právy, nikdo nás nenahrává. Řeknu ti, co už víme. Ari odešla přes kuchyni. U čerpací stanice jsme našli její oblečení."

"Proboha." Justin zakroutil hlavou. "Ne, já nic nevím."

"Dole je řeka," připomněl Giraud. "Není těžké přirazit někde ve stínu a vzít na palubu dítě. Bylo to tak? Vylákal jsi ji někam, kde na ni už někdo čekal?"

"Ne. Ne. Rozhodně ne. Prostě zdrhla, Giraude, vyrazila si ven - vy jste jako kluk nikdy nezmizel přes kuchyň?"

"Prohledáváme břeh. Všechny hlídky hledají. Uzavřeli jsme cesty."

"Já bych ji neublížil! Já nikdy, Giraude!"

Giraud z něj nespouštěl oči, rudý jako rak, a bylo vidět, jak se musí ovládat. "Jistě chápeš, že tvoje slovo pro nás moc neznamená."

"Chápu. Hergot, já chci, aby se našla. Úplně stejně jako vy."

"Pochybuj."

"Dám vám souhlas s výsledkem, podepíšu, že jste jednali podle předpisů, jenom ke mně proboha pusťte Granta."

Giraud vstal.

"Giraude, za to nic nedáte. Pusťte ho sem. Chci snad tolik? Giraude, pro boha živýho, dejte mi Granta!"

Giraud beze slova odešel. "Přiveďte toho druhého," řekl někomu za dveřmi.

Justin se opřel o poličku, zbrocený studeným potem. Neviděl podlahu, ale Arianin byt, záblesky pásku vymazaly tady a teď. Slyšel dveře, vzdálený křik, ozvěnu blížících se kroků. Snad je to Grant. Zoufale doufal, že je to Grant a ne technik s

injekcí.

IX

Na chodníku je míjeli Starší a Ari si dál hrála na azu, dělala to, co Florián a Catlin, ukláněla se a nezastavovala. Nebyli tu jedinými dětmi. Mladší azové se zase při chůzi ukláněli jim, vážně a bez ironie. Starší vychovatelku v červeném následoval dvojstup sotva odrostlých vážných batolat v modré.

"Tady je modrá zóna," vysvětlil Florián. "Mladší děti. Když mi bylo pět, bydlel jsem tamhle."

Prošli mezi budovami, už se dostali daleko od silnice do Města.

Zvenku si prohlédli Zelená kasárna, protože kdyby šli dovnitř, ven by je už nepustili, viděli cvičiště, průmyslovou oblast, prádelnu, tkalcovnu, kovárnu a mlýn.

Další značka na chodníku byla zelená a pak bílá v zelené. Ve Městě nešlo zabloudit; Ari se tu už teď vyznala. Zнала pořadí barev a půdorys Města, a jak se všechno najde podle posloupnosti barev. Kdyby jí třeba někdo řekl červená bílá hnědá zelená, hledala by červenou a pak bílou v červené a tak dále.

Následovala velká stavba, větší než mlýny, a za ní končilo Město a začínala pole. Ploty se táhly až k Severním útesům a srážkovým věžím.

Tak stáli na samém kraji a přes ploty se dívali, jak azové hledají plevel s prasaty na vodítku.

"Jsou tam krokopysci?" zeptala se Ari. "Viděli jste je někdy?"

"Já ne," odpověděl Florián. "Ale jsou tamhle." Ukázal na místo, kde skalní stěna spadala do řeky. "Tam odtud lezli.

Nalili tam beton. Hodně hluboko. To je zastavilo."

Ari se podívala podle plotu až k řece a pak na druhou stranu k velké stodole. Ve výběhu rozeznamenala velká zvířata. "Co to je?"

"Krávy. Zrovna je krmí. Pojdte, znám něco lepšího."

"Floriáne," napomenula ho Catlin, "to je nebezpečné."

"Co je nebezpečné?" chytila se Ari.

Florián znal zadní vchod do stáje. Uvnitř bylo šero, světlo se sem dostalo jen vraty v protější stěně. Vzduch byl zvláštní, skoro čistý a ne zkažený, Ari takovou vůni neznala. Podlaha byla jen udusaná a podél stěn stála koryta, jak je Florián označil. A pak tu byla stání. V jednom uviděla kozu.

Ari došla k zábradlí a podívala se zblízka. Kozy a prasata viděla i u Domu, ale pokaždé na dálku, protože nesměla chodit ven. Koza byla bílá a hnědá. Dívala se na ni divnými očima a Ari měla pocit, že o ní koza přemýšlí, že je živá a mazaná jako žádná umělá inteligence.

"Jdeme," zavelela Catlin. "Pojďte, nebo nás najdou."

Ari pospíšila za Catlin a Floriánem, podlezla zábradlí a za dvojitými dveřmi ji oslepilo denní světlo.

Před sebou měli ohradu a v ní velké zvíře, jež Ari znala z pásků o staré Zemi.

"Tohle je kůň," prohlásil Florián a vylezl na spodní břevno ohrady.

Ari hned za ním. Opřela se o lokty a srdce jí bušilo.

Kůň řikal a pohazoval hlavou, hřívá mu poletovala. Tak se tomu říkalo: hřívá. Měl i kopyta, ale ne jako prasata a kozy.

A na čele bílý kosočtverec.

"Počkejte," řekl Florián, seskočil z ohrady a zmizel ve stáji. Vrátil se s vědrem a kůň nastražil uši, doběhl k nim a natáhl krk přes hrzení, aby do vědra dosáhl hlavou.

Ari si povylezla o šprušli výš, natáhla ruku a pohladila koně. Měl ostrou vůni, vypadal pevně. Jako Ollie. Pevný a teplý jako nic od té doby, co maminka odletěla.

"Má sedlo a uzdu?" zeptala se.

"Co to je?" nechápal Florián.

"Aby se na něm dalo jezdit."

Florián pořád nechápal, kůň už dojídal. "Jezdit, paní?"

"Dostaň ho do kouta."

Florián koně odvedl až do rohu ohrady. Ari vylezla na nejvyšší břevno a skočila koni na záda.

Kůň se pohnul, hrozně rychle, Ari se chytila za hřívu, aby měla čím řídit. Byl nádherný. Silný a teplý.

Najednou poskočil, sklonil hlavu a vyhodil zadními nohama, až Ari vylétla do vzduchu, jako by nic nevážila, před očima se jí několikrát vystřídal nebe a ohrada, až zbyla jen hlína.

Bum.

Dopadla hlavně na obličej. Bolelo to, a zároveň nebolelo, jako by ji pád otupil.

Pak slyšela Catlin. "Nesahej na ni! Opatrně!"

"Nic mi není," řekla Ari, ale mluvilo se jí těžko, vyrazila si dech a pusu měla plnou prachu a krve. Posunula nohu a pokusila se opřít o loket, ale to bolelo ještě víc.

"Pozor, paní, nehýbejte se!" Nalétla Floriánovi nosem na koleno, ale aspoň zapomněla na bolest v ruce a spadla mu na nohu místo do hlíny. "Catlin, sežeň pomoc! Najdi Andyho! Rychle!"

"Asi to chtělo sedlo," zamyslela se Ari. Měla co dělat, aby se nerozbrečela nebo nepozvracela, protože ji bolely všechny kosti v těle, daleko víc, než ji kdy co bolelo, a nejhůř na tom bylo rameno a žaludek. Pusu měla ještě plnou hlíny. Napadlo ji, že má rozbitý ret. "Pomoz mi na nohy," řekla Floriánovi, protože vleže ji bolela záda.

"Ne, paní, prosím vás, nehýbejte se, máte zlomenou ruku."

Zkusila se zvednout sama a podívat se, jak vypadá zlomená ruka. Bolelo ji to ale čím dál víc a bylo jí jasné, že když sebou bude mlít, tak se pozvrací.

"Co kůň udělal?" zeptala se Floriána. Nedokázala si to představit.

"Najednou vyskočil zadními nohama a vy jste sletěla. Určitě to nemyslel špatně, je hodný."

Slyšela běžící kroky. Zkusila se pootočit a podívat se, ale Florián jí vadil ve výhledu, dokud ji neobklo-pili ze všech stran, azovské hlasy, tiché a soustředěné, že prý lékař je na cestě a ať se nehýbá. Moc chtěla vstát. Ležet takhle na zemi a ani nevidět všechny kolem bylo trapné. Napadlo ji, že Giraud si pořádně zarve, tahle část plánu vyjde na sto procent. Tomu doktorovi to strašně trvá.

X

Grant seděl opřený zády o polstrovanou stěnu, křeč v nohou už pod Justinovou vahou pomalu přešla v bolest, ale Grant se ani nepohnul, nechtěl hnout ani rukama, protože jimi Justina držel ve stabilní poloze. Nic se nehýbalo, nic se neozvalo, droga pomalu ztrácela účinek.

Bezpečnost je nenechala bez dozoru. Za zvukotěsným neprůstřelným sklem seděli dva hlídači. Tvrdili, že podle předpisů nesmí být s nadopovaným zatčeným v cele nikdo než lékař. Giraud ale zatím na všechny předpisy kašlal. Dělal si, co chtěl, a udělit výjimku pro něj nebyl problém.

Justin byl vzhůru, ale droga ustupovala pomalu a každý sebeslabší počitek se mu ještě v hlavě mnohokrát násobil.

Grant ho držel a čas od času na něj tiše promluvil.

"Justine, to jsem já, Grant. Jak ti je?"

"Dobře." Justin nadzdvihl víčka.

"Už to máš z krve?"

Hlubší nádech. "V pohodě. Ale pořád jsem otevřený."

"Mám tě u sebe. Nic se neděje. Byl jsem tu celou dobu."

"Dobře," zamručel Justin a víčka se mu zase zavřela.

Grant nechtěl jít dál. Giraud omezil výslech na návštěvu u Jordana a na Justinův podíl na Ariině zmizení. Ujišťovat Justina, že další výslechy už neprijdou, by bylo nebezpečné. Nemusela by to být pravda. A nutit ho do hovoru, když je nejspíš nahrávající, by bylo v jeho stavu ještě nebezpečnější.

Giraud se ho při výslechu ptal: "Co cítíš k malé Ari?"

A Justin, zbavený veškeré obrany, odpověděl: "Je mi jí líto."

Za sklem se něco pohnulo. Grant zvedl oči a za hlídači uviděl Denyse Nye, něco si povídali, pak jeden hlídač vstal a pustil Denyse do cely.

Grant ho zpražil pohledem, objal Justina a pošeptal mu do ucha: "Justine. Je tu pan Denys, nic se neděje, držím tě, neopustím tě."

Justin vnímal. Pootevřel oči.

Denys na tlustého našlapoval překvapivě tiše. Došel až k nim, sehnul se a tiše promluvil: "Našli Ari. Je v pořádku."

Justin zalapal po dechu. "Je to pravda?" zeptal se. "Grante, mluví pravdu?"

Grant probodl Denyse pohledem, podíval se mu do kulaté měkké tváře, a trochu ho přešel vztek. "Asi ano." Sevřel objetí, aby Justin cítil jeho přítomnost.

"Je to pravda," řekl Denys a stejně tiše pokračoval: "Justine, upřímně se ti omlouvám. Je mi to líto. Vynahradíme ti to."

Grantovi bušilo pod rukou Justinovo srdce. "Jen klid," zašeptal, zatímco se mu nad Denysovými slovy samotnému rozbušilo srdce. V životě necítil takový nefalšovaný hněv. "A jak to chcete udělat, pane?" zeptal se šeptem Denyse.

"Dítě je v bezpečí. Co zbytek Reseune? Jste blázní, pane. Dali jste v sázku mozek, jehož možnosti ani neznáte, pronásledujete ho celý život, chováte se k němu, jako by mohl za všechno, co se tu šustne, a on zatím za celý život neublížil jediné lidské bytosti. Yanni Schwartz vám řekne, že ho musel stáhnout z práce v reálném čase, protože nesnesl cizí utrpení. Kde je ta slavná reseunská psychologie, když nepozná, že Justin není schopen ublížit naprosto nikomu, ani lidem, co mu dělají ze života peklo?"

"Grante," sípál Justin, "Grante..."

Denys se zamračil. "Ne," zašeptal, "já vím, na omluvy je pozdě a stejně nic nezmůžou. Grant má pravdu. Vezmeme tě domů, Justine. Prosím tě, věř mi. Našli jsme Ari. Je v nemocnici, spadla, ale je v pořádku. Utekla z vlastní vůle, přestrojila se, byla to dětinská lotrovina, neměl jsi s tím vůbec nic společného. Nezůstanu tady, nemám tu co dělat, ale říkal jsem si, že bys to měl vědět. Měl jsem za to, že ti to udělá radost, protože jí nepřeješ nic zlého a od nás si zaslužíš trochu slušnosti. Opravdu. Nějak ti to vynahradím, přísahám. Příliš jsem dal na Bezpečnost a to teď skončí. To ti taky slibuji." Položil Grantovi ruku na rameno. "Grante, jde sem pár zdravotníků. Vezmou ho spodem domů, do vašeho bytu, když si to bude přát. Nebo si může odpočinout tady, dokud se nevzpamatuje. Jak bude chtít."

"Domů," prohlásil Grant. "Chceš domů, Justine?"

Justin maličko přikývl. "Chci jít domů."

Vyslovil to pečlivě. Už se mu ulevilo. Opatrně zvedl ruku a položil si ji na břicho, vracela se mu koordinace.

"Slibuju ti, že to bylo naposled," řekl Denys.

Pak odešel, z celé postavy sálala zlost.

Grant Justina objal a přiložil mu tvář na tvář, uvolnil svaly, protože tomu Justin porozumí. Azovská řeč těla, tichá a spolehlivá.

"Byl tu Denys?" zeptal se Justin.

"Právě odešel. Ještě chvíli a půjdeme domů. Podle mě nelhal. Našli Ari, nebyla to tvoje chyba. Odpočiň si. Prober se, až se ti bude chtít. Neopustím tě ani na vteřinu."

Justin vzdychl. A pak byl zticha.

XI

Ari jela i ten kousek domů mikrobusem a celou cestu se hádala se strýčkem Denysem, že to není třeba, ale když konečně vystoupili a mohla jít po svých, jen za ruku se strýčkem, druhou ruku v šátku, dostala strach, že nedojde.

Kolena se jí podlamovala a pod blůzou se potila. Jeden rukáv měla utržený kvůli ošetření. Odmítla se ukázat na veřejnosti v noční košili a v županu. Byla rozhodnutá, že půjde důstojně po vlastních. Když ale konečně uviděla strýčkův byt, nesmírně se jí ulevilo, zvláště když uviděla i Nelly a Floriána a Catlin. Dokonce Seely se tvářil spokojeně. Viděla je tak ráda, až jí bylo do breku. Ale nebrečela. Řekla: "Chci do postele." A strýček Denys jí pomohl, Nelly běžela před nimi. Spustila sklápěcí lůžko, načechrala peřiny, měďa byl na svém místě. Když se konečně uložila, bylo jí báječně. "Pomůžu vám se svlékáním," nabídla se Nelly. "Ne, jen mě nech odpočinout, Nelly." A strýček Denys řekl, že je to dobrý nápad. "Dala bych si limonádu, Nelly," dodala, když byl strýček na odchodu. "A chci u sebe Floriána a Catlin." Nelly tedy odešla a za chvíli vešli Florián a Catlin, zamlklí, vážní, limonádu v ruce. "Je nám hrozně," řekl Florián. Oba na to vypadali. Byli s ní v nemocnici. Měli hrozný strach a tvářili se, že skočí po krku každému, kdo by se na ni třeba jen křivě podíval. Nakonec ale stejně museli domů, protože jim to přikázala na doporučení strýčka Denyse, aby se uklidnili. Probrala se dost na to, aby jim vysvětlila, že to nebyla jejich vina a že mají jít domů. Za chvíli příjdu, dodala. A přišla. Doktor Ivanov řekl, že měla štěstí a zlomila si jen ruku a ne hlavu. Ari si to také říkala. Pořád se jí před očima míhalo nebe a hlína a kosti se jí třásly. Strýček Denys také říkal, že měla štěstí, že ji kůň klidně mohl zabít. A moc se zlobil. Měl pravdu. Jenže ona mu hned vysvětlila, že to nebyla koňova vina, že sebou jenom tak nějak hodil. "Koni se nic nestalo, vid', strýčku?" "Nic, odtušil strýček Denys. "Nic mu není. Zato o tebe máme starost." To od něj bylo hezké. Lidé se obvykle tak hezky nechovali. Doktor Ivanov byl laskavý, sestry jí nosily limonádu, Florián a Catlin se motali kolem, dokud je neposlala pryč. Jen z Girauda ještě nic nevypadlo: strýček Giraud za ní vůbec nepřišel, ale stejně na něj byla moc unavená. Floriána a Catlin měla zase u sebe, ležela v bezpečí vlastní postele a připadala si úplně mimo. Vzdálená. Byla ráda, že jsou na ni všichni milí, ne protože je teď nemohla zpracovávat, ale protože byla tak unavená a tolik toho zažila a teď chtěla jen ležet a cucat limonádu, a hlavně aby ji už nic nebolelo. "Není to vaše chyba," řekla Floriánovi a Catlin. "Byl to můj nápad, ne?" "Neměli jsme vám to dovolit," opáčil Florián. "Ale měli," odsekla Ari. "Máte dělat, co vám řeknu, a tohle jsem vám řekla. Nebo ne?" "Ano," přitakala váhavě Catlin. "Je to tak." Oba se hned tvářili veseleji. Prospala celé odpoledne, sádru pověšenou na kladce, aby jí neotekla ruka. Nevěřila dr. Ivanovovi, že to půjde, protože sebou ze spaní vždycky házela, ale vydržela na zádech. Usnula okamžitě, probudila se jen jednou, když jí Nelly přinesla prášek, a pak spala dál, protože byla doma, ve své postýlce, a prášky proti bolesti ji uspávaly. Nelly ji ale vzbudila i k večeri a Ari musela jíst levou rukou. Doktor Ivanov ji vyprávěl o pravolevé koordinaci a zakázal jí psát, dokud jí nesundá sádru, ale všechno ostatní jí dovolil. Také řekl, že by si měla opatřit Písaře, a Ari souhlasila. Sádru by jí měl sundat za tři týdny, protože při zrychleném léčení bude mít tou dobou kosti jako nové. Pak bude Ari muset cvičit, aby jí pravačka zase zesílila. Souhlasila. Zlomit si ruku je dobrodružství, ale nesmí to trvat dlouho. Bylo zajímavé nosit sádru a být středem pozornosti. Zaujalo ji, jak se lidé mění, když o ni mají strach. Sotva se probudila, hodně o tom přemýšlela. K večeri dostala jídla, která jde vzít do ruky, a do ložnice chtěla Floriána a Catlin, protože už byla vzhůru. Místo nich přišel strýček Denys a řekl, že azové přijdou, ale že teď si s ní musí vážně promluvit. "Já nechci," opáčila a našpulila rty, protože ji ruka ještě moc bolela a od strýčka Denyse to nebylo fér, protože se celý den choval mile a teď se do ní pustí, i když ještě není připravená. "Nebudu mluvit dlouho," řekl strýček Denys a zavřel za sebou, "a dokonce se ani nezmíním o tvém výletu do Města." Tohle nečekala. Tudiž byla zároveň zvědavá a nejistá. Strýček Denys si přitáhl Nellinu židli a Ari s povděkem kvitovala, že se neposadil k ní na postel, protože je tlustý a ona se už uvelebila. "Ari," spustil strýček se starostlivým výrazem a hlavou podepřenou dlaněmi. "Ari, chci ti vysvětlit, proč byli všichni tak vyděšení, ale nejde o Město, jde o to, jak jsi důležitá. Víme o lidech, kteří by ti ublížili, kdyby se dostali do Reseune. Proto měla Bezpečnost takový strach." To vypadalo vážně. Proto ji při učení střežila Bezpečnost a proto má jako jediné dítě dva strážné aze. Začínala se bát, ale zároveň byla zvědavá, jaké další záhady se vysvětlí. "Kdo to je?" "Lidé, kteří chtěli ublížit tvé předchůdkyni. Víš, co znamená RR za občanským číslem?" "Rodičovská replika." "A víš, co to znamená?" Sebejistě přikývla. "Znamená to dvojče maminky nebo tatínka." "Jen tak nějaké dvojče?" "Ne, identické." "Identické do posledního genu, vid'?" Přikývla. "Ty za číslem nemáš RR. Ale mohla bys."

To ji znátlo. A vystrašilo. Nedávalo to smysl.

"Dávej pozor. Nepřemýšlej o tom. Já tě povedu, Ari. Tvoje maminka, Jane Strassenová, měla dobrou kamarádku, ale ta znenadání umřela. Reseune se rozhodlo udělat ji ještě jednou, což, jak víš, znamená začít dětátkem. Jane řekla, že to dítě chce, že ho vychová jako vlastní, protože nechtěla, aby se dostalo do cizích rukou. Udělala to pro svou zesnulou kamarádku. A když dětátko dostala, měla ho ráda jako vlastní. Rozumíš mi, Ari?"

V krku měla studený knedlík. Zima jí vlezla až do konečků prstů.

"Rozumíš mi, Ari?"

Přikývla.

"Jane je tvoje opravdová maminka. Na tom nikdo nic nezmění, Ari. Maminka je ta, kdo tě miluje, stará se o tebe a učí tě jako Jane."

"Proč mě opustila?!"

"Protože musela udělat něco, co nikdo jiný nedokáže. Protože kromě první Ari byla ze všech nejlepší. A také měla ještě jednu dceru, Ari, dceru Julii, a ta na tebe hrozně žálila. A Julie má také dcerku, Glorii Strassenovou, stejně starou jako ty. Julie to tvoji mamince nijak neulehčila, dělala problémy a teď je také na Fargone. Tvoje maminka se konečně musela postarat o svou první dceru a o vnučku, protože jí měly za zlé, že se stará jen o tebe. Nechtěla letět, ale tak to bylo.

Odletěla tedy na Fargone a vzala je s sebou, aby je nenechala tady, kde by na tebe mohly být zlé. Svěřila mi tě a řekla, že když to půjde, vrátí se, ale je to strašně daleko, Ari, a maminka není úplně zdravá. V jejím věku by byla taková cesta příliš nebezpečná. Proto maminka odletěla a proto věděla, že se už nespíš nevrátí. Ale pro mrtvou kamarádku udělala všechno, co mohla. Věděla, že tě bude muset opustit, než vyrostíš. Ze začátku si myslela, že to bude snadné, ale stala se tvou opravdovou maminkou a milovala tě ne kvůli mrtvé Ari, ale protože ty jsi Ari a jsi sama sebou a ona tě má prostě ráda."

Po tvářích se jí koulely slzy. Dokud ji nezazáblý, ani nevěděla, že pláče. Chtěla si je otřít zlomenou rukou, ale zarazila se a připadala si hloupě.

"Nemohla tě vzít na Fargone," pokračoval strýček Denys, "protože tam má Glorii a Julii. A protože jsi Ari a protože tvoje genetická matka byla to, co byla, protože máš nepřátele. Tady můžeš vyrůstat v bezpečí. Máš tu dost učitelů a lidí, kteří se o tebe postarají - nejsou nejlepší, sám dobře vím, že vychovávat malou holčičku je nad mé síly, ale opravdu jsem se moc snažil, Ari, a snažím se dál. Jenom jsem si říkal, že je načase ti pár věcí vysvětlit, protože jsi velká a chodíš si, kam chceš. Někdo by se mohl podřeknout a já rozhodně nechtěl, aby ses tohle všechno dozvěděla od nějakého úplně cizího člověka třeba ve Městě. Spousta lidí ví, kdo jsi, a ty už máš dost rozumu, abys dokázala položit správné otázky. Například proč se jmenuješ Emoryová a ne Strassenová."

Nesnášela se za svou hloupost. Tohle se jí tedy povedlo. Pořád si jako hloupá husa říkala, že má příjmení po pánovi, kterého si maminka vybrala.

Přemýšlet o věcech, které dospělí tají, je nebezpečné.

Proč nemůžu být Strassenová? zeptala se kdysi maminky.

Protože jsi Emoryová, odpověděla maminka, tím to hasne. Já jsem Strassenová. Podívej se na Tom-myho Carnatha.

Jeho maminka je Johanna Morleyová. To pochopíš, až budeš velká.

Ari se najednou zvedl žaludek. "Prosím tě, strýčku," zašeptala. "Budu blinkat. Zavolej Nelly."

Denys rychle poslechl a Nelly Ari odvážala ruku ze závěsu a pomohla jí do koupelny, kde jí bylo dlouho špatně, ale přesto nezvracela. Moc to chtěla, protože jí bylo zle po všech stránkách.

Nelly jí přinesla bublinkovou vodu na žaludek, chutnala hrozně, ale Ari ji vypila. Udělalo se jí trochu lépe, znovu si lehla, Nelly jí dlouho hladila po vlasech a měla o ni starost.

Nelly byla pořád stejná. Chovala se k ní stejně. Ari si říkala, že maminka je asi pořád její maminka, ale nebyla si příliš jistá, kdo je ona sama. Chtěla se to dozvědět. Strýček Denys to věděl a Ari se ho chtěla zeptat, jenže si nebyla jistá, kolik ještě snese.

Strýček Denys se konečně vrátil a pohládl ji po zdravém ramínku. "Je ti už dobře, moje milá? Dostaneš se z toho?"

Maminka jí tak říkávala. Strýček Denys nikdy. Ari se zakousla do rtu a hryžala, dokud ji nebolel víc než maminčino oslovení. "Ari?"

"Čeho jsem si ještě měla všimnout?" "Že v Reseune žila velice slavná žena stejného jména, jako máš ty," odvětil strýček Denys a přitáhl si židli. Nelly tedy odešla do koupelny. "Že vypadáš úplně stejně jako ona v dětském věku, její obrázky jsou skoro na všech páscích, které budeš muset prostudovat. Byla moc chytrá, Ari, nejchytřejší na světě. Nebyla tvoje maminka. Ty nejsi její dcera. Jste si daleko bližší. Ještě nevíme nakolik, ale jsi výjimečná holčička a Jane je na tebe určitě moc a moc pyšná."

Ještě ji pohládl po ramínku. Nelly prošla z koupelny ložnicí na chodbu. Strýček vstal. Ari to bylo jedno. Přemýšlela a přišlo jí, že má v hlavě piliny.

"Ari, pošlu ti sem na noc Floriána a Catlin, jestli chceš. To bys ráda, ne?"

Ještě nevěděla, jestli azúm poví, jak byla hloupá. Nepřestali by ji mít rádi, nemají jinou možnost. Ale rozčílilo by je to. Rozčílilo by je, že je rozčilená. Tak si otřela obličej hřbetem levé ruky a zkusila přestat natahovat.

"Ari?"

"Víš to Nelly?"

"Víš. Nelly tomu nerozumí, ale ví to odjakživa."

Ari se na Nelly strašně naštvála.

"Nelly nepatřila tvoji mamince, Ari. Maminka na ni naložila strašně moc, když jí všechno řekla a ještě poručila zachovat tajemství. Nelly je tvoji mamince věrná. Nemohla porušit slib."

"Ollie to taky věděl."

"Věděl. Mám poslat pro Floriána a pro Catlin? Můžou si v koutě roztáhnout matrace. Nebude jim to vadit."

"Oni to vědí?"

"Ne. Věděli to jen lidé od maminky. Florián a Catlin jsou tvoji."

Oddychla si. Přinejmenším oni se jí nevysmívají. "Víš to Amy Carnathová?"

Strýček Denys se zamračil a počkal s odpovědí. "Co na tom záleží?"

"Prostě na tom záleží!" odsekla. "Ari, jsem pověřený tvým vzděláním. S maminkou jsme se shodli, že na některé otázky ti prostě nebudu odpovídat, protože by sis na ně měla umět odpovědět sama. Někdy se na mě budeš zlobit, ale já musím dodržet, na čem jsme se dohodli s maminkou. Jsi velice chytrá, Ari. Maminka od tebe očekává, že na spoustu věcí přijdeš sama, stejně jako první Ari, protože ví, jak ti to jde. Patří to k dospívání. Ještě se mne mnohokrát na něco zeptáš, a já ti řeknu, ať si na to přijdeš sama, protože odpověď chceš ty, ne já. Jenom si pamatuj, že už otázkou můžeš hodně prozradit. Přemýšlej o tom." Zavřel dveře.

Ari přemýšlela. Nevěděla, jestli se strýček Denys opravdu dohodl s maminkou nebo jestli jí lže. Těžko říct, když lidé mohou lhát i o tom, co řekla maminka. Nebo o tom, co je vlastně zač. Za chvíli přišli Florián a Catlin, zamklí a vážní.

"Pan Denys říká, že pro nás máte rozkazy," ohlásila Catlin.

Ari se zatvářila klidně jako aza. Na řasách měla ještě slzy. Nos má asi červený. Toho všeho si všimnou, ale co, hlavně že je má u sebe. "Napřed vám musím něco říct. Posad'te se na postel. Mám pár odpovědí." Opatrně se posadili z obou stran, aby do ní nestrčili.

"Za prvé," začala Ari, "podle strýčka Denyse nemám vůbec maminčiny geny. Jsem RR někoho jiného, maminčiny kamarádky. Maminka měla dospělou dceru a vnučku, ale nikdy mi o nich neřekla, a Nelly i Ollie věděli, jak ke mně maminka přišla. Moc mi toho ale strýček neřekl. Že prý si to mám zjistit sama." Udělala znamení, ať k ní jeden z nich nakloní ucho. Pravou rukou to ale nešlo, takže Florián musel vstát a obejít postel. "Možná mě strýček Denys jenom zpracovává. Já nevím. A nevím, proč by to dělal, ledaže by v tom měl prsty Giraud. Pošli to Catlin."

Florián předal zprávu, Catlin povytáhla obočí, zamyslela se a nic neříkala. Pak jednou přikývla.

Ari pak sama nevěděla, jestli si má připadat hloupě, jestli se to všechno stalo a co vlastně.

Florián a Catlin dovedou zjistit spoustu věcí, protože se v tom vyznají.

Získali spoustu odpovědí na Co je divné?, ale rozhodně ne všechny.

Jako například Proč mizí lidi? a O co jde Giraudovi?

Jako třeba proč jí maminka nenapsala sama od sebe, případně co se s dopisem stalo.

Objevily se nové otázky.

Bylo například divné, že jí pravdu řekli až teď.

Bylo divné, že jí maminka vykládala nesmysly o jejím příjmení, ale přitom jí namluvila, že její tatínek byl James Carnath.

Bylo divné, že se maminka vyhýbala spoustě odpovědí. Ari se nechtěla moc vyptávat, protože z toho maminka byla pokaždé nesvá.

Když na to pomyslela, došlo jí, že maminka ji také zpracovávala; zpětně si to jasně uvědomila.

Z toho se jí chtělo zvracet.

Měla strach, strach, že nic není pravda, ani to, co jí teď říkal strýček Denys. Ale to nesmí dát najevo.

Nakonec strýček Denys řekl něco, co už věděla: otázkou může hodně prozradit i někomu, komu nevěří. Takže to ví i strýček Denys a nechce, aby se ho vyptávala.

Jako maminka, jenže strýček Denys to řekl na rovinu: neprozrazuj mi o sobě nic, protože nevíš, jestli mi můžeš věřit.

Pokud ji chtěl strýček Denys zpracovávat, šel na to hodně složitě a Ari se kvůli práškům nemohla soustředit. Pokud ji chce zpracovat, napřed ji asi potřebuje úplně zmást.

Nebo odvést její pozornost od něčeho důležitého.

Sakra, nadávala v duchu. Sakramentská práce.

Ležela v posteli jako ve vězení a kvůli práškům proti bolesti ani nedokázala pořádně myslet.

XII

Hlas se u mě, objevilo se na monitoru, sotva Justin ráno zapnul počítač. Podíval se na Granta. "Musím k Yan-nimu," řekl a Grant si otočil židli.

Nic neřekl. Neměl co. Jenom se zakabonil.

"Hned jsem zpátky," prohlásil ironicky Justin. "Teď bych tě tam rád měl."

"Já taky," odušil vážně Grant.

Na setkání s Yannim se necítil. Ale neměl na výběr. Pokrčil rameny, ještě se podíval na Granta a vyšel na chodbu, kolena roztřesená. Ještě se úplně nevzpamatoval.

Bože, pomyslel si, pomoz mi z toho.

Jakkoli.

Grant všechno sledoval, Grant měl trénovanou paměť a ze profesionální znalost vyslýchaného, jeho psychosetu, všeho, o čem se mluvilo, když Justin odpovídal Giraudovi na otázky, až po nevýznamná slova stranou a komentáře zřízenců, kteří ho nesli domů z polstrované cely. Justina nesmírně uklidnilo, když mu Grant slovo od slova přesně vyličil, co říkal pod sondou. Celou noc měl Granta u sebe a jen díky tomu dnes dokázal vstát z postele, soustředit se přinejmenším na přítomný okamžik a tvářit se jakžtakž vesele.

Aspoň vytřídím ty papíry do archivu, řekl ráno Grantovi a myslel tím několik hrozivých věží pracovních výkazů za několik neděl, které musel ověřit v počítači a pak poslat na skartaci. Monotonní práce mu dnes přišla vhod.

Nedokázal ještě reagovat na nečekané události a cestou dolů k Yannimu si říkal, že Bezpečnost v protokolu něco našla, že Yanni...

Bůh ví.

"Tak jsem tady, Marge," ohlásil se u sekretářky.

"Běžte dál," odtušila Marge. "Čeká vás."

To vypadá vážně.

Otevřel dveře a našel Yanniho za stolem. "Pane."

Yanni zvedl oči a Justin se obrnil. "Sedni si," pravil Yanni nezvykle tiše.

Proboha, zazoufal si Justin, úplně vyvedený z míry. Sesul se do křesla a hned věděl, že se vůbec neovládá.

"Synku," spustil Yanni stále polohlasem, "jak ti je?"

"Dobře," vykoktal Justin, dvě slabiky, dal si záležet.

"Když jsem se o tom doslechl, dal jsem jim co proto," pokračoval Yanni. "Zbuzeroval jsem i Denyse a Petrose a Girauda. Vyrozuměl jsem, že k výsledku pustili Granta jako svědka."

"Ano, pane."

"Petros ti ho napsal do papírů už dřív. Měl jsi štěstí a oni taky. Něco ti povím. Nahrávali to, ale ne pro Bezpečnost.

Když budeš chtít, dostaneš záznam. Giraud to slíbil. Do rána vychladli."

Justin na Yanniho upřeně civěl. Musí to být jen úvod, jde tu o něco jiného. Nahrává ho. Jestli mu uvěří, čeká ho hodně tvrdá rána pod pás.

"Měříte mi napětí v hlase?" zeptal se, aby to nezdržoval.

Yanni se zamračil. "Ne. Rád bych ti pár věcí vysvětlil. V Giraudově úřadu je teď dusno. Velký tlak. Musejí odtajnit Projekt. Ta holka si to dokonale načasovala. Nechci to rozvádět, ale měl bys vědět, že už to řekli Ari, aspoň tolik, že není biologická dcera Jane Strassenové, ale rodičovský klon Ariany Emo-ryové. Nějaký tlak tedy už unikl. Má zlomenou ruku a pár šrámů. Řekli jí to, dokud byla pod práškama, aby přinejmenším citový náběh udrželi pod kontrolou a umožnili jí se s tím smířit dřív, než se pořádně probere a začne tou svou neodbytnou logikou hledat ostatní odpovědi. Říkám ti to, protože tě už několikrát vyhledala a teď bude chtít informace. Pokud přijde, nepanikař. Drž se pravidel, zavolej Denysovi a jí řekni, že to musíš udělat, že jinak se na tebe rozzlobí Bezpečnost - což je pravda."

Justinovi se už dýchalo lépe. Pořád si říkal, že je to past, ale vypadalo to, že sklapne až za hodně dlouho.

"Máte zprávy, jak to přežil Jordan?" zeptal se.

"Večer jsem mu volal. Měl o tebe strach. Víš, jak to je, do telefonu se toho moc říct nedá. Já mu řekl, že jsi v pořádku, že se na tebe podívám a ještě mu zavolám."

"Vyřiďte mu, že mi nic není." Všiml si, že křečovitě svírá pravou opěrku a nedokáže pohnout prsty. Zkusil se uvolnit.

"Díky. Díky, že jste se mu ozval."

Yanni pokrčil rameny, vzdychl a zamračil se. "Nevěříš mi, co?"

Justin neodpověděl.

"Tak mě poslouchej, synku. Snesu toho hodně, ale vím něco o tom, jak ti to myslí, a sakra dobře jsem věděl, že s tou holkou nemáš nic společného, jenže Giraud prostě chtěl vrazit druhou psychosondu do mozku, co stojí za tři jiné, nehledě na předpisy, na zákon a na všechny, kdo by se mu chtěli postavit do cesty." Yanni se nadechl. "Tak mě neštví. Zavolal jsem si tě sem, abych ti řekl, že Denys tvému výzkumu přidělil rozpočet. Nijak velký, ale z Rubinova projektu ti uberu polovinu práce, abys měl čas utrácet, a na sociologii ti vyměřili počítačový čas. Říkej si, že vedení má špatné svědomí. Mysli si, co chceš. Svoje věci budeš posílat přeze mne na sociologii, přes sociologii Jordanovi a párkrát za rok poletíš na návštěvu do Planysu. To je všechno. Snad ti to udělalo radost. Nebo ne?"

"Jistě, pane," vypravil ze sebe po chvíli, protože něco říct musel. Nejnebezpečnější věc na světě je uvěřit Yannimu Schwartzovi.

"No, tak, oraž si. Běž. Jdi už pryč." "Ano, pane." S námahou se zvedl, proplul kolem Marge, aniž by se na ni podíval, a celou cestu po chodbě ho provázela hrůza, že je to bouda Bezpečnosti, že ho chtějí rozptýlit, odlákat pozornost před definitivním úderem, že něco provedli Grantovi... Nic strašnějšího ho nenapadlo.

Grant na něj ale čekal ve dveřích kanceláře. "Yanni byl zdvořilý," začal Justin. Stísněná kancelář ho dusila. "Pojď na kafe." Co na tom, že v kanceláři mají kávovar. Chtěl kolem sebe prostor, tichý šum bufetu v Severním křídle.

Narušením pracovního rozvrhu si koledovali o další sedánek u Girauda. Nic už nebylo bezpečné. O všechno mohou přijít. Takovou hrůzu v člověku nechává hlubinná sonda. Měl by si dát něco na uklidnění. Nesmysl.

Nad kávou v bufetu převyprávěl Grantovi, co se sběhlo u Yanniho. Grant s vážnou tváří poslouchal a pak řekl: "Už bylo načase. Už byl nejvyšší čas, aby dostali rozum."

"Ty jim věříš?" ptal se Justin zoufale naléhavě, protože Grantova slova pro něj představovala jedinou jistotu. Strašně se bál, že ho Grant podrazí, že řekne: Ano, důvěřuj jim, všechno jim věř. Nemohlo by to být nic jiného než podraz.

"Ne," odvětil Grant a povytáhl obočí. "Nevěřím jim o nic víc než včera. Zato Yanni podle mě mluvil pravdu. Asi mu začíná docházet, co v tobě je a o co by mohli přijít, když se soustředí jen na Ari. Zřejmě o tom přesvědčil i Denyse. Přes něj by se to mohlo dostat k Giraudovi. Ne. Poslouchej. Mluvím vážně."

"Hergot, Grante..." Justin měl slzy na krajíčku, zmocňovala se ho panika. "Tohle těžko snáším. Jsem pořád strašně otevřený. Nedělej mi v hlavě zmatek."

"Jenom domluvíme a končíme. Pokud na ně tlačí Yanni, není divu, že ti vyšli vstříc. Neříkám, že se změnili. Říkám, že můžeme čekat změny. Hlavně si to moc neber, nesnaž se je prokouknout a pár dní za tím nic nehledej. Mám promluvit s Yan-nim?"

"Ne!"

"Dobře. Jasně. Jen klid."

"Přestaň!"

"Ty máš ale náladu. Dopij kafe, nic se neděje, jenom se musíš trochu vzpamatovat. Yanni se zbláznil, ty jsi normální, já

jsem normální, vedení je padlé na hlavu, prostě se nic nezměnilo."

Justin se zajíkl smíchem, otřel si oči a ucucl chladnoucí kávy.

"Panebože, já to snad nevydržím."

"Jenom klid. Máme čas, nespěchej. Zapíchneme to a půjdeme domů, ne?"

"Rád bych měl kolem sebe svědky."

"Tak do kanclu."

"Do kanclu." Pomalu se nadechl, tep se mu uklidnil.

Na rohu si u stánku koupil holografický plakát na stěnu za pracovním stolem v kanceláři.

Grant si plakát tázavě prohlédl.

Na pozadí divočiny stálo letadlo. A nad ním nápis Létejte s RESEUNEAIR.

Mluvený komentář z OTÁZKY UNIE

Občanská nauka série 3

Reseunské naučné publikace: 9799-8734-3 schváleno pro 80 a více

V letech 2301 až 2351 zastávala Unie jednomyslně politiku expanze. Původní zápal, který vedl ke vzniku prvních třinácti stanic, nijak nepolevoval.

Objev biologického bohatství Cyteenu a technologie skokových letů přinesly soustavě hospodářskou soběstačnost a posléze i politickou nezávislost, to už měl Cyteen ovšem několik vlastních kolonií. Stanici založili lidé na útěku před Earth Company a od nich dostala celá Unie do vínku představu nové formy vlády.

Od doby, kdy napětí mezi Cyteenem a Earth Company přerostlo ve Firemní války a Odpadlickou vlnu, musíme Cyteen v širším kontextu Unie považovat za jednu planetu.

V řečeném kontextu představovaly hlavní vlivy touha po nezávislosti a místní autonomii, jakož i nadšení pro průzkum, obchod a rozvoj nových končin. Tvůrci Ústavy stanovili za základní princip nepřekročitelnost místní hranice orgány Unie, ať už hranici představuje přistaviště na orbitální stanici, gravitační pole planety nebo řetěz hvězd, jež se v rámci Unie prohlásily za politickou jednotku - pokud neexistují důkazy o tom, že místní vláda nemá podporu občanů nebo vnucuje svou vůli jinému členu Unie. Z Ústavy tedy měla vzniknout jediná Unie s mnoha vládami, založená na všeobecné shodě.

Kostra Unie měla být schopná pojmut jakoukoli lokální formu vlády, včetně ne-lidských, přizpůsobit se jakékoli situaci a v místním měřítku se s místní vládou doplňovat formou vzájemných pojištění.

Unie ovšem vzešla z boje. Firemní války znamenaly pro čerstvou vládu velkou zátěž a v odpověď na nečekaný tlak se zrodily nepředpokládané instituce, mezi jinými politické strany.

Expanzionistická strana fungovala de facto od počátků Unie, ale v průběhu války se objevila strana centristu a začala požadovat mírová jednání a rozdělení vesmíru na úrovni Marineru. Centristé požadovali spravedlivější společnost, mír a znovusjednocení lidstva. V posledních letech války značně nabyli na síle, ale ironií osudu většinu hlasů ztratili, když Unie podepsala nepříteli vítanou Pellskou mírovou dohodu. Expanze získala na popularitě zvláště poté, co se do populačních center vrátili najednou všichni vysloužilci.

Centristické křídlo od té doby zdůrazňovalo především obavy, že při dalším šíření se lidstvo nenapravitelně rozdělí a jednotlivé kulturně i geneticky odlišné rody se pustí do válčení.

Kromě sociologů typu Pavla Brusta, hlavního zastávce teorie difúze, tvořily většinu centristického kádru válečné děti zbavené naděje a lidé bezprostředně ohrožení dalším dobýváním vesmíru, hlavně obyvatelé zatím důležitých stanic, jež by se záhy ocitly na periferii.

Centristům zásadně pomohly dvě události: za prvé mírové předání moci v Konfederaci z rukou Konstantinů do rukou umírněných Deeů, a za druhé objev rozvinuté mimozemské společnosti na druhou stranu od Slunce. Stanice Sol, otřesená prudkou reakcí mimozemšťanů, se obrátila zpátky k lidskému vesmíru, a centristé začali hlásat budoucí znovusjednocení lidstva. Jistým lidem, vyděšeným mimozemskou konkurencí, to připadalo nejbezpečnější.

Roku 2389 se k centristům oficiálně přidali abolicionisté, bojovníci proti způsobu stavby a osídlování stanic. Z mravních, náboženských, hospodářských či jiných důvodů odsuzovali mazání mozku, psychochirurgii, a především výrobu azů. Zatím jim scházel jednotný hlas, protože jejich hnutí sestávalo z příliš nesourodých stran a spolků od Občanů za autonomii, požadujících zrušení všech centrálních úřadů, přes Výbor za zákaz pokusů na lidech, Náboženskou radu a další až po radikální Výbor lidí, který bojoval proti genetickým laboratorním únosy a teroristickými útoky.

Lidé, kteří se nebáli mimozemšťanů, na rozdíl od vlivu stanice Sol, považovali centristický program za nebezpečný; báli se zastavení růstu a hospodářské katastrofy. V čele nových expanzionistů stála koalice různých zájmů, jež nejvýrazněji zastupovala vědkyně, filozofka a politická Ariana Emoryová.

Veřejné rozhořčení po její vraždě roku 2404 bylo směřováno výhradně proti abolicionistům, ale koalice centristů se přesto rozpadla.

Následovalo období kopání zákopů, reorganizace vojsk a vytyčování nové fronty. Prozrazení Gehenny roku 2412 dalo centristům do ruky trumf a téma. Gehenna ztělesnila centristické obavy a zároveň pošínila obraz expanzionistických předáků, mezi jinými liji Bogdanoviče, předsedy De-vítky, Ariany Emoryové z Reseune a admirála Azova, kontroverzního šéfa Obrany a hlavního viníka.

Roku 2413 centristé poprvé v dějinách dosáhli většiny v senátu na Vikingu a v Radě na Marineru. V cyteenském senátu obsadili historicky největší počet křesel a senátních funkcí. Díky tomu měli v Radě světů jen těsnou menšinu a z Devítky často obsadili čtyři křesla.

Přestože ani v jednom sněmu neměli většinu, jejich vliv nebylo možno pominout a nezařazení poslanci získali neúměrný vliv. Nerozhodnutí nestranici si užívali přízně, slibů i úplatků, a přestože sněm musel mnohokrát opakovat hlasování, provinilec nebyl nikdy usvědčen.

V přetahované zájmových skupin sténalo samo předivo Unie. Někteří politologové zpochybnili moudrost zakladatelů, tvůrců systému profesních elektorátů, které samozřejmě prosazují vlastní omezené zájmy nad potřeby státu.

Nasir Harad při svém znovuzvolení předsedou Rady krátce po usvědčení z úplatkářství řekl: "Při korupci volení zástupci mění hlasy za osobní výhody; v demokracii dělají totéž voliči. Nemůžete čekat, že na to zapomenou. "

Kapitola 8

I

Do všech reproduktorů na chodbách v Prvním křídle dorazila zpráva - bouřkový poplach, řekl si Justin a dál ťukal do klávesnice. Grant se vyklonil ze dveří a poslouchal.

Pak významně zašeptal: "Justine. Justine!"

Justin vstal.

Na chodbách se zastavil život, všichni naslouchali.

"...vNovgorodu," četl hlasatel, "dnes ráno reseunští právníci podali v zájmu Ariany Emoryove, nezletilé, žádost o schválení následnického práva. Žádost tvrdí, že dítě, za několik dní devítileté, je z hlediska zákona a právem rodičovské totožnosti Arianou Emoryovou, a Rada tudíž nesmí vyhledávat důkazy v archivech jmenované, neboť tato žije a archivy jsou jejím soukromým majetkem. Druhý podnět navrhuje stíhání Vyšetřovací komise na základě narušení soukromí nezletilého dítěte.

Zpráva se dostala do hlavního města v okamžiku, kdy se Vyšetřovací komise chystala požádat o vydání reseunských archivů z pozůstalosti zesnulé Radní na základě přesvědčení, že řečené záznamy obsahují informace o dalších plánovaných nebo uskutečněných projektech podobných Gehenně.

Michail Corain, předseda centristické strany a Radní na Úřadu občanů, prohlásil: Je to evidentní zdržovací manévr. Reseune kleslo neuvěřitelně hluboko.'

James Morky, vrchní rada Reseune, na to reagoval slovy: My o to nestáli. Od početí dítěte jsme měli na srdci především jeho soukromí a blahobyt. Nedovolíme, aby se stalo obětí stranického politikaření. Má svá práva a my jsme přesvědčení, že je soud zaručí. O její totožnosti není sporu. Ověří ji prostá laboratorní zkouška.'

Vedení Reseune se odmítlo vyjádřit..."

II

Ari měla dojem, že občas blázní, protože byla dvakrát za hodinu přesvědčena, že jí všichni lžou, a pak zase, že ne, že před ní opravdu žila nějaká Ariana Emoryová.

Když se ale jednoho večera konečně sama vyhrabala z postele a v županu, s rukou v šátku došla do obývacího, řekl jí strýček Denys, že ji, Floriánovi a Catlin něco ukáže. Měl album plné fotografií a zašlých faxů.

Posadil si je ke stolu, Ari po své pravici a dál Floriána a Catlin, otevřel album a ukázal jim fotografie, hologramy a zažloutlé dokumenty. Ukázal Ari její obrázek před Domem s jakousi cizí paní.

"To je Ari, když byla malá," vysvětlil strýček Denys. "A její maminka. Jmenovala se Olga Emoryová." Strýček otočil stránku. "A tohle je James Car-nath. Tvůj tatínek." Ari to věděla. Maminka jí tuhle fotografii kdysi ukázala.

Holčička na obrázku vypadala úplně jako ona, ale maminka byla cizí. Jenže tatínek odpovídal. Všechno špatně. Na té fotografii je přece ona. Je to ona. Ale dveře vypadají jinak. Dnes.

Dělalo se jí čím dál víc špatně. Strýček Denys otočil list a ukázal jí obrázky starého Reseune, Reseune z doby, kdy byl Dům malý, Město tvořilo jen pár starých baráků a polička by přešla za chvíli. Chyběla spousta velkých staveb, například stáje AG a továrny a tamta Ari šla s maminkou po známé Městské ulici k úplně jinému Městu.

Na další fotografii seděla tamta Ari ve stejné třídě s jiným učitelem, dívala se do baňky a mračila se, jako by říkala: Chm. Ari to cítila u srdce a věděla, že se tváří stejně.

Nikdy ale neměla takovou blůzku a nenosila ve vlasech sponku.

Bylo jí hrozně zle, protože to působilo skutečně, protože ji maminka nejspíš opravdu oklamala, před Floriánem a před Catlin, všem před nosem. Ale nedokázala od obrázků odtrhnout pohled, nedokázala dělat nic než tu sedět s bolavou rukou v sádře, připadat si hloupě a prohlížet si sama sebe v starém Reseune kdysi dávno.

Hodně moc dávno.

Tamta Ari se tehdy dávno narodila. Kamarádka maminky, řekl o ní strýček Denys, a Ari si v tu chvíli neuvědomila, jak je maminka stará.

Sto třicet čtyři let. Ne. Sto čtyřicet jedna, ne, dva, Ari už bude za chvíli devět a mamince je tedy tolik.

Sto čtyřicet dva...

"Tady je tvoje maminka," ukázal jí strýček Denys fotografii, na které nad malou Ari stála hezká mladá černovláška s mamčinými ústy a očima. Maminka měla kdysi dávno jinou Ari.

Zabolelo ji, že maminka byla tak krásná a měla jinou holčičku, i když tutéž. Ari se stáhlo hrdlo.

Strýček Denys si ji přitáhl k sobě. "Já vím, Ari. Já vím. Je mi to líto."

Odstrčila ho. Přesunula album před sebe a prohlížela si každý detail osudné fotografie, co měla maminka na sobě, co měla druhá Ari, aby si mohla být jistá, že to opravdu není ona sama, že se nespletla, že je všechno opravdu staromódní

a zašlé.

"Tady je strýček Giraud," ukázal Denys na nohatého kluka.

Vypadal normálně. Vůbec nebylo vidět, že z něj vyroste zlý Giraud. Vypadal prostě jako každý druhý kluk.

Otočila stránku. Uviděla tamtu Ari s maminkou a spoustu dalších dospělých.

A pak tam byla ona sama s Floriánem a Catlin, jenže to nemohli být oni, protože stáli ve starém Reseune.

Ari zamrazilo stejně, jako když sletěla z koně a dopadla na zem. Dostala strach a podívala se po Floriánovi a Catlin, co si o tom myslí.

Neptali se na nic. U strýčka Girauda byli vždycky upjatí a nikdy nevstupovali do hovoru, ale Ari na nich viděla, jak je album rozhodilo, protože se tvářili tupě jako azové a pekelně se soustředili.

Ani nemohla vzít Floriána za ruku, protože na té straně měla sádku.

"Poznáváš je?" zeptal se strýček Denys.

"Kdo to je?" opáčila našťavaně Ari. Měla strach, nedávalo to smysl, věděla, že Florián a Catlin mají také strach, protože je všechno vzhůru nohama.

"Nevrátila ses sama," vysvětlil tiše Denys. "Kdysi žil i jiný Florián a jiná Catlin, patřili té druhé Ari Emoryové. Chránili ji celý život. Rozumíš, Floriáne? Catlin?"

"Ne, pane," odpověděl Florián. "Ne, pane," opakovala Catlin. "Ale je to logické."

"Proč je to logické?" otázal se strýček Denys.

"Jsme azové," odušila samozřejmě Catlin. "Může nás být víc."

Ale já jsem OBČ, vykřikla v duchu Ari. Ne snad?

"Jste Alfý," řekl strýček Denys, "a Alf nebývá víc. Je těžké vás doladit. Rychle se měníte. Ale pořád je jednodušší zkopírovat vás než občana, v tom máte pravdu, protože azové začínají s přesně daným páskem. Učit Ari bylo daleko těžší."

Učit mě? Co? Proč?

Ale Ari to už věděla. Už všechno pochopila a došlo jí, že strýček vykládá, kým byla, ne jí, ale Floriánovi a Catlin, protože oni to snáze přijmou.

Znáš rozdíl mezi občanem a azem? zeptala se jí maminka, když šly z první návštěvy porodního sálu.

Myslela jsem si, že znám.

Denys dlouho neobrátil stránku. "Ari, rozumíš mi?"

mlčela. Když něčemu nerozumíš, je lepší, ať je za hlupáka někdo jiný, pokud nejsi jediná, kdo zná otázku.

A strýček Denys zná odpověď. Snaží se jí nad obrázky jiné holčičky sdělit, co ví.

"Napřed tě učila maminka a teď já," řekl. "Rozhodně jsi OBČ. Nepochybuj o tom. Jsi sama sebou, Ari, jsi to ty, stejně jako je Florián Florián a Catlin Catlin. Bylo moc těžké dostat se tak daleko. Ari byla moc výjimečná holčička a ty jsi ve všem po ní, umíš a máš všechno, co měla ona, a to je veliký úspěch, Ari. Proto máš i smlouvy Floriána a Catlin, protože patříte k sobě, vždycky jste k sobě patřili a nebylo by správné je vynechat. Vlastníš dokonce velký díl Rese-une, máš dost majetku, aby ti vynášel spoustu peněz, a navíc jsi nás už všechny přesvědčila, kdo opravdu jsi. Ale jak si vzpomínáš, říkal jsem ti, že Reseune má spoustu nepřátel a ti sem teď chtějí přijít a vzít ti spoustu věcí, protože ani nevědí, že jsi na světě. Myslí si, že Ari umřela a tím to hasne, takže můžou prostě přijít a sebrat, co jí patřilo, co teď patří tobě, Ari. Víš, co znamená žaloba, Ari? Co to je dát někoho k soudu?"

Zavrtěla hlavou, zmatená a vystrašená. Bylo toho

na ni moc.

"Víš, co dělá soudce?"

"Soudí. Posuzuje důkazy a může člověka poslat do nemocnice."

"To je trestní soud. Já mluvím o občanském právu. Občanský soud tě nepošle do nemocnice, ale rozhoduje, co je čí.

Dali jsme podání k Nejvyššímu soudu v Novgorodu, aby ti nepřátelé nemohli nic sebrat. Nemůžou si to vzít, když to někomu patří. Jenže lidé o tobě nevědí. Musíš jít k soudu a dokázat, že jsi opravdu Ari Emoryová a že máš nárok na její číslo."

"To je blbost!"

"Jak můžou vědět, že nejsi jen tak nějaká prolhaná holčička?"

"Já vím, kdo jsem!"

"A jak to dokážeš lidem, kteří tě nikdy neviděli?"

Zkusila se nad tím zamyslet. Třásla se. "Ty jim to řekneš."

"Pak namítnou, že lžeme oba. Můžeme jim poslat genetické záznamy, které to bezesporu prokáží. Ale oni namítnou, že jsme je vzali z laboratoře, protože Arianiny geny samozřejmě máme, jinak by ses nenarodila. Můžou říct, že žádná holčička neexistuje, a tudíž nemá na nic nárok. To se může stát. Proto musíš u soudu dosvědčit, že jde opravdu o tvé geny a že jsi to ty, Ariana Emoryová, a že ti patří, co ti chtějí vzít."

Podívala se doprava na Floriána a Catlin, na dvě bledé azovské tváře. A zpátky na strýčka Denyse. "Můžou mi vzít Floriána a Catlin?"

"Pokud neexistuješ, nemůžeš vlastnit jejich smlouvy, víd'?"

"To je blbost, strýčku! Jsou blbí!"

"Ale to musíš napřed dokázat. Strašně rád bych tě toho ušetřil, alespoň než se uzdravíš. Ale nemáme čas. Nepřátelé jednají rychle a Rada už brzy schválí zákon, kterým všechny tvůj majetek propadne státu, protože o tobě nevědí. Musíš letět do Novgorodu a povědět soudcům, že nikomu nic nedáš."

"Kdy?"

"Za pár dní. Brzy. Nejde jen o majetek, Ari. Drželi jsme tě v tajnosti, a tak o tobě nepřátelé nevěděli. Až se ukáže v

Novgorodu, dozvědí se o tobě. A pak budeš pořád ve velkém nebezpečí. Většina nepřátel tě bude chtít stíhat soudně, ale někteří by tě dovedli i zabít. Zabili by i malou holčičku. Takoví jsou."

"Pane," ozvala se Catlin, "jmenujte je."

"Například muž jménem Rocher. A pár šilenců, které neznáme. Rádi bychom o nich věděli. Až Ari poletí do Novgorodu, dostane spoustu stráží. Ozbrojených stráží. Ty ji ochrání. Ale musíte dávat pozor, musíte ji dobře střežit, a hlavně se neplést do cesty dospělým lidem od Bezpečnosti. Prostě kryjte Ari."

"Dostaneme zbraně, pane?"

"V Novgorodu by to asi nepochopili. Ne. Jen kryjte Ari. Dávejte pozor. Chraňte ji. To je všechno."

Ari se zhluboka nadechla. "Co mám dělat já?"

"Promluvíš se soudci. Staneš před soudem, odpovíš na otázky, řekneš jim, kdy ses narodila a kde, jak se jmenuješ a jaké máš číslo. Bude tam strýček Giraud. Giraud ví, jak na ně."

Ari zalil studený pot. "Nechci Girauda! Chci tam mít tebe."

"Milá moje, strýček Giraud se v tom vyzná nejlépe. Ukáže jim všechny záznamy a oni ti uvěří. Odeberou ti vzorek tkáně, pár buněk. To tě trochu píchne, ale jsi statečná holka, nic to není. Víš, proč to dělají. Dokážeš jim tak, že nelžeš. Ari Emoryovou zná celý svět, všichni tě poznají. Ale budeš se muset vypořádat ještě s lidmi od tisku. S reportéry. Bude jich tam spousta. Ale jsi malá a oni si nesmějí moc dovolovat, jinak s nimi strýček Giraud zatočí."

Nikdy ji nenapadlo, že by mohl být strýček Giraud k něčemu dobrý. Ale strýček Denys má pravdu, Giraud to umí.

Pokud ovšem není Nepřítel. Začíná se to komplikovat.

"Florián a Catlin letí určitě se mnou?"

"Určitě."

"A soudci mi je nesmějí vzít?"

"Zákon může všechno, milá moje, ale nesebere ti, co ti patří. Napřed musíš dokázat, kdo jsi, na tom všechno závisí. Proto tam letíš. Pokud to nedokážeš, budeme ohroženi všichni."

Ari seděla ve velkém koženém křesle v RESEUNE ONE, tak velkém, že nedosáhla nohama na zem, Florián s Catlin se usadili naproti a střídali se u okénka. Pod letadlem ubíhala pravá cyteenská divočina.

Přistanou v Novgorodu, na letišti, ale předtím uvidí město ze vzduchu, uvidí kosmoport, Státní síň a přístav, kde končí všechny parníky, které vidala na Nové Volze. Uvidí Swigertovu zátoku a oceán. Pilot jim říkal, co je právě vidět, zrovna vykládal o Velké západní propadlině. Na mapách i z letadla vypadala jako velký hnědý flek s jezerem uprostřed. Když stiskla tlačítko na opěrce, mohla pilotovi odpovědět.

"Napravo uvidíme pohoří Kavkaš," ozval se pilot z reproduktoru.

Na chvíli ji pustili do kokpitu. Mezi kapitánem a druhým pilotem viděla přímo pod letadlem Novou Volgu.

Kapitán se zeptal, jak se jí líbí létat. Řekla, že moc, a kapitán jí vysvětlil, co se čím ovládá, co dělá počítač a jak se řídí letadlo.

Dlouho nezažila takové dobrodružství. Vyjednala exkurzi i pro Floriána a pro Catlin, ale strýček Giraud jí pak řekl, že by si měla ještě prostudovat papíry a nechat pilota, ať řídí. Kapitán na ni mrkl a poznamenal, že by měla poslechnout, protože strýčkovi rozlévají pití.

Litovala, že má ruku v sádře, protože ji tak strýček může komandovat.

Ze všeho nejvíc si ale přála mít už soud za sebou a jít na prohlídku Novgorodu, jak jí slíbil strýček De-nys. To bude zábava. V Novgorodu oslaví narozeniny. Chtěla rychle dokázat, kým je, a pak jít nakupovat.

Ze všeho nejvíc ji trápilo, co se stane, pokud se strýček Denys mýlí.

Nebo pokud strýček Giraud nedokáže, kdo je.

Soud se nemůže zmýlit, opakoval pořád dokola strýček Denys. Zákon je zákon a důkazy jsou nezvratné. Bez dalších soudů jí nemohou nic vzít a žalovat malou holčičku není legrace. Zvlášť když má Giraud tolik kamarádů v Úřadu obrany a ti všechno převedou do zvláštního režimu.

To znamená Utajení.

Horší než u soudu to bude s reportéry, varoval ji strýček Denys. Novináři vyhrabou spoustu obrázků první Ari. Musíš na to být připravená. Budou mluvit o malé holčičce, která se v Reseune narodila moc dávno, o rodičovské replice Estelle Bokové. Nevyšlo to. Ale ty jsi překonala všechny její problémy. Když řeknou, že jsi podobná té druhé holčičce, bude to od nich ošklivé, ale ty jim jen řekni, že jsi ty, a ať si počkají, až budeš větší. Určitě to zvládneš. Když budou oškliví, nemusíš k nim být zdvořilá, ale pokud se budeš chovat jako hodná holčička, půjdou ti na ruku.

Jako by mluvil o souboji. Strýček Denys jí málokdy říkal, jak zpracovávat lidi, ale sám to uměl dobře a Ari si byla jistá, že ví, o čem mluví.

Nepřítel švindluje, upozorňovala ji často Catlin.

Ari měla strach, že švindluje i soudci.

"Paní," pošeptala jí onoho večera Catlin, než šli spát, Ari do postele s hrazdou na ruku a Florián s Catlin na matrace hned vedle. "Paní, kdo je na naší straně?"

Většinou se na všechno ptal Florián. Ale tahle otázka se Catlin povedla.

Ari chvíli přemýšlela a pak si Catlin přitáhla prstem. "Já jsem na vaší straně. Už nikdo jiný. Nikoho neposlouchejte, to je Pravidlo. Nemůžou říct, že jsem někdo jiný, ať se stane cokoli."

Catlin a Florián si oddechli.

Podívala se do papírů od strýčka Girauda. Napsal jí, na co se budou soudci a novináři ptát. Jen ji mrzelo, že ona si oddechnout nemůže.

III

V Prvním křídle ani jinde v Reseune se toho dopoledne moc nepracovalo, a pokud se v Domě nebo v laboratořích

někde nacházel nerezervovaný vid, nikdo o něm nevěděl,

Justin a Grant seděli u obrazovky za zavřenými dveřmi kanceláře. Mladší konstruktéři se mačkali v zasedačce v přízemí, ale všichni zaměstnanci jakkoli spojení s Projektem se zavřeli do svých kanceláří buď sami, nebo s nejbližšími spolupracovníky a nezvedali ani telefony.

V síni Nejvyššího soudu stály na stativích schválené kamery a přímý přenos nikdo nekomentoval.

Právníci předali dokumenty soudním tajemníkům a soud se dotázal vyššího úředníka, zda k případu převzal všechny náležitosti.

Převzal.

Zády ke kamerám klidně a nehybně seděla malá holčička, vedle ní Giraud Nye.

Poslouchá, pomyslel si Justin. Určitě má ten nezapomenutelný soustředěný výraz.

Novináři sledovali každý její krok už z novgorod-ského letiště, první záběr pořídily povolené kamery v letištní hale a otázky byly zakázané až do konce soudního procesu.

Ari se na prvním záběru držela za ruku strýčka Girauda, druhou paži měla v sádře, na sobě bleďmodré dětské šatičky. Za ní stáli v černém Florián a Catlin, oblečení až příliš jako dospělí, skoro směšní, dokud cosi v blízkosti necvaklo a oni jako jeden bleskově nezareagovali.

"Z toho bude lidem běhat mráz po zádech," poznamenal Justin. "Jsou to oni, nikdo o tom nemůže pochybovat. Na velikosti nezáleží."

Zpravodajský kanál později do vysílání zařadil archivní sestřih záznamů první Ari a porovnal je s čerstvým materiálem. Na obrazovce se vedle sebe objevila první a druhá Ari, Catlin i Florián. Vypadalo to jako snímky stejných lidí v jiném osvětlení a jiných šatech. Jen Giraud Nye příliš nepřípomínal Geoffrey-ho Carnatha.

"Proboha, mají i stejná gesta," zabručel Justin, když novináři prostříhli první a druhou Ari. Stejně držení hlavy, stejný výraz. "Oni ji to učili?"

"Možná," odtušil nevzrušeně Grant. "Vzpomeň na všechny ty pásky. Naučí ji víc než jen psaní rukou. Spousta z nás má podobná gesta."

Ale občani ne, namítl v duchu Justin. Hergot, museli ji to učit. Z pásků. Přímou do svalů. Nervové impulzy jim nahrála nějaká dobrá herečka.

Nebo sama Ari. Nikdo neví, co všechno Olga nahrávala. Zacházejí tak daleko i s malým Rubinem?

Díval se na klidnou pozornou dívku před soudní stolicí. Floriána a Catlin s ní dovnitř nepustili. Jenom Girauda a reseunské právníky.

"Reseune odmítá vydat soudu genetické záznamy," prohlásil předseda senátu. "Je tomu tak?"

"Nemusím snad soudu připomínat," opáčil Giraud, "že se jedná o geny Vyvolené..."

Soudci mluvili, strýček Giraud mluvil a Ari pozorně poslouchala a dávala pozor, aby se nevrtila, protože jí to strýček Giraud nakázal.

Mluvili o genetice, o fenotypu a otiscích prstů a vzoru duhovky. Ari už po příchodu v identifikační kanceláři podstoupila všechny testy kromě odebrání buněk.

"Ariano Emoryová," obrátil se na ni předseda, "mohla bys předstoupit?"

Vstala. Strýček Giraud jí říkal, že se nemusí řídit protokolem, soudci to od ní nemohou očekávat. Měla být jenom způsobná a uctivá, protože vyřešili už spoustu těžkých případů.

"Ano, pane," odvětila, trochu se uklonila jako Giraud a došla ke strýčkovi. Soudci seděli nad ní, bylo jich devět. Jako Radních. O Nejvyšším soudu už věděla z pásků. A teď je tu. Bylo to zajímavé.

Jen litovala, že nesoudí někoho jiného.

"Říkají ti Ari?" zeptal se předseda.

"Ano, pane."

"Kolik ti je let?"

"Za čtyři dny mi bude devět."

"Jaké máš občanské číslo, Ari?"

"OBČ 201 08 0089, ale bez RR." Strýček Giraud jí to prozradil ve studijních materiálech.

Soudce se podíval do svých papírů, pár jich prolistoval a zvedl zrak. "Ari, vyrostla jsi v Reseune?"

"Ano, pane. Tam bydlím."

"Jak jsi přišla k té sádře na ruce?"

Když se tě budou ptát na zranění, odpověz jen na otázku, poradil jí Giraud. Ari tedy řekla: "Spadla jsem z koně."

"Jak se to stalo?"

"S Floriánem a Catlin jsme utekli z Domu do Města. Já vylezla na koně a on mě hodil přes plot."

"Je ten kůň skutečný kůň?"

"Opravdický. Narodil se v laboratoři. Mám ho nej-radši." Jednu soudkyni to zajímalo a Ari o koni ráda vyprávěla, tak dodala: "Nebyla to jeho chyba. Není zlý. Jenom jsem ho překvapila, a tak sebou škubl. A já sletěla."

"Kdo tě měl hlídat?"

"Bezpečnost."

Soudce se divně zamračil, jako by Ari prozradila víc, než chtěla; mysleli si to zřejmě všichni soudci, ale některým to přišlo k smíchu. Ari si ale řekla, že by měla dávat lepší pozor.

"Chodíš do školy?"

"Ano, pane."

"Máš ráda učitele?"

Snaží se mě zpracovat, řekla si Ari. Určitě. Nasadila nejnevinnější výraz. "Docela."

"Daří se ti v testech?"

"Ano," přisvědčila. "Docela dobře."

"Víš, co znamená RR?"

Tak, tady je past. Chtěla se podívat na strýčka Gi-rauda, ale došlo jí, že tím by jim prozradila příliš. Tak pohlédla soudci přímo do očí. "To znamená, že jsem ze zákona stejná osoba."

"Víš, co znamená ,ze zákona'?"

"Že když mi potvrdíte totožnost, nikdo mi nemůže říct, že nejsem já, a vzít mi moje věci bez soudního rozhodnutí, jenže jsem nezletilá. Nejsem dost velká, abych věděla, co z toho budu potřebovat nebo chtít, takže by nebylo fér se se mnou soudit."

To ho dostalo. "To ti někdo poradil?"

"Líbilo by se vám, kdyby vám někdo říkal, že vy nejste vy? Nebo kdyby vám chtěli sebrat vaše věci? Kdyby je pořádně prošli, hodně by se toho o vás dozvěděli, a to se nemá nikomu dělat, zvláště ne dítěti. Kdyby se to všechno dozvěděli, můžou vás klidně psychicky zhuntovat."

Zase ho dostala.

"Proboha," řekl Justin a zvedl oči v sloup. Giraud na obrazovce vedl Ari zpátky na místo.

"Teď jim odpovídejla důkladně," poznamenal Grant.

Michail Corain provrtával vid vražedným pohledem a kousal se do rtu, až krvácel.

"To nám byl čert dlužen," poznamenal k svému tajemníkovi. "Co s tím můžeme dělat? To dítě skvěle vycvičili..."

"Dítě nemůže být důležitější než bezpečnost státu," odušil Dellarosa.

"To víme oba, ale co soud? Všechny vykopávky v porotě se tam dostaly díky Emoryové. Předseda je dokonce její kamarád. Zavolej Luovi na Obranu."

"Zase?"

"Zase, a řekni mu, že je to důležité. Sakra dobře ví, co chce, jdi tam osobně. Ne, já tam půjdu. Sežeň auto."

"...sledujte slyšení," psalo se ve vzkazu od Girauda. A tajemník Lu sledoval, bradu podepřenu pěstí, tep zrychlený, lokty na otevřené složce plné obrázků a vyplněných testů.

Holčička s rukou v sádře a rozseknutou bradou. To na lidi zapůsobí.

Výsledky v testech neměla tak dobré jako první Ari. Ale dost dobré.

Corain mu telefonoval od chvíle, co se o Ari dozvěděl, ale Lu hovory nezvedal. Napřed chtěl vidět tiskovou konferenci svolanou hned po soudním jednání. O jejím výsledku nepochyboval.

Hlavní budou průzkumy veřejného mínění ve večerních zprávách.

Giraud Nye jistě tlačí na Catherine Laovou z Úřadu informací a Laová určitě tlačí na zpravodajské kanály - dlouho se přátelila s Arianou Emoryovou.

Staré spojenectví najednou ožilo. Objevily se dávné svazky. S Emoryovou Lua nepojilo zrovna přátelství, ale starý cynik teď nemohl odtrhnout oči od obrazovky. Napadaly ho myšlenky, jež by ještě před chvílí nedokázal připustit.

Jsi blázen, okřikl se.

Přesto vytáhl kousek papíru a napsal vzkaz právnímu oddělení Úřadu obrany:

Vojenský dopad zveřejnění archivu Ari Emoryové má prvořadý význam. Navrhněte zvýšit stupeň utajení z Tajného na Přísně tajné a s využitím zákona o vojenském tajemství předejděte jakémukoli případnému soudnímu vymáhání.

A svému pobočnickovi: Potřebuji se sejit s Haradem. Nejvyšší důležitost.

Samozřejmě v případě, že tisková konference neskončí katastrofou.

IV

"Ari, mohla bys předstoupit?" požádal ji předseda soudu.

Bylo už po obědě a soudci si předvolali Ari hned po Giraudovi.

Tiše a v mezích možností důstojně došla k přepážce. Soudce podal vykonavateli rozhodnutí.

"Ari," řekl poté, "soud potvrdí tvoji totožnost. Není pochyb, kdo je tvou genetickou matkou, a nic jiného dnes k jednání nemáme. Máš právo na občanské číslo své matky.

Pokud jde o oprávněnost označení RR, vydáme časově omezené potvrzení. Na své kartě nebudeš mít RR, protože Reseune je administrativní území a má právo určit, zda jsi dvojče nebo rodičovská replika. Tento soud nepovažuje v tvém případě za nutné zasahovat do vnitřních záležitostí administrativního území, pokud nevzejde podnět od jiných příbuzných.

Máš nárok na veškerý majetek a archiválie registrované na své občanské číslo. Všechny smlouvy, záruky, závazky a jiné právní úkony, jež ze zákona nezanikly okamžikem smrti tvé předchůdkyně, trvají, všechny smlouvy uzavřené za tebe tvým zákonným opatrovníkem trvají, všechny nároky spjaté se jménem Ariany Emoryové pod uvedeným číslem jsou platné a předmětné osoby jsou rozhodnutím soudu prohlášeny za totožné ve všech ohledech, jež umožňuje současný stav Ariany Emoryové coby nezletilé v péči opatrovníka.

Porota rozhodla jednohlasně. Rozsudek je vyneseno a nabývá účinnosti okamžitě."

Kladívko dopadlo. Vykonavatel Ari předal písemné rozhodnutí podepsané a orazítkované spoustou soudců.

Rozhodnutí o ověření, stálo nahoře. A její jméno: Ariana Emoryová.

Zhluboka se nadechla a podala rozsudek strýčkovi Giraudovi.

"Stejně je to blbost," pošeptala mu.

Ale byla moc ráda, že papír má, a chtěla si ho nechat u sebe, aby ho strýček Giraud někde neztratil.

Reportéři na ni nebyli oškliví. Měla z toho radost. Hned jí bylo jasné, že mezi nimi není Nepřítel, jen spousta notesů a

kamer, tak řekla Floriánovi a Cat-lin: "Jenom klid, jsou v pořádku," a posadila se, protože byla unavená a bolela ji ruka. Dokonce mohla houpat nohama. Chovej se přirozeně, řekl jí Giraud. Kamarádsky. Nebuď na ně ošklivá a za chvíli bude celá Unie vědět, že jsi hodná holčička, a nikdo tě nedá k soudu.

To znělo rozumně.

Tak tam seděla a novináři psali otázky na papírky a nejstarší reportér je četl nahlas. Pořád se opakovaly dotazy typu: "Jak jste si zlomila ruku?"

"Pane Nye, mohl byste nám vysvětlit, co je kůň?" zeptal se někdo vzápětí nahlas a Ari to přišlo legrační, všichni přece z pásků vědí, co je kůň. Ale odpověděla slušně a způsobně:

"To vám povím sama. Jmenuje se Kůň, protože je kůň. Je asi..." zvedla ruku, ale nedosáhla dost vysoko, "dvakrát větší. A hnědý a černý, a když chodí, tak jako tancuje. Florián ho zná, Florián se o něj staral. Na Zemi se na nich jezdilo, ale člověk potřebuje sedlo a uzdu. Já to zkusila bez nich. Proto jsem spadla. Bác. Rovnou přes plot."

"To muselo bolet."

Houpala nohama a bylo jí dobře. Už je dostala. Když jí otázky neposílali na papírku, konference ji víc bavila. A bylo jednodušší je zpracovávat. "Trošku. Teď to bolí víc, ale jenom občas. Za pár týdnů mi sundají sádku."

Novináři se ale vrátili k psaným dotazům. "Máte v Reseune hodně kamarádů? Hrajete si s ostatními dětmi?"

"Občas." Nebuď ošklivá, řekl Giraud. "Hlavně s Floriánem a Catlin. Jsou to mi nejlepší přátelé."

"Doplňovací otázka," ozval se někdo. "Můžete nám o tom říci více, pane Nye?"

"Ari," oslovil ji strýček, "nechceš sama říct, co tě baví?"

"Spousta věcí. Hledáme schované věci a hrajeme Hvězdnou honičku a stavíme různé věci a tak." Za-houpala nohama a podívala se na Floriána a na Catlin. "Nebo ne?"

"Ano," přisvědčil Florián.

"Kdo se o vás stará?" přečetl reportér další otázku.

"Nelly. Maminka mi ji nechala. A strýček Denys. Bydlím u něj."

"Doplňující otázka," ozval se ženský hlas.

Giraud raději sám rychle přečetl další papírek. "Co vám jde nejlíp?"

"Přírodopis. Maminka mě učila." Zpátky k ní. Zprávy se dostanou i na Fargone. "Posílám jí dopisy. Můžu ji pozdravit? Uslyší mě na Fargone?"

Giraudovi se to nelíbilo. Zamračil se na ni. Ne.

Hezky se usmála, novináři se bavili mezi sebou.

"Uslyší?" zeptala se.

"Jistě," odpověděl jí kdosi. "Kdo je tvoje maminka?"

"Jane Strassenová. Budu mít narozeniny. Je mi skoro devět. Ahoj, mami!"

Protože ji Giraud nemůže zastavit, protože jí řekl, že když bude milá holčička, bude mít celou Unii na své straně.

"Doplňující otázka!"

"Tu si necháme na další tiskovou konferenci," prohlásil strýček Giraud. "Máme tu dost napsaných dotazů. Držme se dohody, prosím. Ari za sebou má těžký den a nemůže odpovídat na všechno. Někdy jindy."

"Je to ta Jane Strassenová, co řídí RESEUNE-SPACE?"

"Ano, jde o doktorku Strassenovou, dobře známou i ve svém původním oboru. Můžeme vám poskytnout veškeré materiály o její profesionální dráze. Teď se ale, prosím, držme dohodnutého formátu. Nechte Ari trochu vydechnout. Její rodinný život není předmětem veřejného zájmu. Zeptejte se jí za několik let. Právě teď je vyčerpaná, čeká ji ještě spousta otázek a pokud budete pokřikovat, nedostane se na všechny. Ari, další otázka: Jaké máš koníčky?"

Strýček Giraud je samozřejmě zpracovával a oni to věděli. Mohla ho zarazit, ale pak by měla problém a to nechtěla.

Stejně si může dělat, co chce. Teď je v bezpečí, protože Giraud na ni nemůže před tolika lidmi, kteří dovedou vyhrabávat tajemství a dovolat se až k mamince.

Věděla o svobodě tisku. Učila se to z pásků Občanské nauky.

"Koníčky? Učím se astronomii. A mám akvárium. Strýček Denys mi sehnal páví očka. Až ze Země. Člověk se má zbavovat špatných kusů a křížit dobré tak, aby měly nejhezčí ploutve. Ryby v rybníce by je snědly. Ale já je nedávám do rybníka, já je jen vyřa-zuju do jiného akvária, protože nechci, aby je něco snědlo. Páví očka jsou zajímavá. Můj učitel říká, že se vrátila k archaické formě. Strýček Denys mi pořídí víc nádrží, můžu je mít ve sklepech."

"Páví očka jsou malé rybky," vysvětlil strýček Giraud.

Lidé mimo Reseune toho asi moc neviděli, řekla si Ari.

"S pávími očky to je jednoduché," dodala. "Každý je dovede chovat. A jsou hezká a moc toho nesnědí." Poposedla si.

"S koněm to je jiná."

V hostinci v Severní chodbě panovala podivná atmosféra, majitel i zaměstnanci se chovali neobvykle, laciná jídelna byla narvaná a přijímala rezervace už od rána. Jen nejchytřejším štastlivcům došlo, že volná místa na večer půjde odpoledne zamluvit jedině v extravagantním podniku Changes. Ještě pět minut, chlubil se Grant, a večereli bychom doma sýrové sendviče.

Tady si ale dali koktejly a jako hlavní chod pepřený řízek s dovoзовým ovocem. Restaurace byla plná zaměstnanců Prvního křídla, všichni pili přes míru, bezstarostně utráceli a v hloučcích debatovali. Ne-oslavovali, ještě si nebyli jisti, jestli je co, ale tušili, že se stalo něco důležitého, že se cosi vyřešilo, že Projekt, jenž jim vzal několik let života, poprvé roztáhl křídla a ukázal cosi... cosi alchymistického a prostě lidského.

Zvláštní, pomyslel si Justin, že mi je tak úzko, že mi na něm tak záleží. Projekt celý den dřepěl na židli před zraky celé Unie, houpal nohama jako obyčejná malá holčička a plyně přecházel od dětské bezsta-rostnosti k pronikavé inteligenci.

A hlavně se po náročném dnu úspěšně držel nad vodou.

Zbytek hostů v Changes přítomnost Warrickovy rodiny zneklidňovala, jako by s nimi u stolu seděl kostlivec.

Pokukovali po nich a Justinovi bylo jasné, že u stolu Suliho Schwartze se o nich mluví.

"Možná mají dojem, že jsme tu naschvál," řekl Grantovi nad polévkou.

"Možná," souhlasil Grant. "Vadí ti to? Mně ne."

Justin se nevesele zasmál. "Pořád mě napadalo..."

"Co?"

"Pořád jsem se bál, že Ari u soudu řekne: 'Můj kamarád Justin Warrick.'"

"Na to má příliš vytríbené způsoby. Přesně věděla, co dělá, každé slovo promyslela."

"To si myslíš?"

"Ano."

"Slyšel jsem, že v testech není tak dobrá jako Ari."

"Co si o tom myslíš ty?"

Justin se díval na muškáty ve váze. Voněly silně, ale příjemně. Rozhodný pach zelené vegetace, tak cizí šedomodrému světu. "Myslím, že je bojovnice. Jinak by se z nich už dávno zbláznila. Nevím, co je zač, ale občas mě napadne:

Proboha, proč prostě neřeknou, že se Projekt podařil, a nenechají ji žít? Pak si vzpomenu na tu věc s Bokovou a řeknu si: Co by se stalo, kdyby to udělali? A co když ji těmi hormony a pásky ještě stihnou zničit? Nebo co když ji nechají na pokoji a ona nedokáže..."

"...integrovat psychosety?" dořekl Grant. Termín z azovské psychologie. Okamžik vyrovnání, dospělost v pyramidě logických struktur.

Svým způsobem termín seděl. Zapadal do Justinových představ. Ale u občana to není možné. Pokud měla pravdu Emoryová a ne Hauptmann s Poleym, OBČ má hodnoty naučené mlhavě a zaklíněné v maticích.

"...zvládnout mlhu," upřesnil podle Emoryové. "Ovládnout hormony. Ne naopak."

Grant pozvedl sklenku a podíval se na ni. "Stačila ti jedna sklenička a přišlo zjevení. Přijal jsi teorii mlhavého myšlení."

Pak pohlédl na Justina, střizlivý a vážný. "Myslíš, že to funguje z důvodů, které popsala Emoryová?"

"Já už nic nevím." Polévka mu na chvíli přestala chutnat, další lžice ale byla v pořádku. Vrátil se mu rozum a s ním lítost nad malou holčičkou ve strašné situaci. "Pořád si říkám: když jí teď vezmou Program, co ji povede? Když strávíš život v tornádu a vítr najednou utichne, všechno se uklidní, strašné ticho..."

Najednou si uvědomil, že nemluví o Ari. Grant na něj s obavou hleděl a Justin se zasekl v okamžiku prozíření, světla lampy, Granta, vůně muškátu, odříznutý v černé prázdnotě, v níž cizí tváře visely uzavřené do vlastních bublin osvětlené existence.

"Když se proud mlhy zastaví," řekl, "když se vypne, máš pocit, jako bys ztrácel kontakt se skutečností. Že nic nedává smysl. Že všechny hodnoty jsou rovnocenné a žádná není pravdivější než jiná. A nemůžeš se pohnout. Tak si vymyslíš vlastní tlak, aby ses přinutil k pohybu. Vynalezneš si novou mlhu. I panika tady pomůže. Jinak dopadneš jako klon Bokové, prostě lítáš do všech směrů a nemáš víc vstupů než předtím."

"Zkrat, z kterého tě hned nevytáhne dohlížitel. Znáš to. Bavíme se ještě o Ari? Nebo mi chceš něco říct?"

"OBČ," odvětil Justin. "Občani. Dokážeme zamlžit i tu novou mlhu a tak dále do nekonečna. Hlubíme tunely mezi skutečnostmi." Dojedl polévku a napil se vína. "Může tě tam hodit cokoli - jako u poruchy hologramu spustí mlhu jakýkoli kousek matrice. Chuť pomerančové šťávy. Po dnešku třeba vůně muškátů. Začneš si ukládat vzpomínky, aby ti připomněly změny v hormonech, protože když vítr utichne a nic se ani nehne, snažíš se dostat do známého stavu... Neplácám nesmysly? Když vítr utichne, nic ti nezbyde. Klon Bokové se dal na hudbu. Byl dobrý. Nijak geniální. Ale hudba je cit. Citový proud v matematickém systému tónů a intervalů. Mlha a zkrat v mozku, který dokázal myšlenkově pojmout hyperprostor."

"Jenže druhou Bokovou nikdy nenechali vydechnout, až do smrti byla každý den ve zprávách."

"Spíš to byl nepromyšlený, křivý tlak. Jsi geniální. Selhala jsi. Zklamala jsi nás. Můžeš nám říct, proč jsi tak neschopná? Pochybují, že do jejích hlubinných psy-chosetů někdo nahrál schopnost radosti."

"Jak bys to udělal," namítl Grant, "když si tak i u našich navýsost stabilních psychosetů koleduješ o psychózu? Chtěl bys subjekt naučit milovat návaly adrenalinu. Nebo mít radost ze samotné mlhy místo z databank."

Číšník zručně sebral hluboké talíře a dolil víno.

"Myslím," pronesl neochotně Justin, "žeš teď definoval masochistu. Nebo jsi něco trefil." Myšlenkami pořád přeskakoval z vlastní situace k Jordanovi, od dítěte v soudní síni k chladným zeleným řádkům svých programů na displeji, k chráněné a promyšleně stresované společnosti ve Městě, kde je každá zátěž propočítaná a logický, humánní, lidmi řízený systém předchází přetěžování.

Rozkoš a bolest, miláčku.

Natáhl se po sklence. Musel se snažit, aby se mu netřásla ruka. Číšníci přinesli hlavní chod.

Ještě v zamyšlení si do úst vložil první sousto, Grant byl dlouho zticha.

Proboha, to opravdu potřebuju paniku, aby mi to myslelo?

Sjíždím po šikmé ploše k šílenství, nebo k něčemu mířím?

"Jsem v silném pokušení něco jim ohledně Ari navrhnout," řekl nakonec Grantovi.

"Proboha," vydechl Grant a rychle polkl. "Sežerou tě i s chlupama. Ty to myslíš vážně. Tak o co jde?"

"Aby ji opatřili jiného učitele. Někoho méně trpělivého než John Edwards. Edwardse má přečteného, a tak se nemusí snažit. Všichni ji chválí a nikdo nemiluje. Co bys s Edwardsem udělal? Je hrozně hodný a výborný učitel, dokáže každého zaujmout - ale kdybys byl Ari Emoryová, byla by pro tebe důležitější jeho pozornost, nebo výsledek v testech?"

Grant se zamračil. "Tos možná trefil."

"Sakra, jsem si jistý, že mám pravdu. Co asi pořád hledala v naší kanceláři?" Vtom si vzpomněl, že si tady předem rezervovali stůl, Bezpečnost o nich ví a třeba schovala do muškatu mikrofony. Zvedl se mu adrenalin a připomněl mu, že je naživu. "Ta holka chce pozornost, to je všechno. A oni jí právě poskytli největší adrenalinové dobrodružství v životě. Tiskovkou proplula jako královna. Nikdo od ní nedokázal odtrhnout oči. Je šťastnější, než kdy chuděra mohla být tady. Jak to Edwards překoná, až se Ari vrátí? Co jí může nabídnout v porovnání s Novgorodem? Potřebují někoho, kdo zaujme její pozornost, a ne člověka, který jí věnuje svou." Zavrtěl hlavou a zakrojil do řízku. "Není to sakra můj problém, ne?"

"Důrazně tě žádám, aby ses do toho nemontoval," přisvědčil Grant. "A hlavně to neříkej Yannimu."

"Smůla je, že na sebe nikdo nechce strhnout její nelibost," řekl Justin. "Nikdo jí nechce stát v ráně o nic víc než ty nebo já. Ari měla vždycky ostrou povahu, ostrou, ale chladnou. Uměla si počkat. Nevím, jak moc, tak dobře jsem ji neznal. Ale starší zaměstnanci ji znali dobře, nebo ne?"

VI

Vystoupili z auta, z ostatních vozů lezla Bezpečnost, Ari zamířila po chodníku k proskleným dveřím, od bezpečáků a novinářů ji oddělovali jen Catlin s Floriánem.

Dveře se otevřely. To viděla, ale jinak jí ve výhledu bránili dospělí lidé. Někdy z nich měla strach, i když tu byli kvůli ní a měli ji chránit.

Bála se, že na ni šlápnou, tak blízko je měla. Navíc ji pořád bolela ruka a škrábance.

Jeli na okružní cestu a viděli ústí Volgy do Swiger-tovy zátoky, kosmoport a spoustu dalších míst, která by si Ari moc ráda prohlédla důkladněji, ale strýček Giraud řekl: ne, je tam moc lidí a nejde to.

Jako v hotelu, kde pro sebe měli celé apartmá ve vyklizeném patře a v hale se cpali lidé. Vyděsili ji.

Strach dostala i ve Státní síni, kde ji obklopili ve dveřích a pomohla jí až Catlin.

Státní síň byla první památka, kterou si opravdu prohlédli, protože jinde především utíkali před reportéry.

Vypadala jako na pascích, veliká, až v ní duněla ozvěna, a Ari se z té prostoty zamotala hlava, z návštěvnické galerie se na ně dívali lidé. Síň byla stejně skutečná jako Nejvyšší soud a Ari z pásku už předem věděla, jak to bude vypadat v zasedacím sále Rady devíti.

Šum utichl. Lidé mluvili dál, ale už nepokřikovali; Bezpečnost vyhnala novináře, aby si to tu Ari mohla nerušeně prohlédnout.

Strýček Giraud vzal ji, Floriána a Catlin nahoru, kde se seznámila s Nasirem Haradem, předsedou Devítky; měl bílé vlasy, hubené tělo a nedával toho moc najevo. Ari hned poznala, že je na něm něco divného, podle toho, jak ji držel za ruku, i když ji už stiskl, jako by od ní něco chtěl.

"Strýčku," pošeptala Giraudovi, když se po schodech vraceli do poradní síně, "ten pán byl divný."

"Pst," okřikl ji a ukázal na velký půlkruhový stůl, kde se scházeli Radní.

Stejně jí přišlo divné ptát se Girauda, jestli je někdo přítel nebo ne. Dívala se podle jeho pokynů na jednotlivá křesla.

Ukázal jí své místo, Vědu. Cestou sem minuli Úřad vědy a Giraud jí řekl, že tam má kancelář stejně jako ve Státní síni, ale na Vědě za něj všechno dělají náměstci a tajemníci.

V porovnání s velkým sálem vypadala křesla Radních maličká.

"Tady se tvoří zákony," vysvětlil Giraud a jeho hlas se stejně jako kroky vrátil ozvěnou. "Tady sedí předseda Rady a předsedající schůze, hned za řečnicí."

To Ari věděla. Z pásku si pamatovala Síň plnou lidí. Srdce se jí rozběhlo rychleji.

"Tady je střed Unie," pokračoval strýček Giraud. "Tady lidé řeší svoje spory. Proto Unie funguje."

Nikdy strýčka neslyšela takhle mluvit, nikdy k ní nemluvil tak důležitým šepetem. Připomněl jí doktora Edwardse.

Pak ji vzal zase ven, kde jim Bezpečnost s křikem musela vyklízet cestu. Potom dolů ze schodů. Ari pod nimi uviděla kamery.

"Poskytneme jim krátký rozhovor," sdělil jí strýček Giraud, "a pak půjdeme na oběd s předsedou Haradem. Vyhovuje ti to?"

"Co bude k obědu?" zeptala se Ari. Už měla hlad. Na předsedu Harada ale moc zvědavá nebyla.

"Pane Radní," chytila strýčka za rukáv neznámá starší žena. "Musím s vámi hned mluvit v soukromí. Prosím."

Problémy. Ari to hned pochopila, z ženy sálala nervozita a Giraud na vteřinku ztuhl. Pak řekl: "Ari, zůstaň tady a ani se nehni."

Otočili se k ní zády a začali šeptat. Hluk davu všechno přehlušil.

Strýček Giraud se za chvíličky vrátil, vypadal zničený. Tvář měl úplně bílou.

"Paní," ozval se okamžitě Florián, jako by toužil po povelích. Ari ale nevěděla, v čem je problém a co má od svých azů chtít.

"Ari," začal strýček Giraud a rychle ji protáhl podél stěny kolem velkého vodotrysku na konec chodby s kancelářemi. Florián a Catlin se jí drželi, Bezpečnost jim kryla záda, novináři zůstali na místě. Chodbou se valil jen hukot jejich hlasů. Bezpečáci otevřeli dveře. Všem přítomným přikázali přejít do jiné kanceláře, nikomu se to nelíbilo.

Strýček Giraud ale přikázal Floriánovi a Catlin, ať zůstanou na chodbě, a postrčil Ari dovnitř. Azové nevěděli, co mají dělat, Giraud ještě okřikl "Ven!", ale Ari musela dodat: "To je v pořádku," aby poslechli.

Zabouchl jim dveře před nosem. Azové měli strach. Strýček Giraud měl strach. A Ari nevěděla, co se děje, dokud jí nepoložil ruce na ramena a neřekl:

"Ari... Ari, na síť dorazila zpráva. Z Fargone. Dobře mě poslouchej. Jde o tvoji maminku. Maminka umřela, Ari."

Stála jako sloup. Cítila jeho ruce na ramenou. Právě ji bolelo. Vykládá jí tu nějaké nesmysly, to nemohla být maminka, to je konina.

"Umřela asi před půl rokem, Ari. Zpráva právě dorazila na stanici. Nahoře už to vědí. Ta paní se to doslechla jako první a rychle mi to řekla. Nechtěl jsem ti takovou věc povídat na chodbě před novináři. Zhluboka dýchej, Ari."

Zatřásl jí. Bolelo to. Ari chvíli nemohla popadnout dech, ale najednou se nadechla a strýček Giraud si ji přitiskl na prsa a hladil ji po zádech a říkal jí moje milá jako maminka.

Praštila ho. Přitiskl si ji ještě těsněji, takže nemohla dělat nic než plakat.

"To je lež!" zaječela, když popadla dost dechu.

"Ne." Zmáčkl ji ještě větší silou. "Milá moje, maminka už byla moc stará, přišel její čas. Nikdo nežije věčně. Poslouchej mě. Vezmu tě domů. Domů, rozumíš? Ale budeš ještě muset vyjít ven. Projít mezi těmi davy až k autu, posloucháš mě? Bezpečnost ti přistaví vůz, pojedeme rovnou na letiště a pak poletíme domů. Napřed ale musíš k tomu autu dojít. Zvládneš to?"

Poslouchala. Slyšela všechno. Slova ji mýjela. Ale přestala plakat, Giraud ji pustil, otřel jí slzy, přičísl vlasy a posadil ji na židli.

"Už je ti lip?" zeptal se potichoučku. "Ari?"

Podánilo se jí nadechnout. Dívala se skrz něj. Cítila, že ji hladí po rameni, a slyšela, jak volá na Catlin a Floriána.

"Ari umřela maminka," řekl jim. "Právě jsme se to dozvěděli."

Další a další lidé. Florián a Catlin. Jestli tomu tihle všichni věří, asi na tom něco bude. Všichni novináři. Maminka je ve zprávách. Celá Unie už ví, že její maminka umřela.

Strýček Giraud se vrátil, poklekl na jedno koleno, vytáhl hřeben a začal ji opatrně česat. Ucukla. Bež pryč.

Strýček se nevzdal, začal znovu, jemně, trpělivě, a když ji učesal, poplácal ji po rameni. Florián jí donesl limonádu a Ari ji vzala zdravou rukou. Catlin jen stála a mračila se.

Mrtvý je mrtvý, tak to kdysi řekla. Catlin nevěděla, co dělat s občankou, která odmítá přijmout tak prostou pravdu.

"Ari," začal zas strýček Giraud, "musíme pryč. Půjdem do auta. Tak co? Dej mi ruku. Nikdo se tě nebude na nic ptát. Jenom projdeme k autu."

Vzala ho za ruku. Vstala a s Giraudem po boku vyšla na chodbu. Dav utichl. Ari poprvé uslyšela šumění vodotrysku.

Giraud ji vzal levou rukou a pravou jí položil na rameno. Catlin šla před nimi a Florián z druhé strany, Bezpečnost všude kolem. Nepotřebovali ji. Nikdo se na nic neptal.

Je jim mě líto, pomyslela si Ari. Lituji mě.

Nenáviděla je za to.

Cesta byla nesnesitelně dlouhá, ale nakonec přece jen dorazili k autu, Florián a Catlin do něj vpluli z druhé strany, strýček Giraud ji usadil na zadní sedadlo, sedl si k ní a vzal ji kolem ramen.

Jeden bezpečák se posadil vedle řidiče, druhý zabouchl dvířka a auto se zprudka rozlétlo osvětleným tunelem.

"Ari," řekl jí Giraud v letadle, když zasedl Floriánovo místo naproti. "Už mám přesnější informace. Maminka umřela v kanceláři. Byla v práci. Infarkt. Šlo to rychle. Nestačili ji ani dovézt do nemocnice."

"Kde jsou moje dopisy?" zeptala se Ari a podívala se mu zpřímá do očí.

Giraud neuhnul pohledem. "Na Fargone. Určitě je všechny četla."

"Proč mi neodpověděla?"

Giraud se na chvíli odmlčel. "Nevím, Ari. Opravdu nevím. A nevím, jestli se to někdy dozvím. Zkusím to zjistit. Ale chce to čas. Všechno mezi Cyteenem a Fargone chce hodně času."

Podívala se z okénka na divočinu.

Už půl roku nemá maminku. A vůbec o tom nevěděla. Žila, jako by se nic nestalo, jako by všechno bylo při starém.

Styděla se. Zlobila se na sebe. Mohlo se stát cokoli a oni by o tom půl roku nevěděli.

"Chci, aby se vrátil Ollie," oznámila strýčkovi.

"Zkusím se zeptat."

"Zaříd' to!"

"Ollie má snad vlastní vůli, nebo ne? Je partner tvé maminky. Bude pokračovat v její práci. Musí se postarat o její záležitosti. Není sluha, milá moje, je velice schopný manažer a jistě má hodně práce. Ta práce ho baví. Ale tvoje pozvání mu vyřídím."

Polkla knedlík v krku. Nechtěla mít Girauda u sebe. Ještě nevěděla, co si o tom má myslet. Pořád si to nesložila.

Vzpomněla si na nekonečnou cestu davem. Doma v Reseune ji bude muset zopakovat - všichni na ni budou civět, všichni budou vědět, o co jde.

Byla tak rozzlobená, že nedokázala přemýšlet.

Ale musela. Musela zjistit, kdy jí lidé lžou.

A kdo jí co chce vzít. A jestli se právě to stalo mamince.

Kdo jsou, kde jsou, co mají v ruce?

Když se na ni Giraud nedíval, hodně dlouho si ho prohlížela.

VII

Zpravodajské kanály záběr opakovaly do omrzení, zasmušilou otřesenou holčičku v modrém kostýmku na pozadí zamlklého zástupu novinářů a vládních úředníků, do úhlu kamery vstupuje Bezpečnost.

Michail Corain sledoval vid se zaťatými zuby, díval se i na další záběry, některé poskytl Reseune, na prostřihy Ariina dětství a práce Jane Strassenove se soudním jednáním a tiskovou konferencí, na rozhovory s tiskovým mluvčím laboratoří, s Denysem Nyem, s dětskými psychology, na fotomontáže druhé Ari, v šoku bledé jako stěna, a první Ari na pohřbu její matky, podkreslené pochmurnou hudbou.

Celý Cyteen se vyžíval v nejlepším divadle, jaké si Reseune mohlo přát. Ta mrcha Catherine Laová nemusela na novináře nijak tlačit. Stanice už sledovaly schvalování zákona o zestátnění archivů, když se najednou objeví ta holka,

žádná malá Boková, ale geniální replika, pak přišel soud, tiskovka, všechny body získali expanzionisté, Obrana žádá o přísnější utajení záznamů, na obrazovce se mihlo jen pár nespokojených centristů, snad získají pár hlasů...

Pak zpráva o smrti Jane Strassenové, dítě se to dozvídá prakticky v přímém přenosu... Proboha, to byl ale cirkus.

Mezihvězdný nákladník zakotvil u stanice Cyteen, vystřelil do datových třídiců čerstvé informace z Far-gone, novinový počítač si všiml nenápadné smuteční zprávy ve společenské rubrice a z nezajímavé větičky o smrti neznámé reseunské ředitelky je najednou největší zpráva od...

Od vraždy v Reseune a Warrickova výsledku. Informace je jistě pravdivá. Loď nabrala cestou veškerá data ze všech stanic, poštu, vědecké práce, burzovní přehledy, finanční záznamy a statistiky, průzkumy veřejného mínění a úřední dokumenty, jež si palubní počítač vyměňoval se všemi navštívenými přístavy. Díky spolehlivému systému fungoval trh a celá Unie: s informacemi v černé skřínce si nikdo nedovolil manipulovat, technicky by to bylo velice obtížné, z Fargone je to navíc na Cyteen šest měsíců cesty, nikdo nemohl plánovat tak daleko dopředu, aby dosáhl takového výsledku...

Corain dokonce vzpomínal, jak ho mohl Giraud Nye nenápadně donutit přijít se zákonem o zestátnění archivů právě teď.

Celý život válčil s Emoryovou a paranoia byla na místě.

Strassenovou mohli nechat zabít. Jsou dost bez-citní, aby stvořili a zneužili dítě, proč by nezabili stařenu přes sto čtyřicet...

Co znamená život pro lidi, kteří ho denně tvoří a ničí?

Měli by se do toho nenápadně pustit jeho infor-mátoři, ale RESEUNESPACE sídlí ve stejném odděleném zařízení jako objekt Obrany a se stanicí Fargone ho spojují jen kyvadlové lety dvakrát denně, takže se tam těžko někdo dostane.

A špatný tah by teď mohl centristické straně hodně uškodit. Křivé obvinění, trvání na neprůchodném zákonu, u soudu by navíc proti plánu figurovala holčička, z níž jihnou i ostřílení zpravodajové, nemluvě o široké veřejnosti.

A to je jen začátek. Lodi roznesou reportáže ze stanice Cyteen po celém vesmíru a vděční diváci se jistě najdou i na Zemi.

Návrh zákona musí stáhnout. Všechny plány by teď mohly skončit velice nečekaně.

Přestože vyšetřování považují za naprostou nutnost ve veřejném zájmu, v současné době není vhodné v něm pokračovat. Poradci tu větu ještě pořádně nevybrou-sili.

Ať udělá cokoli, bude vypadat jako padouch. Napadlo ho nechat oficiálně prověřit kvalitu péče o dítě a naznačit, že Reseune malou Ari stvořilo právě se záměrem utajit své archivy.

Před centristickou stranou stanul nečekaně závažný problém.

VIII

Nelly jí pomohla z blůzy. Pravý rukáv měla Ari povolený, aby šel obléknout a svléknout přes sáдру. Přišli jí tak několik halenek, sáčka nosila ležerně přehozená přes rameno.

Ulevilo se jí. Sprchovat se musela se sádrrou v igelitovém pytlíku, Nelly jí pak pomohla s utíráním a navlékáním do pyžama.

Ari cítila, že je Nelly rozčilená, a bylo jí jasné, že nesmí dát najevo vztek před ní ani před nikým jiným.

"Ještě nejdu spát," prohlásila, když ji Nelly chtěla uložit do postele.

"Ale měla byste."

Ari měla sto chutí Nelly uhodit nebo se rozbřechet, ale obojí byla hloupost. Tudiž velice trpělivě pronesla: "Nelly, nech mě být a jdi spát. Hned."

Dnes byla na mamčině symbolickém pohřbu. Povedlo se jí neplakat, nebo alespoň nedělat scény jako Victoria Strassenová; ta kvílela a škytala, až si s ní musela promluvit Bezpečnost. Ari se s tetou Vic-torií nikdy předtím neviděla. Hned se na ni naštvála. Maminka by se na ni také zlobila, i když to byla její nevlastní sestra. Ari si rozkousala tváře zevnitř, ale na rozdíl od tety Victorie nezaplakala.

Dobře si to rozmyslí, řekl jí ráno strýček Denys. Nemusíš tam chodit. Tvoji mamince by to určitě nevadilo, viš, jak se dívala na obřady. Na Fargone ji vystřelili do slunce, tak se pohřbívají vesmírní letci, a tvoje maminka byla zamlada pravá vesmířanka. Tady v Domě ale děláme věci po svém: jdeme do Východní zahrady, kde stojí všechny pomníčky, a mamčiní přátelé o ní řeknou pár historek. Nechci, abys tam chodila, jestli to nezvládneš, ale možná budeš chtít slyšet vyprávění a dozvědět se o mamince něco nového, jaká byla zamlada a co všechno dokázala. Jestli nechceš, nechod'. A když půjdeš a nebude se ti tam líbit, prostě mě zatáhni za rukáv a půjdeme, nikdo si to nebude vykládat zle, děti na symbolické pohřby normálně nechodí. Ani všichni přátelé nepřijdou. Záleží na tom, jak se komu chce.

Florián a Catlin nešli. Byli moc malí a navíc azové, jak podotkl strýček Denys, takže nerozumějí občanským pohřbům. Určitě nechceš, aby pak museli na pásek, dodal strýček.

Ari byla hrozně moc ráda, že to má za sebou. Cítila se na duši poškrábaná stejně jako na kůži, strýček Denys jí dal aspirin a doktor Ivanov jí před obřadem píchl něco, po čem se jí měla motat hlava, ale lépe všechno snese.

Litovala toho. Litovala, že jí hučí v hlavě a přesně nerozumí všemu, co mamčiní přátelé vyprávějí.

Hlava se jí motala, ještě když vystrkovala Nelly ze dveří, ale stejně ji poslala pryč a navíc řekla, ať si pustí pásek od doktora Ivanova a pošle k ní Floriána a Catlin.

"Dobře," nezmohla se Nelly na odpor.

Ari se zase zakousla do rtu. Strašně na ni chtěla zaječet. Místo toho ale šla nakrmit rybičky a chvíli se dívala, jak honí vločky padající z hladiny. Měly spoustu mladých. Jedné velké se zrovna vylíhli pulci. A v akváriu s ošklivými samičkami byl nejhezčí sameček, aby se ukázalo, jestli budou mít hezké děti. Florián by ho dokázal chytit do síťky a vrátit na původní místo; Ari se bála rybky lovit, aby jim neškodnou levačkou neublížila.

Zítřka. Dnes neměla na chov náladu.

Catlin a Florián vešli, ještě v uniformě. Ustaraně se mračili jako pořád od chvíle, co se dozvěděli o mamince. Ari bylo jasné, že vůbec nevědí, jaké to je, ale stejně se trápili, protože se trápila ona. Florián jí odpoledne řekl, jak je mu líto zlomené ruky i mrtvé maminky, a zeptal se, jestli pro ni mohou něco udělat. Zalitovala, že nemohou. Odvětila, že za to nemůže, a zeptala se, jestli nepotřebují pásek, jak už se člověk svých azů ptá. Poradil jí to strýček Denys. "Ne," odpověděl Florián rozhodně a bez přemýšlení. "Nechceme. Co kdybyste nás potřebovala, až budeme v nemocnici? Ne. Nechceme pásek." Když teď přišli, řekla jim: "Chci, abyste tu se mnou zůstali přes noc." "Ano, paní," odvětil Florián. "Dojdeme si pro věci," dodala Catlin, jako by z toho měli radost. S nimi se cítila lépe. Těžko by teď šla mezi lidi, jako by byla ze skla a všichni do ní viděli. S Floriánem a Catlin si tak ale nepřipadala. Jsou její opravdoví přátelé a můžou tu s ní spát a sedět jen tak v pyžamu, i když je Florián kluk. Za zavřenými dveřmi, jen se svými azi, si může konečně oddychnout a zapomenout na tu nesnesitelnou bolest v ruce, v žaludku a v hlavě.

"Povídali tam o mamince spoustu hezkých věcí," vyprávěla, když se převlečení do pyžam posadili k ní na postel. Spousta zaměstnanců se s maminkou opravdu přátelila a spouště skutečně scházela. Teta Victoria měla zřejmě strach, když ji napomenula Bezpečnost, rozčílila se a uraženě odešla. Doktor Ivanov právě líčil, jak maminka řídila První křídlo. Ari toužila spoustu věcí nahlas probrat s Floriánem a Catlin. Stejně jim to jednou vyklopí. Jen to nějakou chvíli potrvá. Na obřadu byla spousta rozčilených lidí a Ari zarazilo, nakolik se liší od rozčilených reportérů. Novinářům jí bylo líto. Zaměstnancům Reseune jí bylo také líto, ale zároveň měli vztek jako ona, protože není fér, aby lidé umírali, ale na obřadu měl každý jiný vztek, složitější a silnější, než jaký kdy viděla. Přišli i Justin a Grant. Kromě Granta tam nebyli skoro žádní azové. Spousta dospělých vykládala, jak je maminka kdysi učila a jak ji měli rádi. Doktor Schwartz vyprávěl, že při hádkách maminka tak křičela, až ji bylo slyšet na všech chodbách, ale to proto, že se nikdy nespokojila s nedokonalým řešením. A řekl, že ať v RESEUNESPACE začala cokoli, určitě to bude skvěle fungovat.

Ari si přitom nemohla nevzpomenout na mamčin hlas za několika zdmi bytu: Ollie, hergot... A celá se opotila, když si vzpomněla na její křik: Sakra, narovnej se, Ari, přestaň dělat hlouposti. To na mě nezabírá. Jako by se maminka na chvíličku vrátila. Jako by ji najednou měla v sobě. Jako by ji měla pro sebe, kdykoli si vzpomene. Protože maminka už není na Fargone. Ollie tam je. A s ním zřejmě spousta zmizelých. Ari cestou v letadle hodně přemýšlela, kdo by v Domě mohl něco vědět. A koho dokáže dost vyděsit, aby začal zpívat.

IX

"Jsi blázen," prohlásil Yanni, Justin se mu podíval do očí a opáčil:

"To víte dávno. Máte to v mé zprávě. Možná mě podezíráte z postranních úmyslů, ale žádné nemám. Nic proti Johnu Edwardsovi. Nic proti nikomu. Ani nevím, jestli mám pravdu. Jenže..." Pokrčil rameny. U Yanniho nebylo těžké zajít příliš daleko a on už zřejmě překročil mez. Nejvyšší čas se stáhnout. A rychle. "Vrátím se ke své práci," řekl. "Do zítřka mám tu sérii GY na stole."

"Zůstaň sedět."

Yanni se mračil, Justin klesl na židli.

"Ty si myslíš, že tomu dítěti schází nátlak," shrnul

Yanni.

"To ne. Dobře víte, že tak jsem to nemyslel."

"Synku, vedení je teď dost nervózní. Já taky. Jsem rád, že k Ari nechováš nenávist, asi si myslíš, žeš na něco přišel, ale všichni jsme unavení, omlácení a já upřímně doufám, žeš ten nesmysl neukazoval nikomu kromě mne."

"Neukazoval."

"Víš, o co se tu podle mě snažíš?"

Není to řečnická otázka. Yanni mu nechal dlouho na rozmyšlenou.

"O co, pane?"

"Mně to připadá jako ta tvoje stará posedlost, ten tvůj nesmysl, co se ho nedokážeš zbavit. Motivační a odměňovací struktury."

"Myslím, že tady mají své místo."

"A ty to musíš hned sepsat." Yanni zvedl třístránkovou zprávu ze stolu a strčil ji do nenápadné šterbiny. Červená kontrolka oznámila, že papír je spálen a popel rozdrčen. "Dělám ti laskavost, synku. Dokumentaci k Projektu nesmím ničit. Právě jsem porušil předpisy. Někteří z nás si myslí, že bys mohl mít pravdu. A líbí se mi jeden tvůj argument... Pokud ti to nebude vadit, použiji ho na příští schůzi."

"Jak chcete. Raději ale neuvádějte zdroj."

Yanni se na něj dlouze podíval. "Někdy mi děláš starosti."

"Nemám postranní úmysly. Nechci na tom své jméno."

Další dlouhý pohled. "Motivační psychologie. A tos nedostával Rubinova data, jen struktury. Řekl jsem, že ti vezmu práci v reálném čase. Ale teď bych od tebe něco potřeboval. Laskavost. Hodím ti do klína veškeré údaje o Rubinovi. Celou složku."

"Kolik mu je, dva roky?"

"Nejde o repliku, ale o Rubina staršího."

"Proč?"

"To ti nepovím."

"Co z nich chcete vytáhnout?"

"Ani to ti nepovím."

"Chápu."

"Dobře." Yanni se opřel lokty o stůl a sepal ruce. "Najdi problém. Já ti pak řeknu svůj názor."

"To má být cvičení?"

"Ani tohle ti nepovím."

"Sakra, Yanni..."

"U Ari ses nespletl. Je chytřejší, než se tváří. Postarám se o to. Ty máš svoji práci. Já mám Projekt. Souhlas?"

X

Strýček Denys si ještě přidal vajíčka. Ari se v nich jen rýpala, protože jí bylo špatně.

"Na večeri můžeme někam zajít," navrhl strýček Denys. "Líbilo by se ti to?"

"Ne," prohlásila Ari. "Nemám hlad."

Měla deváté narozeniny. Snažila se na ně ze všech sil zapomenout. Nechtěla si stěžovat na žaludek, protože pak by strýček Denys zavolał doktora Ivanova a ten by jí dal další injekci.

"Tak co vlastně chceš?" zeptal se strýček Denys.

Chci maminku, odsekla v duchu Ari, tak vztekla, až dostala sto chutí rozbit pár talířů a nezůstat jen u nich.

Ale zůstala zticha.

"Ari, já vím, že to teď máš moc těžké. Nemůžu pro tebe nic udělat. Je mi to líto. Opravdu nic nechceš? Nemůžu ti přece jen něco splnit?"

Přemýšlela. Takovou nabídku nemůže nechat jen tak. Když je příležitost, skoč po ní, radovat se můžeš potom. Přání už měla dávno vymyšlené.

"Něco bych si k narozeninám přece jen přála."

"A copak, milá moje?"

Podívala se strýčkovi toužebně do očí. "Koně."

Strýček Denys zalapal po dechu. "Ari, miláčku..."

"Ptal ses."

"Myslím, že zlomená ruka je ažaž. Ne. To nepřichází v úvahu."

"Chci Koně."

"Kůň patří Reseune, Ari. Nemůžeš ho vlastnit."

"Ale právě to chci."

"Ne."

To zabořelo. Odstrčila talíř a vstala od stolu.

"Ari, tobě nestačí jedna zlomená ruka?"

Bylo jí do breku, utekla tedy do svého pokoje.

"Ari," uslyšela za sebou strýčka Denyse. "Chci s tebou mluvit."

Podívala se na něj. "Není mi dobře. Jdu si lehnout."

"Pojď sem."

Nešla. Zabouchla za sebou.

A v posteli se rozbrečela jako malá holka, až dostala ten správný vztek a mrskla měďou o zeď.

Najednou jako by se v ní něco zlomilo, protože měďu dostala od maminky.

Ale stejně není opravdový.

Slyšela, jak někdo otvírá dveře jejího bytčku a pak i ložnice. Domyslela si, že je to strýček Denys, otočila se na něj a zamračila, ale byli to Catlin a Florián. Přišli se podívat, co s ní je.

"Pan Denys vás prosí," zašeptal Florián.

"Vyříd' mu, ať táhne k čertu."

Florián znervózněl. Ari věděla, že ji poslechne. "Ano, paní."

"Ne." Protřela si oči a vstala. "Řeknu mu to sama." Ještě jednou si otřela víčka a zamířila do obývacího pokoje.

Vltnout na strýčka Denyse by nebylo moudré. Když to udělá, nechá se od něj zpracovávat, takže musí být milá.

Jsi blbá, vynadala si, zahнала vztek a nasadila roztomilý obličejík. Denys seděl v jídelně, pil kávu a chvíli dělal, že o ní neví. Tak ji zpracovával. "Omlouvám se, strýčku."

Podíval se na ni, rychle usrl a řekl: "Měl jsem pro tebe na dnešek připravené překvapení. Chceš ještě pomerančovou šťávu?"

Sklíčeně se došourala na židli, vyškrábala se na ni, zdravou rukou si útrpně držela sádku. "Florián a Catlin by si také dali."

"Seely," zavolał strýček Denys. Seely přinesl ještě dvě skleničky a nalil azům pomerančový džus.

"Nelly je zase v nemocnici," řekl strýček Denys. "Ari, dobře víš, jak ji mrzí, když ji vyženeš a zavoláš si někoho jiného."

"Ale ona hrozně panikaří." "Nelly už neví, co si s tebou počít. Asi bude nejlepší poslat ji do Města, do jeslí. Promysli si to. Rozhodnutí je na tobě."

Nemůže v jediném týdnu ztratit maminku i Nelly. I když ji Nelly přiváděla k šílenství. Upřela pohled na stůl a snažila se o tom nepřemýšlet.

"Rozmysli se," zopakoval strýček Denys. "Nelly je nešťastnější, když se může starat o malé dítě. A ty už nejsi malá."

Takže je nešťastná, hlavně z tvých rozkazů. Rozmysli si to. Neznamená to, že bys ji už nikdy neviděla. Když ji nepustíš, bude se muset z pásku přeučit na hospodyně nebo kuchařku."

"Co chce Nelly?"

"Chce, aby ti byly tři roky. Ale to nepůjde. Takže se musí buď odstěhovat, nebo změnit."

"Nemůže dostat práci v porodní laboratoři? A bydlet dál v Domě?"

"To není špatný nápad." Strýček Denys si nechal od Seelyho dolít kávu a zamíchal ji. "Jestli to chceš."

"Chci Koně."

Strýček Denys zašermoval obočím. "Ari, nemůžeš mít něco, co ti ublíží."

"Florián říkal, že Kůň má dítě."

"Ari, koně jsou velká zvířata. Na Cyteenu nikdo neví, jak se na nich jezdí. Máme je kvůli výzkumu, ne pro zábavu."

"Můžeš mi dát koňské dítě."

"Proboha," zazoufal si strýček Denys.

"Florián ví o koních všechno."

Strýček Denys se na něj podíval a Florián nasadil azovský obličej.

"Ne," nedal se strýček Denys. "Budiž, promluvím s AG, Ari. Ale nevím, nevím. Možná až trochu po-vyrosteš. Až mi dokážeš, že jsi dostatečně dospělá, abys neutíkala z Domu a nelámala si kosti."

"To není fér."

"Ale je to tak. Mohla sis srazit vaz. Nebo zlomit páteř. Nevadí mi, že děláš, co se ti líbí. Jednou budeš pilotovat letadlo. Naučíš se toho spoustu. Ale, Ari, proboha doufám, že neutečeš a nezkusíš létat tryšká-čem. Sama chápeš, že se napřed musíš hodně učit. Když se blíží země, nedostaneš druhý pokus. Musíš vědět, co se může pokazit a co s tím dělat, a taky musíš mít dost dlouhé nohy a ruce. Pokud chceš jezdit na koni, musíš být dost velká, aby ses na něm udržela, a dost dospělá, abys byla chytřejší než on."

To byla zase rána pod pás. Jenže zřejmě zasloužená. "Zaskočil tě," pokračoval strýček Denys, "protože jsi nevěděla, co děláš. Takže by ses napřed měla naučit něco o zvířatech. Nejsou jako stroje. Přemýšlejí. A Kůň si v té chvíli pomyslel: někdo mi vlezl na záda. A protože je větší, shodil tě. Přemýšlej o tom."

Zamračila se. Tak to asi opravdu bylo. Jenže strýček Denys připustil, že jí pořídí koně, a to byl výrazný úspěch.

"Potřebovala jsem sedlo a uzdu." "Budiž. A jak je na koně navlékneš, hm? Asi by sis toho měla napřed hodně prostudovat. Prohledat knihovnu. Promluvit si se zkušenějšími chovateli. A dokázat mi, že víš, co děláš, a že jsi dostatečně zodpovědná. Pak o tom začnu přemýšlet."

Slušný poloviční úspěch. Asi na dvě vteřiny zapomněla, jak je smutná, a když se jí vztek vrátil, vyvedl ji z rovnováhy.

Ari musela vzpomínat, jak jí bylo, když maminka odletěla na Fargone, a jak se z toho dostala.

Strašně ji štvalo, že dokáže skousnout mamčinu smrt. Ale už se přes ni přenášela. Cítila to. Věci se vracely na svá místa, strýček Denys ztrácel trpělivost, zase začne škola a všechno se vrátí.

Bylo jí smutno, že je jí líp, a to byla hloupost.

Zatoužila mamince vyprávět o Koni.

Ale pořád si nebyla jistá, že maminka opravdu dostala její dopisy, ať si strýčkové říkají, co chtějí, nebo jestli je dostal aspoň Ollie. Bylo jí z toho do breku, slezla tedy ze židle a utekla.

Zastavila se až přede dveřmi azovské ložnice, plakala, bouchala pěstí do zdi a kopala do ní, šla dál, našla papírové kapesníčky a vysmrkala se.

Přišli Florián s Catlin. Zůstali ve dveřích.

"Nic mi není," řekla Ari. Což je muselo k smrti rozhodit, jak by řekla maminka.

"Ari," uslyšela z obýváku strýčka Denyse. Dveře byly otevřené. "Ari?"

Zkazila strýčkovi ráno. Ale to nic, řekl strýček Denys, to je, jako kdyby se uzdravovala, někdy to bolí, ale nemoc ustupuje. Nezlobil se na ni.

"Promluvil jsem s AG," oznámil u oběda. "Až na ně vyjde prázdná nádrž, vypěstují ti zárodek."

"To jako koně?"

"Nemluv s plnou pusou."

Hodně rychle polkla.

"A teď tvé úkoly. Musíš kontrolovat všechny výstupy a psát pravidelná hlášení jako každý technik. Musíš je zadávat do počítače a ten je srovná se zprávami opravdových techniků. Když uděláš chybu, budeš ji muset najít, opravit a napsat o ní zvláštní pojednání. Budeš muset sledovat vývoj od početí po porod a přitom nezanedbávat ostatní předměty. Když něco chceš, musíš se snažit."

To byla opravdu spousta práce. "Takže ho dostanu?"

"Spíš ji. Potřebujeme další samici. Dva samci většinou bojují. Některá zvířata už jsou taková. Uděláme stejnou, jakou už máme, protože se osvědčila. Ale když zanedbáš práci, žádného koně nedostaneš. Rozumíme si?"

"Ano, pane," odpověděla. Předtím polkla. Koně rostou rychle. To si pamatovala. Opravdu rychle. Jako všechna stádní zvířata. Asi rok?

"Jsou moc hákliví," upozornil ji strýček Denys. "Těžko se s nimi zachází, abych pravdu řekl, ale tvoje předchůdkyně měla za to, že je lidé potřebují. Lidské bytosti se na mateřském světě vyvíjely vedle dalších druhů a podle ní pomáhala jiná zvířata člověku poznávat život, učit se trpělivosti a definovat cenu života. Nechtěla, aby lidé na Cyteenu vyrůstali bez zkušenosti s jinými druhy. Její maminku Olgu zajímala prasata a kozy, protože byla užitečná, odolná a přizpůsobivá, Ari chtěla koně, protože jde o vyspělé stádní lichokopytníky se spoustou historických údajů; můžeme se toho na nich spoustu naučit v zájmu budoucích náročnějších projektů. Podle tvé předchůdkyně ale bylo hlavní, že se lidé od koní mají co naučit. 'Náš psychoset na koních něco vzrušuje,' říkala doslova. 'Nechci, aby lidé v prázdnotě žili bez nich. Naši dávní společníci definují lidství; koně, krávy, buvoli, delfini, ti všichni. Psi a kočky, jenže ma-sožravce zatím neužíváme a na Cyteenu nemůžeme tolerovat predátory. Zemská ekologie je provázaný systém,' říkala, 'a lidé bez svých dávných společníků možná nejsou lidmi.' Tím si nebyla jistá. Ale zkoušela spoustu věcí. Tudíž mě vůbec nepřekvapuje, že chceš

koně. Ona ho rozhodně chtěla, i když na ježdění už byla díkybohu příliš stará. Nevadí ti, když o ní mluvím?"
"Ne." Škubla rameny. "Je to jenom divné. Trochu." "To si dovedu představit. Byla výjimečná. Už jsi dojedla? Domů půjdeme pěšky."

XI

Florián dělal, co mohl. Catlin jakbysmet.

Dokonce se zeptal pana Denyse, jestli paní Ari nějak neublíží, jestli by jí neměli pomáhat usilovněji, ale pan Denys ho poplácal po rameni a řekl: Ne, všechno děláte dobře, ale když má OBC problémy, žádný pásek mu nepomůže, jen ostatní lidé. A pokud jsou dost silní, aby dokázali velitelčin smutek ustát bez pásku, už to je výkon, protože totéž by pro ni udělali OBC. "Ale nepřepínejte se," dodal pan Denys. "Kdyby se vám něco stalo, paní to moc ublíží. Chraňte se stejně, jako chráníte ji. Rozumíš mi?"

Florián rozuměl. Vyřídil to Catlin, protože se předem dohodli, že za panem Denysem půjde za oba jen on. Catlin občanské otázky moc nešly.

"Vedeme si dobře," řekl jí. "Paní se také uzdraví. Děláme, co se od nás čeká. Pan Denys je s námi spokojený."

"Já ne," prohlásila Catlin. Floriánovi připadalo, že se Catlin trápí víc než on, protože nedokáže poznat, kdo paní ublížil a jestli jí lidé dost pomáhají.

Oba si oddechli, když jim paní řekla, že má nápad a práci pro ně. A když začala chodit do školy, věci se vrátily k normálu, azové se chodili učit do Města. Poslal je tam pan Denys a paní souhlasila. "Uvidíme se po hodině," rozloučila se s nimi.

Tak se sešli.

Paní s nimi šla k rybníčku a při krmení barevných kaprů začala: "Musíme počkat na déšť. Přejde příští čtvrtek. Dívala jsem se."

Znamenalo to, že se podívala na rozvrh počasí-ků. Obvykle nelhal, když šlo o nejbližších pár dnů. A paní jim pověděla, co mají udělat.

Catlin byla spokojená. Konečně spustí skutečnou Operaci.

Florián jen doufal, že se paní nedostane do maléru.

Vyhnout se učení nebylo těžké; paní si je prostě vyžádala ze Zelených kasáren.

Pak vymysleli, jak se dostanou do tunelu C, aniž by museli přes hlavní halu. Zbývaly jim servisní chodby. Žádný problém.

Paní jim řekla, co bude potřebovat, a společně sestavili plán Operace s dostatkem variantních řešení. Zařídí se ale podle prvního plánu, který paní vymyslela, protože je nejjednodušší, a paní prohlásila, že když se něco pokazí, snadno vymyslí, co s tím.

Catlin dostala za úkol krýt skupině záda a Florián šel první, protože podle paní nebude aze nikdo podezírat a podle Catlin je Florián šikovnější, když dojde na mluvení.

Bouřka přišla podle plánu, žáci se drželi rozvrhu hodin, který paní opsala z třídní knihy doktora Edwardse. "Poslední dva vlevo," sykla paní, když se v tunelu objevili žáci obvyklé školy. Se svými azi čekala na křižovatce se služební chodbou, ve stínu a v hukotu ventilátorů.

Florián nechal průvod žactva projít kolem, jak mu paní pověděla. Už předem řešili, jak situaci zpracovat. Nechal je kus odejít.

Pak ho paní postrčila, ale to už sám vykročil. Vyšel doprostřed tunelu, než za rohem zmizela poslední dvojice.

"Paní Carnathová!" zavolal a poslední dva žáci se zastavili. Zvedl ruku. "Něco vám vypadlo." A přesně, jak paní předpověděla, ostatní žáci šli dál. Amy Carnathová se konečně o pár kroků vrátila, cestou prohlížela své věci.

Florián k ní doběhl. S Amy zůstala jen jedna dívka. Rychle zkontroloval, jestli se někdo neblíží.

Nikdo. Zada kryje Catlin a pokud z druhé strany přijde Starší a ne dítě, bude předstírat poranění.

Florián tedy Amy Carnathové dal lístek od paní.

Milá Amy, začínal dopis. Tak se to píše, vysvětlila mu paní. Nikomu neříkej, kam jdeš. Řekni, že sis něco zapoměla a musíš se vrátit. Ať s tebou nikdo nechodí. Chci si s tebou promluvit. Florián tě uvede. Když nepřijdeš, stane se ti něco hrozitánského. S úctou, Ari.

Amy Carnathové se na tváři zračil nelíčený děs. Podívala se na Floriána a pak na svou kamarádku.

Florián čekal. Paní mu zakázala mluvit před ostatními žáky.

"Něco jsem zapoměla," kníkla Amy Carnathová. "Jdi napřed, Maddy. Doženu vás."

Maddy nakrčila nos a vykročila za ostatními.

"Prosím, paní," ukázal Florián cestu.

"Co po mně chce?" zeptala se naštvaně Amy.

"To přesně nevím, paní. Pojd'te, prosím."

Amy Carnathová s ním šla. Měla tašku plnou knih. Mohla by ji s rozmachem použít jako zbraň, ale paní řekla, že se paní Carnathová neumí prát.

"Tudy," nasměroval ji, když se dostali na křižovatku se služební chodbou. Paní Carnathová se podívala a ucouvla.

Ještě víc couvla, když ze tmy vyšla paní.

"Nazdar, Amy," pozdravila paní a chytila Amy jednou rukou za límec. Florián podržel otevřené dveře a paní vtáhla paní Carnathovou do neosvětlené chodby.

Za ní přiběhla ze stráže Catlin.

Amy Carnathová na ni v hrůze vytřeštila oči.

"Dovnitř," poručila paní a postrčila paní Carnathovou. Paní Carnathová se snažila zachránit blůzu, ale sebe nebránila.

"Pusťte mě," vypravila ze sebe nakonec. "Okamžitě mě pusť!"

Florián vytáhl z kapsy baterku a rozsvítil ji, Catlin zavřela dveře, paní přimáčkla Amy Carnathovou ke zdi.
"Pusť mě!" zaječela paní Carnathová. Dveře ale byly zavřené a ventilátory hlasitě hučely.
"Neublížím ti," pravila klidně paní. "Ale když se budeš mlít a vztekat, Catlin ti zlomí ruku."
Paní Carnathové tekly slzy. Floriánovi bylo trochu zle, měl hrozný strach. I když představovala Cíl.
"Chci vědět, kde je Valéry Schwartz," začala paní s výsledkem.
"Nevím, kde je Valéry," zajíkla se paní Carnathová a snažila se uklidnit. "Je na Fargone, víc nevím."
"Chci vědět, co je se Samem Whitelym."
"Chodí do školy pro techniky! Už mě pusť..."
"Florián má nůž," přerušila ji paní. "Chceš ho vidět? Sklapni a koukej odpovídat na otázky. Co víš o mojí mamince?"
"Nic, vůbec nic! Přísahám!"
"Přestaň natahovat. Buď budeš odpovídat, nebo tě Florián vykostí. Slyšíš?"
"Nic nevím, vůbec nic."
"Proč jsem jed?"
"Nevím!"
"Ale víš, Amy Carnathová, dobře to víš, a když nezačneš zpívat, půjdeme dál do tunelu a tam tě vyslechne Catlin s Floriánem, jasný? Můžeš se třeba uječet a nikdo tě neuslyší."
"Já nevím, Ari. Na mou duši nic nevím."
Paní Carnathová plakala a škytala. Ari jen řekla:
"Floriáne..."
"Nesmím ti to říct!" vříska paní Carnathová. "Nesmím, nesmím, nesmím!"
"Co mi nesmíš říct?"
Paní Carnathová zalapala po dechu a paní ji začala rozepínat blůzku.
"Pošlou nás pryč!" naříkala paní Carnathová. Catlin ji držela zezadu. "Pošlou nás pryč!"
Paní přestala a zeptala se: "Výklopíš, co víš?"
Paní Carnathová přikývla a rozškytala se.
"Tak fajn. Pusť ji, Catlin. Amy bude zpívat."
Catlin paní Carnathovou pustila a ta se sesypala do spleteného potrubí. Florián na ni dál svítil.
"Tak?" pobídla ji paní.
"Posílají lidi pryč," spustila paní Carnathová. Zuby jí cvakaly. "Když ti někdo zkříží cestu, můžou ho poslat na Fargone."
"Kdo?"
"Tvoji strýčkové."
"Giraud," upřesnila paní.
Paní Carnathová přikývla. Potila se, i když v inženýrských sítích vládla zima. Plakala, slzy jí stékaly po tvářích a teklo jí z nosu.
"Všechny děti?" zeptala se paní.
Paní Carnathová znovu přikývla.
Paní přišla blíž a vzala paní Carnathovou za rameno, nijak hrubě. Paní Carnathová si myslela, že ji chce paní uhdit, ale paní ji pohládila a nechala ji posadit na schody. Klekla si k ní a položila jí ruku na koleno.
"Amy, neprašť tě. A neřeknu, cos mi prozradila. Ale chci vědět, jestli nevíš něco o tom, proč musela odletět moje maminka."
Paní Carnathová zakroutila hlavou.
"Kdo ji poslal pryč?"
"Pan Nye. Nejspíš pan Nye."
"Giraud?"
Paní Carnathová přikývla a kousla se do rtu.
"Amy, nezlobím se na tebe. Nebudu se na tebe hněvat. Pověz mi, co o mně říkají ostatní děti."
"Říkají..." Paní Carnathová ztěžka polkla. "Říkají, že se ti musí všechno dovolit, protože každý ví, co se stane, když se ti postaví, a my nechceme odletět na Fargone a nikdy se nevrátit..."
Paní chvíli jen tiše seděla. "Jako Valéry Schwartz?"
"Někdy člověka jen přestěhují do jiného křídla. Někdy tě prostě posadí do letadla a konec -jako Va-léryho a jeho mámu." Paní Carnathové zase začaly cvakat zuby, přitáhla si kolena k tělu. "Nechci odletět. Neříkej to na mě."
"Neudám tě. Hergot, Amy, kdo ti to namluvil?"
"Maminka. Maminka říkala, že ti nesmím nikdy odmlouvat, nesmím ti vrátit ani pohlavek." Paní Carnathová se rozbřečela a složila hlavu do dlaní. "Nechci, aby maminku poslali na Fargone."
Paní vstala a tak se ocitla mimo světlo baterky. Maminka a Fargone pro ni byla citlivá slova. Floriána se také dotkla, ale světlo ani nezakolísalo.
"Amy," řekla paní po chvíli, "neřeknu to na tebe. Když zachováš tajemství, já taky. Budu tvoje kamarádka."
Paní Carnathová si otfela slzy a vzhledla k ní.
"Budu," zopakovala paní. "I Florián a Catlin budou tvoji přátelé. A to není k zahzení. Stačí, když budeš ty kamarádit s námi."
Paní Carnathová si utřela nos a zapnula blůžičku.
"Nemám pravdu, Catlin?"
"Cokoli paní řekne," odvětila Catlin, "platí jako Pravidlo."

Paní se posadila na schod vedle paní Carnathové, sádra v klíně. "Když budeme přítelkyně, můžu se tě zastat. Uděláme to chytře a nikomu nepovíme, že se kamarádíme. Prostě nic. Neznáme se. Tak budeš v bezpečí. Totéž s ostatními dětmi. Nevěděla jsem, co s vámi dělají. Nechci to. Dokážu ze strýčka Denyse dostat spoustu věcí a ten je zase dostane z Girauda. Takže jsem docela užitečná kamarádka."

"Nechci být tvůj nepřítel," prohlásila paní Carnathová.

"A můžeš být má přítelkyně?"

Paní Carnathová se kousla do rtu, přikývla a vzala paní za nabídnutou levačku.

Stiskly si ruce jako OBČ, když se na něčem dohodnou.

Floriánovi se ulevilo; byl hrozně rád, že nemuseli paní Carnathové ublížit. Nevypadala na Nepřítele.

Když se paní Carnathová dala trochu dohromady a přestala škytat, mluvila s paní klidně, tiše a už vůbec nevypadala hloupě. Catlin si na ni poopravila názor, a když jim paní pokynula, klekla si s Floriánem k nim.

"Nesměji z nás být hned přátelé," řekla paní Carnathová. "Ostatní děti by mi nevěřily. Mají strach."

Jako by ho paní Carnathová neměla.

"Budeme je brát jednoho po druhém," prohlásila paní.

XII

"Zavři dveře," houkl Yanni, Justin poslechl a posadil se naproti.

Tentokrát nejde o jeho problém. V průšvihy je Yanni. Celý Projekt. Je to v papírech na Yanniho stole, hlášení a testy, které Justin nezpracovával na kancelářském terminálu, ale na přenosném počítači odpojeném od sítě.

Své závěry nepodepsal. Yanni věděl, kdo mu výsledky poslal. To mu stačilo.

"Přečetl jsem to," řekl Yanni. "Co na to vlastně říká Grant?"

Justina napadlo pokrčit rameny a nechat otázku bez odpovědi. Z Yanniho byl stále nervózní a dotazy na Granta ho vyváděly z rovnováhy. Ale okřikl se. "Mluvili jsme o tom. Grant tvrdí, že jde o občanskou psychologii, ale stejně poznamenal, že ten mladík to zřejmě vůbec nezvládá."

"Data jsou půl roku stará," poznamenal Yanni. "Další loď přiletí až za měsíc a půl, na Fargone poletí nejbližší spoj devětadvacátého. Jane měla o Rubina strach. Kdyby naši OBČ zaměstnanci Ollieho nechali, určitě by s Rubinem pracoval, ale je az, žije v pekle, protože ho Jane už nechrání před mou dcerou, a ta se v občanské psychologii musí vyznat lépe než Ollie, nebo ne?"

"Bez komentáře."

"Bez komentáře. Sakra, dovedu si přesně představit, co se tam těch pár měsíců dělo. Moje dcera a Julie Strassenová. Tyhle dvě jsem nikdy nechtěl v laboratořích. Tak dostaly neškodná místa v obytné části. S Rubinem. Přiletí Jane, podívá se na svodky a na první schůzi se poštěká s mou dcerou. Jestli chceš slyšet můj názor, právě proto dostala infarkt."

Justinovi se zhoupl žaludek. Yanniho dcera, tvrdohlavá jako beran, se musela nechat vykopnout na Fargone do místa, o které nestála, ale mohla se z něj dostat výš, s Johannou Morleyovou postavila laboratoře RESEUNESPACE a sestavila vedení, když najednou jako ředitelka přijde Yanniho dávná soupeř-ka a občasná milenka Jane Strassenová a získá tak funkci důležitější než Yanni i jeho dcera... Justinovi se zhoupl žaludek, a tak si dokázal domyslet, jak to snáší Yanni.

Vedení zešilelo.

Zešilelo.

"Věřil bych Strassenové," zašeptal, protože Yanni mu nechal pauzu.

"To já taky, to si piš. Jenna je možná dobrá šéfová křídla, ale má nevyrovnaný osobní život, a když se jí někdo postaví do cesty, je z ní Alfa mezi megerami. Jane tedy umírá. To znamená, že po ní někdo musí převzít vedení. Jenna poslouchá své lidi. Rubinová matka ale představuje složitý problém. Když z Rubi-na udělali Vyvoleného, opila se mocí, a když mu dali na Fargone malou laboratoř a pár pravomocí, mohla se podělat vzteky. Rubin má psychické problémy... Seznam jsi dostal. Deprese kvůli chorobám, vztahy s matkou. Najednou je v pohodě. Šťastný jako ryba ve vodě. Jeho matka chce poskytovat rozhovory zpravodajským sítím, Jenna jí to zatrhne."

Stelle Rubinové se to vůbec nelíbí. S Úřadem obrany se šteká od začátku. Rubin čím dál víc trpí tím, že nedokáže žít s ní ani bez ní. Rubin sídlí psychotesty, je rád, že má klid, ale Jane to došlo. Pochopila, že od chvíle, co Obrana umlčela jeho maminku, nespolečupracuje. Před půl rokem. Proto jsem chtěl, aby ses podíval na jeho testy. A krevní obraz..."

"S ohledem na to, co se tam dostane za nějakých šest měsíců."

"Tím myslíš reportáže o Ari."

"Ano. Je biochemik. Uvědomuje si, že na něm děláme genetické pokusy. Co když ho pak někdo využije?"

Yanni položil ruku na papíry. "Podle posledních výsledků je politicky mnohem zdatnější než na začátku. Jeho matka taktéž."

"To už Reseune s lidmi dělá."

"Řeknu ti, jaký profil mi vyšel: Rubin už není dítě, které Vyvolili. Vyrosl. Uvědomil si, že život běží i mimo jeho laboratoř, uvědomil si, že má sexuální rozměr, je na nervy ze svého zdraví, RESEUNESPACE prochází bojem o moc a Rubinova dosud tichá hy-pochondrická matka, která na sebe soustřeďuje jeho strachy a závislosti, začne bojovat s vedením a s Obranou, aby získala zpátky staré nátlakové prostředky na syna. Rubin na tlak reaguje lhaním v testech a změnou krevního obrazu, Jenna navíc zruší všechny příkazy Jane Strassenové a prohlásí se za ředitelku křídla s tím, že Ollie Strassen není schopen rozhodovat ve věcech občanské psychologie."

"K čertu," zavrčel Justin automaticky a hned toho zalitoval. Yanni ale zůstal zticha. Zlověstně zticha.

"Samozřejmě ji vyhodím," řekl po chvíli Yanni. "Vyřazuji ji z veškerého výzkumu a stahuji ji zpátky na Cyteen. Za šest měsíců letí. Až se k ní můj rozkaz dostane. Říkám ti to, synku... abys pochopil... že jsem ve věci osobně angažovaný."

Proč mě sem hergot pozval? Věděl to předem. Nemusel jsem mu dělat vlastní analýzu. O co mu jde? "Vidiš do hloubky," pravil Yanni, "jinak než ostatní. Asi díky svým šíleným páskům. Probral jsem tvoje návrhy s výběrem a nakonec jsem Denysovi prozradil svůj zdroj."

"Hergot, Yanni..."

"Shodou okolností má stejné názory jako ty a velké slovo v Programu. Giraud se hádal jako vždycky, ale já si o tobě s Denysem promluvil o samotě. Řeknu ti, co teď v Reseune vidíš. Vidiš systém napjatý k prasknutí, donucený k obsazování důležitých zodpovědných míst druhořadým administrativním personálem, jako je moje dcera, protože nikdo lepší se nenajde. Reseune je jako přefouknutý balónek a Projekt může Obranu vybuchnout do obličeje. Kdyby Jane zůstala naživu o půl roku déle, nebo jen o čtrnáct dní, kdyby byl Ollie schopen poslat Jennu do háje... Jenže nemůže, protože podle předpisů nesmí vést OBC program a vyhodit ji. Pustil si poslední pásek, může dostat občanství, ale Jenna ho s pomocí personálu přeskočila a vykonavatelkou Janiny vůle je Julie -tyhle dvě mu tedy musejí podepsat občanské papíry, není to geniální? Jenna za to zaplatí. Ollie dostal občanství. Ale dozví se o tom až za pár měsíců." Yanni mávl rukou a zakroužil hlavou. "Je tam bordel. A já se tě chci na něco zeptat, synku."

"Chci, abys dál zpracovával Rubinova data, až přijdou, kdykoli vyšetříš trochu času. Náš opatrovník u Rubinova klonu je Ally Morleyová. Ale já chci, abys ty své odměňovací smyčky začlenil do občanského psychosetu."

"Myslíte na zásah do jeho psychologie? Do kterého Rubina?"

"Zajímají nás struktury. Zpětná vazba mezi hotovou prací a odměnou. Pracuje na tom Gustav Morley. V občanské psychologii se vyzná líp než ty. Pokud máme někoho změnit, neuděláš to ty. Jen chceme srovnat tvoje a Gustavovy poznámky. A potřebujeme situaci porovnat s Ari."

Justin na sobě nedal nic znát. "Chci, abyste mi řekl pravdu, Yanni. Řešíme problém v reálném čase?"

"Už ne. Povím ti pravdu, Justine. Řeknu ti celou pravdu. Za nákladákem s Rubinovými testy přiletěl rychlý vojenský kurýr, o mnoho rychlejší, o kolik je to tajné. Benjamin Rubin spáchal sebevraždu."

"Proboha."

Yanni se na něj upřeně díval. Yanni najednou starší, unavený, citově vyčerpaný. "Kdybychom teď neměli veřejný úspěch s Ari, ztratili bychom Reseune. Definitivně. Už teď jsme ztrátoví. Máme strašně málo lidí a žijeme z rozpočtu Obrany. Už ti asi došlo, že varovné zprávy o Rubinovi jsme dostávali dřív, než přišel návrh zákona o odtajnění, než si Ari zlomila ruku. Už tehdy jsme věděli, že Projekt má potíže. Vyslali jsme příslušné instrukce, ale příliš pozdě. Sami jsme podporovali tlak na odtajnění, věděli jsme, že budeme muset s Ari vyjít na světlo. Možná Giraudovi neodpustíš jeho reakci, ale asi bys měl vědět, co se dělo v pozadí. Právě teď se na tebe vedení dívá v úplně novém světle."

"Už jsem snad dokázal, že vůči devítiletému dítěti nechovám žádnou nenávist, prokázal jsem to pod sondou..."

"Uklidni se. To přece neříkám. Na Fargone máme psychologického dvojníka sebevraha. Musíme rozhodnout... Jedna možnost je předat ho Stelle Rubinové, teoreticky je pro klon dokonalou poručnicí. Ale Stella Rubinová má problémy, problémy prvního řádu. Nebo ho necháme Morleyové. Ale kde se stala chyba? U Jenny? Nebo dřív, v psychosetu nemocného dítěte fixovaného na matku? Potřebujeme odpovědi. Máme čas. Ani to není tvůj problém. Je to problém Gustava Morleyho a Ally. Jenže v tvé práci je cosi, co zajímá Denyse i mě. Zřejmě chápeš důvod."

"Motivační psychologie."

"Vztažená k práci doktorky Emoryové." Začínám věřit, že ji tvůj výzkum opravdu zajímal. Jordan také dostává Rubinovy údaje. Až řekneš, žeš na něco přišel, pošlu tě na týden do Pianysu."

"A Granta..."

"Tebe. Na Granta tu nikdo nesáhne, za to ti ručím. Nikdo na něj nevztáhne ruku. Nestojíme o komplikace. Obrana bude ohledně Reseune hodně nervózní. Musíme kličkovat. Synku, vedení tě velice bedlivě sleduje. Choval ses dokonale. Pokud s Jordanem v nejbližších letech neuděláte chybu, možná se ocitnete v mnohem příznivější situaci. Ale jestli se teď něco pokazí, jestli se cokoli stane s Ari, sebemenší maličkost, nic neslibuju. Nikomu."

"Copak nikoho nezajímá, co se stane s ní?"

"Zajímá. To víš sám. Právě teď je Reseune ve špatné ekonomické situaci a nad vodou nás drží Obrana. Co se s ní stane, když Projekt přejde pod Obranu? Co se stane s námi? Co se stane s Unií? Přijdou změny, to je jisté. Změní se veškeré priority. Nejsem politik. Nesnáším politiku. Ale jasně před námi vidím propast."

"Já taky. Ale není před námi. Já v ní žiju. A Jordan."

Yanni chvíli mlčel. "Zůstaň naživu, synku. Dávejte si s Grantem velký pozor."

"Chcete mi něco naznačit? Mluvte jasně."

"Jenom říkám, že jsme ztratili něco, co ztratit nesmíme. My. Všichni, sakra. Tolik se toho hroutí. Připadám si, jako bych přišel o dítě."

Yannimu se třásla brada. Chvíli bylo všechno otevřené dokořán a Justin to cítil až v žaludku.

"Jdi," řekl najednou Yanni obvyklým tónem. "Mám práci."

XIII

Ari vyšla se strýčkem Denysem z výtahu na velkou chodbu u Prvního křídla, nikdy tu nebyla a čekala spíš temný tunel. Chodba ale měla naleštěnou podlahu jako v obytných domech, jediné dveře a na konci bezpečnostní přepážku.

"Chci ti něco ukázat," řekl jí předtím strýček De-nys.

"Je to překvapení?" zeptala se, protože strýček Denys jí nikdy neukázal, co předem ohlásil. Navíc se zdržel v kanceláři až do tmy a Ari byla ráda, že má Nelly ještě u sebe.

"Svým způsobem," odpověděl tehdy strýček Denys.

Ari netušila, že tady nahoře jsou nějaké byty.

Došla se strýčkem ke dveřím a čekala, že zazvoní na Posluhu, ale místo toho se zeptal:

"Kde máš kartu?" jako když si ze sebe děti dělají legraci a čekají, že oběť šprýmu začne rychle hledat ztracenou kartu.

Ale strýček Denys nežertoval. Chtěl, aby Ari vytáhla kartu a použila ji.

Strčila ji do štěrbin.

Dveře se otevřely, světla se rozsvítila a Posluha řekl: "Od posledního použití této karty zaznamenáno dvacet sedm vstupů. Mám vytisknout seznam?"

"Řekni mu, ať je uloží," poradil strýček Denys.

Ari hleděla do krásného bytu se světlou kamennou podlahou, velkým nábytkem a spoustou místa, větším prostorem než u maminky nebo u strýčka De-nyse. Najednou si dala dohromady slova poslední použití této karty a dvacet sedm. Její karta. Karta Ariany Emoryové.

"Tohle byl byt tvé předchůdkyně," řekl strýček Denys a vedl Ari dál. Posluha začal opakovat zprávu. "Řekni: uložit."

"Posluho, uložit."

"Hlas mimo nahané vzorce."

"Posluho, ulož," řekl strýček Denys.

"Vložte kartu do terminálu."

Strýček vsunul svoji. A Posluha uložil seznam návštěv. Červená kontrolka zhasla. "S některými systémy tady budeš muset být opatrná," upozornil Ari strýček Denys. "Ari se pojistila proti vetřelcům. Bezpečnost jejího Posluhu krotila dost dlouho." Šel dál. "Tohle všechno je tvoje. Celý byt. Veškeré zařízení. Nebudeš tu bydlet sama, dokud nevyrosteš. Ale Posluha by se měl naučit poznat tvůj hlas." Sešel po schodech na rohož a za ní po dalších schodech zpátky na úroveň vstupní haly. Ari se držela těsně za ním.

Bylo to strašidelné. Jak pohádka bratří Grimmů. Zámek. Strýček Denys prošel halu a otevřel další veliký pokoj, rovněž se sníženým kutlochem uprostřed. Kanape mělo mosazné kování a stěny vlnovnikové obložení - krásné a nebezpečné, pokud by obyvatelé nechránili silná vrstva laku jako na školních vzorcích. Na zdi kolem sníženého sezení visely obrazy. Spousta obrazů.

Pak po dalších schodech nahoru, kolem baru se sklenicemi na policích. Pak jednou chodbou, druhou chodbou a do kanceláře, do velkánské pracovny s obrovským černým psacím stolem.

"Tohle byla Ariina kancelář." Strýček Denys stiskl tlačítko a ze stolu vyjel terminál. "Každý v domě má svůj základnový terminál". A tenhle je docela nedůvěřivý. Není moc chytré měnit přístupová pravidla, zvláště na mé základně... Nebo na tvé. Posad' se, Ari. Naloguj se svým občanským číslem."

Byla nervózní. Počítač Domu tvořil daleko větší systém než její malý přenosný stroj. Na Dům se přes své základny připojovali jen dospělí. Florián říkal, že některé systémy jsou nebezpečné.

Nervózně se po strýčkovi podruhé podívala, posadila se ke stolu a začala hledat vypínač.

"Kde se to použít?"

"Ve stole je škvíra na kartu. Vpravo. Ještě tě požádá o otisk prstu."

Otočila se na židli a podívala se na něj potřetí. "Bude něco dělat?"

"Spustí bezpečnostní program. Nepustí na nás plyn nebo tak. Zapni ho."

Protáhla kartu čtečkou. Ze stolu vyjel daktylosko-pický zámek a Ari na něj položila dlaň.

"Jméno," požádal Posluha.

"Ariana Emoryová," odpověděla.

Na stole se rozsvítila červená kontrolka.

Monitor nevyjel.

"Co dělá?"

"Kontroluje datum," odvětil strýček Denys. "Zkoumá všechny záznamy v Domě. Zjišťuje, že ses narodila a jak jsi stará, protože poznal otisk prstů a hlas je mu povědomý, ale ví, že nejsi původní vlastník. Srovnává všechny otisky v archivech, prsty i hlas. Chvilku to potrvá."

Obyčejně se počítače zapínají jinak. Viděla, jak to dělá strýček Denys, prostě poručil Posluhovi. Chvilí se dívala na červenou kontrolku a pak zase na strýčka Denyse. "Kdo to napsal?"

"Dobrá otázka. Ari by se zeptala stejně. Vlastně se zeptala. Věděla, že jednou přijdeš na svět. Uložila pro tebe spoustu moc důležitých věcí. Až naskočí příkazový řádek, něco pro mě udělej, prosím."

"Co?"

"Napiš COP D TR čárka B1 čárka E IN."

Přijmout program: všechny soubory zapsat. "Co je B1 ? A co IN?"

"Base 1, první základna ze všech. E IN je echo to instore. To znamená, že výstupy z monitoru a z Po-sluhy se tisknou v čitelné podobě. Kdybych si myslel, že mi to projde, napsal bych IN/P a čekal, jestli se nám program nepodaří vytáhnout, ale s touhle základnou nejsou žerty. Podívej!"

Ze stolu vyjel monitor rozsvítil se.

Ahoj, Ari.

Zase strašidelné. Načula: COP D TR, B1, E IN

Potvrzeno. Ahoj, Ari.

"Chce pozdravit," vysvětlil strýček Denys. "Můžeš na něj mluvit. Naučí se poznávat tvůj hlas."

"Ahoj, Base One."

Kolik ti je?

"Devět."

Ahoj, Denysi.

Nadechla se a pohlédla na Denyse.

"Ahoj, Ari," řekl Denys a divně se přitom usmál. Nemluvil na ni, mluvil na stroj.

Na monitoru se objevilo: Neměj strach, Ari. Tohle je jen stroj. Jsem mrtvá už 11,2 roku. Stroj sestavuje program podle toho, čí záznamy jsou v paměti počítače Domu ještě aktivní, a podle nich doplňuje informace. Naštěstí ho nemůže nic šokovat a já nad ním nemám žádnou moc. Bydlíš u Denyse Nye. Máš tam přípojku na Dům?

"Ano," odpověděl strýček Denys a když se Ari otočila, aby se ohradila, dal si prst na rty.

"Podle strýčka Denyse mám."

Posluha tomu porozuměl. Jen mu to trvalo trochu déle.

Vyjmenuj mi všechny kontinenty a řeky, které ti přijdou na mysl. Jakákoli jména. Chci otisk tvého hlasu. Mluv, dokud neřeknu dost.

"Tak třeba Novaja Volga, řeky Amity, Novgorod a Reseune. Planys, Protinožci, Swigertova zátoka, Gagarinograd a Horní Brazílie, Kastilie, Don a Svět-lansk..."

Dost. Víc nepotřebuji. Odteď ti stačí jen strčit do kteréhokoli Posluhy svou kartu a představit se. Tato základna je aktivní. Průběžně pořizují zápis. Můžeš se k němu dostat, když Posluhovi poručíš, ať ho zobrazí na monitoru nebo uloží. Pokud Denys udělal, co měl, víš, co to znamená. Víš to, aniž bych ti to vysvětlovala?

"Ano."

Dobře. Naluguji se, kdykoli budeš chtít. Aby ses od Domu odpojila, stačí říct odpojit. Ukládání a vyhledávání je automatické. Vždycky najdu, kde jsi, ale systém se neaktivuje, dokud nepozdravíš. Denys ti vysvětlí podrobnosti. Sbohem. Nezapomeň se odpojit.

Podívala se na strýčka Denyse. Zašeptala: "Mám?" Strýček přikývl a Ari řekla: "Odpojit." Monitor zhasl a složil se do stolu.

ARCHIVY: PROJEKT RUBIN:

STUPEŇ UTAJENÍ AA

Nekopírujte bez souhlasu Výboru na formuláři 768

Obsah: Přepis počítačového souboru č. 5979

sekv. č. 38

Emoryová I/Emoryová II

2415:24/1:23.32

B1: Ahoj, Ari.

AE2: Ahoj.

B1: Jsi sama?

AE2: Mám u sebe Floriána a Catlin.

B1: Nikoho jiného?

AE2: Ne.

B1: Používáš domovní vstup 311. V jaké jsi místnosti?

AE2: Ve své ložnici. V bytě strýčka Denyse.

B1: Vysvětlím ti, jak program pracuje, a omluv mě, když budu volit příliš stručná slova: tohle jsem napsala, aniž bych věděla, kolik ti bude, až se poprvé připojíš, nebo jaký bude rok. Letos je rok 2415. Program si to právě zjistil na hodinách Domu. Za opatrovníka máš Denyse Nye. Program má přístup do tvé složky v domovní databance, ale také ví, že Denys si dnes k obědu objednal špagety. Ví, že ti je devět let, a tudíž omezil práva tvé karty. Nemůžeš dát nikoho zatknout nebo prodat genotypy Alfý 9000 stanici Cyteen. Když si vzpomenu, jaká jsem byla v devíti, připadá mi to rozumné.

Program uložil všechny nastavené rutiny pro nižší a vyšší věk. S každým dnem se některá omezení upraví.

Kdykoli se na něco zeptáš, program prohledá všechny záznamy, k nimž budeš mít v daném věku a při svém bezpečnostním prověření přístup, veškeré informace v Domě a v knihovně. Záběr se bude postupně rozšiřovat. Když program přesvědčíš, že rozumíš více věcem, záběr se zvětší. Když program přesvědčíš, že máš určité ponětí o zodpovědnosti, dostaneš vyšší prověrku a budeš moci rozkazovat ostatním.

Připravený pásek tě má naučit všechny kódy a povolení. Pustila sis ho?

AE2: Ano. Dnes.

B1: Dobře. Kdybys odpověděla ne, program by se vypnul a napsal: odpoj se a jdi na pásek. Jakmile uděláš v kódu chybu, udělá totéž. Podobně bude fungovat spousta věcí. Nesmíš se mýlit; stroj je připojený k systému Domu a když budeš dělat chyby, odřízne tě. A po jistých chybách na tebe zavolá Bezpečnost, což ti nedoporučuji.

Neber tento systém na lehkou váhu. Nikdy mu nelži a nepodávej nepravdivé informace. Mohla bys mít velké problémy. Teď ti v krátkosti povím, jak systému přesto lhát, ale zároveň musíš pravdivou informaci uložit do souboru s dostatečně vysokým stupněm zabezpečení. Kdykoli bude stroj potřebovat, najde si pravdivé údaje, ale zároveň přečte i tvoji lež a tu vytiskne každému s nižším bezpečnostním oprávněním, než máš ty. Takže jen pár lidí, většinou z Bezpečnosti a z vedení, bude vědět, cos provedla. To abys mohla mít tajemství.

Časem můžeš stejným způsobem skrývat své dotazy. Nebo osobní účty. Nebo kde zrovna jsi. Soubor s pravdou nejde smazat, ale můžeš ho rozšiřovat. Až se začneš připojovat častěji a dělat méně chyb, program ti ukáže, jak používat soukromé soubory. Do té doby programu nelži nebo ztratíš body a budeš se dlouho dostávat na vyšší úroveň.

Asi jsi už zjistila, že v tomto módu se programu nemůžeš na nic ptát. Tuto lekci můžeš kdykoli přerušit slovy: Ari,

počkej. Zeptáš se, na co chceš, a do výukového módu se vrátíš, když řekneš: Ari, pokračuj.

Rozhodně si nepředstavuj, že je tento program živý. Napsala jsem ho stejně, jako ty píšeš své programy. Dokáže se ale učit a učením se mění. Má sice základní stav, zdroj, ale ten je uložený jen v archivu.

Někdy program to, co ti říkám, posílá i tvému opatrovníkovi Denysovi. Někdy ne. Ted' to nedělá. Zapisuji do souborů, ke kterým máš přístup jenom ty. Vyžádáš si je na Posluhovi podle data a hodiny. Toto je příklad soukromého souboru. Víš, jak si ho vyžádat? AE2: Ano.

B1: Pokud uděláš chybu, program zopakuje poslední instrukce.

Nikdy nežádej o soukromý soubor v přítomnosti kohokoli kromě Floriána a Catlin. Ani Denys Nye se nesmí dozvědět, co ti říkám v soukromých souborech. Když se o to pokusí, program zavolá Bezpečnost. Právě poslal Denysove základně vzkaz, v němž ho na to upozorňuje. Věř mi, že k tomu mám dobrý důvod.

Některé soubory jsou tak soukromé, že tě požádám, abys byla úplně sama. To znamená bez Floriána a bez Catlin. Nikdy si takto označené soubory nepouštěj v cizí přítomnosti. Soubory nejde ani vytisknout, protože jsou jen pro tebe.

Spousta se jich bude týkat tvého studia a budou prostě vycházet z mých poznámek.

Často spustíš svou otázkou heslo.

Máš moji kartu, mé číslo a mé jméno. Mé záznamy existují pouze v archívech a všechny současné záznamy se tudíž týkají tebe. Nedělej si hlavu s tím, že jsem mrtvá. Mně to už vůbec nevadí. Můžeš mi říkat stará Ari. Jazyk nezná označení pro náš vzájemný vztah. Nejsem tvoje matka ani sestra. Jsem prostě Starší. Počítám, že se to slovo mezi azi stále používá.

Musíš rozumět, Ari, že je velký rozdíl mezi mnou, mým hlasem, a Base One. Moje základna s tebou dokáže hovořit jako živý člověk daleko lépe než já, protože funguje v reálném čase a já z něj vypadla roku 2404.

Počítač si datum mé smrti samozřejmě právě zjistil ze záznamů.

Base One ti dokáže sama odpovídat na otázky a na některé najít moje nahrané odpovědi, můžeš si s ní povídat.

Vždycky měj jasno, která z nás k tobě mluví přímo.

Napadá té už nějaká otázka? Když ji položíš správně, Base One sis tebou začne povídat. Když uděláš chybu, program se vrátí k příslušné pasáži instruktaže. O opakování můžeš požádat sama. Dobrou noc, Ari. Dobrou noc, Floriáne a Catlin.

AE2: Ari, počkej.

B1: Poslouchám, Ari.

AE2: Ted' jsi Base One?"

B1: Ano.

AE2: Kdo poslal moji maminku Jane Strassenovou na Fargone?

B1: Přístup odepřen. Mám tu vzkaz od Ari. Vyčkej.

Ari, tady stará Ari.

Poprvé jsi položila otázku s bezpečnostním kódem. Nevím, na co ses ptala. V počítačích Domu ti něco odepřelo přístup a ty ještě nemáš dost vysokou prověrku. Nejpravděpodobnější důvod: nezletilost. Konec nahrávky.

AE2: Ari, počkej.

B1: Poslouchám, Ari.

AE2: Kde je Valéry Schwartz?

B1: Přístup odepřen.

AE2: Kde je Amy Carnathová?

B1: Amy Carnathová se přihlásila Posluhovi v U8899. U8899 je: byt Julie Carnathové. Ještě se neodhlásila.

AE2: Takže je doma.

B1: Mluv přesně.

AE2: Amy Carnathová je tedy v místě bydliště?

B1: Ano, Amy Carnathová je doma.

2315:27/1:20.35

AE2: Base One, najdi v knihovně Arianu Emoryovou.

B1: Přístup omezen. Vzkaz od Ari. Vyčkej.

Ari, tady stará Ari.

Takže jsi na mě zvědavá. Není divu. Já bych byla taky zvědavá. Ale je ti devět a program ti zpřístupní jen údaje nasbírané do mých čtyř let. Proluka se bude s časem zkracovat, dokud nebudeš schopna číst moje záznamy ze stejného stáří a z pozdější doby. Má to důvod. Časem ho pochopíš. Asi si dovedeš představit, že jde o velice osobní záznamy a lidé starší než devět let vyvádějí věci, z kterých by se ti zamotala hlava.

V devíti také nejsi schopná pochopit rozdíl mezi mými úspěchy a omyly, protože záznamy nic nevysvětlují. Jsou to prostě zápisy domovního počítače.

Ted', když ses zeptala, uvolní Base One každý týden nové informace. Pouštěla bych ti je den po dni, protože jich je moc, ale nechci, abys žila můj život.

V archivech máš zpřístupněné všechny vstupy do roku 2287, kdy mi byly čtyři. Pokud osoba, o níž se zajímáš, ještě nebyla na světě, nic se nedozvíš.

Pětileté zpoždění se bude zkracovat podle toho, jaké budeš klást otázky a nakolik Base One přesvědčíš, žeš dosáhla jistých kritérií. Čím víc se budeš učit, tím rychleji dostaneš odpovědi. Tak to v životě chodí.

Pamatuj, že všechno je na tobě. Já žila jiný život.

Hodně štěstí, milá moje.

Knihovna ted' vyhledá všechny moje záznamy do čtyř let a uložití je do souboru s názvem BIO.

2315:14/4:15.47

B1: Výpis knihovny připraven.

AE2: Přijmi.

B1: Dokument přijat. Copyright: k volnému použití na dva dny, poté zaplatíte dvacet kreditů.

AE2: Hledej pod hesly kůň, jezdeckví.

B1: Nalezeno.

AE2: Kolik jich je?

B1: Osmdesát dva.

AE2: Srovnej data ve všech zdrojích. Zvýrazni rozpory a rozdíly. Zavolej, až skončíš.

B1: Odhadovaný čas: tři hodiny.

AE2: Odpojit.

2316:12/1:06.00

B1: Dobré ráno, Ari. Všechno nejlepší k narozeninám.

AE2: To je Base One?

B1: Ari, tady stará Ari. Je ti deset. Rozšiřuje se ti přístup. V knihovně ti přibyla spousta pásků k půjčení.

Výsledky v testech máš oproti mně o bod lepší v zeměpise, o tři horší v matematice, o pět horší v jazycích...

Kapitola 9'

I

Strýček Giraud mu říkal nejdražší obchod v prozkoumaném vesmíru, natožpak v Novgorodu, a Ari ho prostě zbožňovala. Zkusila si halenku, z níž Maddy Strassenová prostě lehne popelem: byla bronzová a hnědá, saténová, a na šálu u krku měla zlatou sponu s topazem - všechno samozřejmě pravé, v takovém butiku.

Podívala se na strýčka Girauda s pečlivě vypočítaným úsměvem. Byl to velice dospělý úsměv. Cvičila si ho před zrcadlem.

Halenka stála dvě stě padesát kreditů. Putovala do krabice a strýček Giraud beze slova zaplatil vlastní kartou.

Ari majitelce podepsala svou fotografii, aby si ji mohla dát mezi obrázky slavných lidí, kteří u ní už nakupovali. Obchod měl vlastní garáž a bezpečnostní vchod, chodilo se sem jen na pozvání, z kosmoportu to nebylo daleko.

Strýček Giraud řekl, že jinam z bezpečnostních důvodů jít nakupovat nemohou.

Visel tu i obrázek první Ari. Zase jí naháněl hrůzu. Ale už si zvykala. První Ari byla hezká i ve sto dvaceti, než umřela.

Měla krásné oči, dlouhé černé vlasy (omlazovala se, a tak si je jistě barvila) nosila na pěšinku uprostřed jako Ari. Ari se chtěla malovat jako její předchůdkyně, ale strýček Denys řekl ne, tolik se líčit nebude, navíc se od té doby změnila móda.

Strýček Denys jí na Nový rok věnoval kolínskou, kterou si stará Ari nechávala míchat v parfumerii v Novgorodu.

Voněla nádherně, jako skleníky, když kvetou tulipány.

Už dospíváš, řekl jí, a Ari to věděla. Nelly jí jednou řekla, že už je moc velká na běhání do půl těla, Ari se podívala a zjistila, že netloustne, ale vyvíjí se.

Tehdy si myslela, že je to otrava, protože ráda chodila bez košile.

Ted' ale rozhodně získávala křivky a po ní svým způsobem i Catlin. Samozřejmě se nemohly měřit s Aminou sestřenicí Maddy Morley-Strassenovou, o rok starší. Nedávno přicestovala z Planysu se svou maminkou Evou, dcerou tety Victorie Strassenové, maminčinou neteří a sestřenicí Amy Carnathové přes Amina tatínka Vasilije Morleyho-Petersona, toho času v Planysu.

Maddy byla...

Zrychlená ve vývoji, řekl strýček Denys.

Ari se jí nechtěla podobat, ale rozhodně s ní musela počítat.

Koupila jí tedy šátek, pro Amy zlatou brož, pro Sama a pro Tommyho pulovr a trvala na tom, že všechno ponese do letadla sama. Nezáleží na tom, že se dá všechno objednat poštou, řekla strýčkovi Giraudovi, ale na tom, že je to z Novgorodu, kam se ostatní děti nedostaly. Pro Catlin koupila na večírky blůzu, samozřejmě černou, ale průsvitnou.

Když se Catlin viděla v zrcadle, tvářila se zaraženě. A pro Floriána v pánském oddělení pořídila černou saténovou košili se stojáčkem, skoro jako jeho uniforma, ale mnohem elegantnější. Majitelka jí pak pro Catlin doporučila přiléhavé atlasové kalhoty, takže musela koupit kalhoty i Floriánovi. A když je vybírala, narazila na ocelově šedé hedvábné kalhoty pro sebe a k nim svetr s bronzovými rameny, ocelově levandulovým středem a ocelově černým dolním lemem. Úžasně elegantní. Ještě než si ho zkusila, prohlásil strýček Giraud, že je na ni moc usedlý. Ale když si ho vzala, uznal, že už není malá.

Napadlo ji, že na příští večírek u Maddy by mohla model s trochou štěstí doplnit levandulovými stíny. A sežer si to, Maddy Strassenová. Z La Lune nesli tolik balíčků, že strýček Giraud s Abbanem museli spoustu tašek naskládat do doprovodného vozidla Bezpečnosti a Ari s Floriánem a Catlin seděli na zadním sedadle prakticky jeden na druhém.

Strýček Giraud poznamenal, že dekontaminace jim

v Reseune potrvá zbytek století.

To bylo na Novgorodu krásné. Protože ho od východu chránil kaňon Amity a od západu věže, nemluvě o stokách určených k odvádění domorodého rostlinstva, dalo se tu stejně jako v Reseune chodit venku bez skafandru. Čisté letiště mělo na celém Cy-teenu jen Reseune a Novgorod.

V letištní hale ji ještě čekali novináři, Abban mezitím dohlížel na nakládku zavazadel. Ari už spoustu reportérů znala, hlavně si pamatovala jednu ženu a dva starší pány a jednoho mladíka, co na ni pořád mrkal, aby ji rozesmál. Nelitovala pro ně času.

Výkupné za to, že ji kromě fotografií nikdo neotravoval v botanické zahradě, řekl strýček Giraud.

"Co jste dnes dělala, Ari?" zeptala se jedna žena.

"Byla jsem v zahradách a pak jsem šla nakupovat," odpověděla Ari před baterií mikrofónů. Než stanula před kamerami, byla unavená. Teď ale věděla, že je v éteru, a to znamená jiskřit, perlit, dělat radost novinářům, divákům i strýčkovi – ne že by strýčka Girau-da měla dvakrát v lásce, ale už spolu vycházeli; zjistila, že se dá snadno zpracovat, a občas měla dojem, že pro ni má slabost. Kupoval jí spoustu dárků. Mluvil s ní jinak než s ostatními lidmi, snažil se vtipkovat.

Ale kdykoli měli v Domě večírek, byl k nevydržení.

A Ari mu nikdy nezapomene, co udělal s maminkou.

"Co jste si koupila?"

Zazubila se. "Podle strýčka Girauda ‚až moc‘." Sklonila hlavu a usmála se na kamery, jak si nacvičila před zrcadlem. Studovala záznamy předchozích tiskovek. "Ale do města se dostanu jen jednou za rok. A dnes jsem šla poprvé nakupovat."

"V Reseune nemáte obchody?"

"Máme, ale jsou malé a prodávají pořád totéž. Dostanete, co potřebujete, ale nic nového. Když chcete košili, jakou nikdo nemá, musíte si ji objednat, ale pak zase víte, co vám přijde."

"Jak se vede pávím očkům?"

Zasmála se. Pohodila rameny. "Mám pár zelených s dlouhými ocasními ploutvemi."

Strýček Denys jí dal celou laboratoř. Páví očka a akvária v Novgorodu letěla. Strýček Denys řekl, že poprvé v historii planety mají lidé domácí zvířata jako kdysi na Zemi. Reseune dostalo za poslední rok spoustu objednávek; stačilo, když řekla, že je může pěstovat každý.

Ari získala odbytiště pro své vyřazené kusy. Strýček Denys jí poradil, ať si vede záznamy, že se hodně naučí. Což znamenalo, že skoro každý nákladní let RESEUNEAIR měl na palubě páví očka zatavená v pytlících označených bezpečnostním certifikátem kvůli celnici a obchod už přesahoval možnosti Ariiny laboratoře. Strýček Denys jí navrhl, ať prodává licence a propůjčuje značku, protože páví očka se množí rychle a zisk časem poplyne jen z prodeje výstavních kusů, což znamená genetické patenty. Případalo jí legrační, že v jistém smyslu je jednodušší chovat lidi než páví očka.

"Říká se," ozval se další hlas, "že jste se ujala dalšího projektu. Můžete nám něco říci o koni?"

"Je to Kobyłka. Tak se říká hříběti ženského pohlaví. Ale ještě se nenarodila. Musela jsem si o ní hodně přečíst a pomoci technikům s nádrží. Musím pořád psát hlášení, je to spousta práce. Ale Kobyłka bude stejně krásná jako její genová sestra. Ta už je těhotná. Porodí chvíli poté, co moje Kobyłka vyjde z nádrže. Tak budeme mít dvě hříbata."

"To jste koní už dost neužila?"

"Ani náhodou. Museli byste je vidět. Já na své klisně budu jezdit. Taky byste se to naučili, na staré Zemi to dělají, jen je musíte vycvičit."

"Nezломíte si snad druhou ruku, že ne?"

Zazubila se a zakroutila hlavou. "Ne. Studovala jsem, jak na to."

"A jak se to dělá?"

"Napřed koně přivyknete sedlu a uzdě a pak si zvykne na váhu na zádech, aby se nelekal, když na něj vyskočíte. Ale koně jsou chytrí, to je na nich zvláštní, ne jako krokopysci, všechno si předem promýšlejí. To je na nich nejkrásnější. Nejsou jako počítač. Jsou jako my. I prasata a kozy jsou jako my. Pozorujete je a oni pozorují vás a vy víte, že se jim hlavou honí bůhvíco. A příjemně hřejí a hrají si a vůbec se chovají jako lidi, protože přemýšlejí."

"Mohli bychom dostat obrazové záznamy?"

"Mohli by, strýčku?"

"Nějak to zařídíme," odvětil Giraud.

II

Strýček Giraud je s výletem do Novgorodu navýsost spokojený, říkála si Ari v letadle cestou zpátky. S Floriánem a Catlin seděla vpředu na obvyklém místě a dívala se z okénka, Giraud a tajemníci se vzadu smáli.

Asi proto mi strýček Giraud koupil tolik věcí, napadlo ji. V pořádku. Občas ho skoro začala mít ráda.

Taky v pořádku. Giraud si nedával pozor. Ari se už dávno naučila být milá na lidi, o nichž s jistotou věděla, že jsou nepřátelé, a občas je mít dokonce trochu ráda. To neznámá, že jednou je nedostane, protože dříve nebo později jí to nějak připomenou. Jako dítě musí počkat. Řekla to Catlin a Floriánovi, a dokonce dotáhla Catlin před zrcadlo a donutila ji cvičit nelíčený úsměv.

Catlin byla lechtivá na žebrech. To byl objev. Catlin se styděla a prohlašovala, že tak blízko se stejně nikdo nedostane.

Napřed se jí nelíbilo, když se jí Ari s Floriánem smáli. Ale pak si řekla, že je to trochu legrační, a rozesmála se doopravdy, tedy mlčky vycenila zuby. Hlasitý smích jen předstírala.

Catlin se také doopravdy rozesmála, když se uviděla v průsvitné blůze, a oči se jí rozsvítily stejně, jako když jim Florián ukázal něco, co se naučil z elektroniky. Catlin se něco naučila.

Pak se otočila na majitelku obchodu a chovala se jako Maddy Strassenová, což byla pekelná sranda, jak by řekla maminka. Napodobila i její šouravou chůzi. Hotová Maddy. Ari málem vybuchla smíchy, zvláště když viděla, jak se tváří strýček Giraud. Ale Giraudovi vtip rychle došel, protože na něj mrkla.

Florián stál ve dveřích do pánského oddělení a dělal dokonalého aze, což znamenalo, že ze všech sil přemáhá smích, protože on ho cvičit nemusel. Florián se prostě smál a naopak se učil zachovat kamennou tvář.

V Novgorodu bylo všechno mnohem lepší než posledně, ale Ari zachytila znatelné napětí ve vzduchu. Giraud nadhodil, že se tu otvírá trh s pásky o zvířatech, která si lidé nemohou pořídit, a když jde prodat pěkné páví očko za dvě stě padesát kreditů, vytváří se trh skoro pro cokoli, a žádnou licenci prodávat nebudou. Najmou si laborator v Moreyville a třeba prodají i barevné kapry a lidé, co pro Reseune vyrábějí akvária, by mohli začít s úplně novým průmyslovým odvětvím.

"Tak to na světě funguje," dodal. "Všechno je propojené se vším."

V hnědých domech uprostřed divočiny horníci utráceli celé jmění za páví očka, a dokonce za vodní trávu, protože se jim v poušti líbily barvy a zurčení bublinek. V Reseune lidé říkali, že jde o kontakt s přátelským ekosystémem a že lidem prospívá. Horníci se dušovali, že vzduch kolem akvárií je zdravější. Reseune upřesňovalo, že se lidé jen cítí zdravější, protože mají něco živého, zeleného a pozemského.

Giraud prostě prohlásil, že se na tom dá dost vydělat a že by se měli podívat do databank, jestli by nešly prodávat i jiné domácí druhy.

Mezitím Ari pomáhalo, že ji mají obyčejní lidé spojenou právě s pávími očky. Nepřátelé první Ari to měli o to těžší. To na Girauda sedělo. Ale Ari dělala totéž, když se učila kouzelně usmívat do kamer. Seznámila se s Radní za Informace Catherine Laovou, copatou a blondá-tou jako Catlin, ale starou aspoň sto let. Radní Laová byla kamarádka staré Ari a měla velikou radost, jak Ari hezky roste a jak se jí daří.

Ari se učila neoblíbit si lidi na první pohled, to je nebezpečné, protože člověku tak spousta věcí unikne. Poradila jí to stará Ari, ale Ari to stejně kdesi hluboko tušila. Catherine Laová se jí stejně od začátku moc líbila a i když se to snažila nedat najevo, měla Ari mnohem raději než Girauda. Díky srovnání ji Ari snáze přečetla a rozhodla se, že si Radní Laovou může časem oblíbit.

Navíc nebylo špatné, že je Catherine Laová Radní za Informace, což zahrnuje mimo jiné zpravodajství, archivy, knihovny a veřejné školství.

Také se sešla s admirálem Gorodinem z Obrany, Obrana chrání její věci. Byl úplně jiný než Laová, ani ryba, ani rak, ani přátelský, ani nepřátelský, spíš zvědavý a trochu naježený na Girauda. K Ari přistupoval, jako by se dávno znali. Setkala se dokonce s Michaelem Corainem, s Nepřítelem, pozdravila ho a snažila se být milá. Sešli se před kamerami ve Státní síni. Radní Corain vypadal, jako by měl zažívací potíže, ale řekl, že má stejně velkou dcerušku, a zeptal se, jak se jí líbí v Novgorodu a jestli jednou bude kandidovat do Rady.

Příliš přesně odhadl její plány, -které neprozradila ani Denysovi nebo Giraudovi, tak řekla, že ještě neví, že má moc učení, načež se novináři zazubili a Corain se rozesmál, jako když Catlin dělala Maddy. Pak řekl, že by si svět měl dát pozor.

Ty si dej taky pozor, odpověděla v duchu Ari. Uvědomila si, že by ho měla před kamerami raději nějak dostat, ale nic ji nenapadlo a navíc nevěděla, na co Corain naráží. Strýček Giraud ji pak pochválil, jak chytře odpověděla.

Potom letěli do Reseune a na letišti zase čekali zpravodajové, Amy a Tommy se tedy dostali do zpráv. Ari se usmála do kamer, na nic už nemusela odpovídat, novináři chtěli jen pár záběrů, štáby pak hned zabalily techniku, aby stihly pravidelný let do Svět-lansku, kde veliký krokopysk prošel ropovodem - to by chtěla vidět, nejradyji by letěla s nimi, ale strýček Giraud prohlásil, že už zmeškala dost hodin a měla by se podívat na svou Kobylku.

"Nestalo se jí nic?" lekla se.

"Kdo ví?" opáčil strýček Giraud, čímž ji nepokrytě zpracovával. "Týden jsi za ní nebyla."

Na zavazadla nečekala. Se strýčkem Giraudem, Floriánem, Catlin, Amy a Tommym nasedla do mikrobuse a zamířila přímo do laboratoře.

Kobylce se daří dobře, dozvěděla se, ale dohlížitel ji dal celou složku mikrofiši a řekl, že bude muset hodně dohnat. Byla to past. Podívala se na Kobylku na monitoru; vypadala čím dál méně jako člověk a čím dál víc jako kuň. To bylo vzrušující.

A stejně vzrušující bylo, když u strýčka Denyse v kanceláři vyškemrla dovolení pozvat Amy a Tom-myho na návštěvu, protože nákupy už budou doma a ona jim chtěla dát dárky co nejdřív.

"Ne že tady uděláte nepořádek," varoval ji strýček Denys, protože Nelly přes den pečovala o děti a chodila jen na noc.

Úklid tedy zbyl na Seelyho, Floriána a Catlin. Seely byl Ari volný, ale Floriána a Catlin nechtěla zatěžovat. "Dej mi pusku," rozloučil se strýček Denys, "a buď hodná."

Zapomněla mu koupit dárek. Bylo jí trapně. Řekla si, že musí něco objednat v lahůdkách v Severním křídle a zaplatit to vlastní kartou, protože už měla vlastní peníze.

Třeba libru kávy. Bude mít radost a nebude mu vadit, že ji nepřivezla z Novgorodu.

Kromě toho jí trochu dostane.

Řekla Base One, ať koupí kávu a pošle ji strýčkovi Denysovi. Nebylo to o nic složitější než mluvit s Po-sluhou.

Na Amy a Tommyho to udělalo velký dojem.

Z dárků měli opravdovou radost. Vyprodila je ze svého pokoje a nic dalšího jim neukázala. Strýček Denys říkal, že není hezké ukazovat, co má a ostatní nemají.

Strýček Denys měl pravdu. A nebyl hloupý.

Tommymu se svetr moc líbil. A slušel mu.

Amy přistupovala k malé krabičce trochu podezíravě, jako by v ní nemohl být hezký dárek.

"Je pravá," řekla Ari o broži. A Amy se rozzářila. Amy nebyla moc hezká. Vyrostla z ní dlouhá hubená žena s koňským obličejem, ale teď na okamžik vypadala krásná. A připadá si tak, pomyslela si Ari, což je hlavní.

Přála Amy stejné kapesné, jako má sama, aby si mohla kupovat hezké věci.

Vtom dostala nápad.

Zapsala si do paměti, že se má zeptat strýčka Deny-se, jestli by Amy nemohla převzít obchod s pávími očky. Věděla o

nich všechno a byla šikovná přes počty.

Ari měla plnou hlavu Kobylky a stačilo jí mít v akváriu pár hezkých rybek a nestarat se o ošklivé.

III

Justin pohodil tašky na podlahu a po hlavě spadl do postele. Za chvíli přes něj kdosi natáhl deku. "Dělej, přikryj se," pobízěl ho Grant. "Prochladněš."

Napůl se probral, otočil se, našel polštář a strčil si ho pod hlavu.

"Hnusný let?" zeptal se Grant a posadil se na kraj postele.

"Prťavý letadlo a nad Tethysem jsme chytli pořádnou bouřku. Kličkovali jsme mezi bleskami."

"Máš hlad?"

"Proboha, to ne. Chci spát."

Grant zhasl.

Justin si na rozhovor ráno matně vzpomínal, když ho probudil rachot z kuchyně. Byl oblečený a neoholený.

A na hodinách stálo 8:20.

"Proboha," zavrčel a rozběhl se napřed do koupelny, potom do kuchyně.

Grant, v bílé košili a bezových kalhotách nedbale elegantní, snídal u stolku kávu.

Justin si prohrábl vlasy a podařilo se mu z kredence vylovit hrnek, aniž by ho upustil na zem.

Grant mu přelil půl svého šálku.

"Já si uvařím," namítl Justin.

"No jistě," odušil chápavě Grant a odstrčil si židli. "Sedni si. Dneska asi nepůjdeš do práce, počítám. Jak se má Jordan?"

"Prima," zamručel. "Fakt prima." Posadil se a opřel o stůl, aby mu hrnek na poslední chvíli někam neucukl. "Vypadá skvěle. A Paul taky. Udělali jsme spoustu práce, moc jsme mluvili a málo spali. Skvělý."

Nelhal. Grant po něm hodil podezíravým pohledem, ale Justinův radostný výraz ho uklidnil. Grant to už všechno slyšel včera na letišti, ale teprve teď uvěřil. Nemohli jeden druhému věřit, dokud se neujistili, že opravdu mluví s tím, s kým se loučili.

Vtom si Grant všiml, kolik je hodin. "Sakra. Jeden z nás by se měl ukázat v práci. Yanni tenhle týden stíná hlavy."

"Půjdu já," řekl Justin.

"Nesmysl. Jsi k ničemu. Odpočívej."

Justin zavrtěl hlavou. "Mám pro něj zprávu." Jediným lokem do sebe hodil zbytek kávy. "Běž první. Musím ty papíry někde vyhrabat. Řekni Yannimu, že jsem na cestě, v dekontaminačním mi přeházeli dokumenty."

"Tak já jdu." Grant nalil Justinovi do hrnku zbytek svého kafe. "Ty ho potřebuješ víc. Káva je základní výživa OBC."

Hergot. Včera večer prostě odpadl, i když Grant čekal na zprávy několik dní, a teď mu ještě vypil kafe.

"Vynahradím ti to," houkl na Granta do vedlejšího pokoje. "Zamluv na oběd stůl v Changes."

Grant strčil hlavu do dveří. "Fakt to dopadlo tak dobře?"

"Sociologické projelo simulaci mého návrhu na deset generací dopředu a pořád nenahlásilo chybu. Jordan říkal, že nic čistšího sami neměli."

Grant udeřil pěstí do zárubně. "Ty parchante! Tak dlouho to tajit!"

Justin povytáhl obočí. "Možná jsem zkurvysyn, příteli, ale parchant být rozhodně nemohu. A teď to bude muset uznat i Giraud."

Grant začal zase pobíhat po pokoji. "Sakra, jdu hrozně pozdě, to není fér!"

Za chvíli práskly dveře na chodbu.

Dopoledne neměli ani chvíli na rozhovor, i když pracovali v jedné kanceláři. Grant bušil do klávesnice a občas něco zahuhlal do Písaře, Justin skenoval své poznámky a záznamy pracovních hovorů s Jordanem za celý týden, občas opravoval klávesnici a skoro čtrnáct hodin čistil a členil transkripci do pěti témat. Na pohled zbytečná data nevyhazoval, ale ukládal pod hlavičku Jiná, stroj navíc ke každé stránce automaticky přepisoval původní zdroj informace.

Než ho Grant vytrhl od práce s tím, že do vypršení rezervace jim zbývá deset minut, zpracoval už Justin čtyři předběžné náčrty a jedno skoro hotové hlášení.

Protřel si oči, uložil práci a protáhl si ztuhlá ramena.

"Rubinova data mám skoro hotová," oznámil.

O nich ale Grant cestou do Severního křídla ke stolu v Changes nemluvil. Odmklčili se jen při objednávce pití a pak jídla.

"Teď musím přesvědčit Yanniho, ať schválí odzkoušení na azovi," řekl Justin.

"Já to udělám," prohlásil Grant.

"Ani omylem."

Grant povytáhl obočí. "Nic na tom není. Byl bych skvělý zkoušeč, protože tvé návrhy dokonale znám, daleko lépe než testovací oddělení."

"Ale máš předem jasný názor."

Grant vzdychl. "Chci poznat, jaké to je. Nechápeš mě, občane. Rád bych to zkusil."

"Spíš by sis navykl. Ty žádnou motivaci nepotřebuješ, příteli. Spíš dovolenou."

"Výlet do Novgorodu," zasnul se Grant. "No jo. Stejně se na to chci podívat, až dokončíš zkoušky."

Justin se zamračil. Pořád si nemohli být jistí, že je nikdo neodposlouchává, a prozrazovat, že je Grant skvělý zkoušeč, jim mohlo hodně ublížit.

Justin pohledem říkal: No jistě, kamaráde. A když si to zařadíš do psychosetu, zpřelámu ti prsty.

Stiskl rty: Sakra, Grante.

Širší úsměv, přimhouřená víčka: Promluvíme si o tom později.

"Ahoj," ozval se mladý hlásek a Justinovi se zastavilo srdce.

Vedle stolu uviděl dívku v drahých šatech, překvapivě najednou jaksi užších v pase, ucítil voňavku, z níž se zpotil, pohlédl do tváře náhle vážného a ostýchavého dítěte, do tváře s vysedlejšími lícními kostmi, pronikavými tmavými očima, podmalovanými dokonce lehkými fialkovými stíny.

"Ahoj," odpověděl.

"Nějakou dobu jsme se neviděli."

"Ne. Měl jsem dost práce."

"Byla jsem tamhle." Ukázala na oddělenou část restaurace. "Viděla jsem vás přijít, ale už jsem měla rozjedený sendvič. Stejně jsem si řekla, že vás skočím pozdravit."

"Rád tě vidím," odušil Justin, a dokonce se donutil ke zdvořilému úsměvu. To dítě vidí do lidí líp než nejlepší počítač na Bezpečnosti. "Jak ti jde učení?"

"Mám ho moc." V očích jí zajiskřilo, skoro se vrátilo dítě. "Strýček Denys mi povolil koně, ale musím si ho porodit a postarat se o všechny papíry. Tak mě nutí do učení." Prstem přejela vzorek na kraji stolu. "Prodávala jsem páví očka..." Zasmála se. "Ale dala jsem firmu Amy Carnathové. Už to bylo moc práce a Amy teď zlaněla svou další sestřenicí. No, jak se vede tobě?"

"Dělám pro vládu. A něco pro sebe. Taky mám hodně práce."

"Vzpomínám si, jak jste přišli na můj večírek."

"Já taky."

"V kterém křídle pracuješ?"

"V Konstrukci."

"Grant taky?" Hodila po něm očima.

"Ano," přitakal Grant.

"Taky začínám studovat konstrukci," prohlásila. Prstem už zase jezdila po stole. Měla hlubší hlas, ne tak dětský. A vážnější výraz než na vidu. "Víte, že jsem RR, že jo?"

"Ano," odvětil Justin úplně klidně. "Věděl jsem to."

"Moje předchůdkyně byla v konstrukci docela dobrá. Znal jsi ji?"

Proboha, co jí mám říct? "Ano, znal. Nijak dobře. Byla o hodně starší." Nejlepší je nenabízet jí tajemství. "Chvilí mě učila."

Najednou zvedla roztěkané oči, trochu překvapená. "To je zvláštní. Teď toho víš daleko víc než já. Nejradši bych si pustila pásek a všechno se hned naučila."

"Na jeden pásek by se to nemohlo vejít."

"Já vím." Zase se tiše zasmála. "Vím přece, kam zajít, když si nebudu vědět rady s nějakou otázkou, nebo ne?"

"Domácí úkoly ti psát nebudu, tvůj strýček by mě stáhl z kůže."

Rozesmála se a zabubnovala nehty o stůl. "Stydne vám oběd. Vráťím se do laboratoře. Ráda jsem tě viděla. Tebe taky, Grante."

"Já tebe taky," zabručel Justin, Grant dodal: "Paní," a Ari odešla.

Justin ji pohledem vyprovodil ze dveří, pak vydechl a složil hlavu do dlaní. "Proboha." Podíval se na Granta. "Docela nám vyrostla, co?"

"Zašla sem ze zdvořilosti," opáčil Grant. "Určitě tím nezamýšlela nic jiného."

"To ne," přitakal Justin, trochu se sebral a začal vidličkou šťourat do šunky, rozhodnut zapomenout na rozhoupaný žaludek. "Nic zlého. Je milá, moc hodná holka." Polkl první sousto. "Bavili jsme se o ní s Jordanem. Rád bych viděl její testy."

Grant ukázal očima na stěnu. Pozor na zvědavé uši.

"Používají ho..." Justin neřekl jméno Rubin, v restauraci se o takových věcech nemluví, "...myslím druhý subjekt. Zkoušejí na něm, co jim projde. A my nemáme přístup k patnácti letům záznamů."

"To je pozdě," zabručel Grant.

Je pozdě cokoli podniknout v případě Ari, myslel tím. Zašermoval obočím: Proboha, tady se o tom bavit nebudeme.

Rozumně. "Ano," řekl Justin, jako by odpovídal na vyřčená slova, ukrojil sousto a zapil ho. Po bouřlivém letu měl i hlad, za bouřky se nejí. A nad terminálem by byl jedl i hřebíky.

"Promluv s Yannim," řekl Grant venku v parku cestou do kanceláře. "A zavolej Denysovi, jak ti poručili. Kvůli nám oběma."

"To mám v plánu," odušil Justin.

Podle pravdy. Ale váhal se zmínit, co mu ještě řekne.

Bylo to v zápisech z Planysu.

Jeho názor, i Jordanův... ať už jim ohrožené vedení přikládá sebemenší váhu.

IV

Dolů do tunelů a pak díky Floriánovi přes zámek do ventilačního potrubí ze směru, kde se neotvíralo kartou. Azové šli první, protože nikdo jiný nedokázal dveře otevřít, i poslední, protože Florián a Catlin byli nejšikovnější při zametání stop.

Parta používala několik skrýší. Každá měla kódové označení, a tak Ari stačilo říct: číslo tři, a Amy vzkázala Tommymu a Maddy a Tommy v přístavu vyzvedl Sama.

Ari čekala na zaklepaní, všichni přišli společně, Amy, Tommy a Sam. A Maddy. A jakási Stasi Mor-ley-Ramirezová,

kvůli které se sešli v málo frekventované skrýši.

Stasi byla kamarádka Amy a Maddy, jenže Maddy si před ní pustila pusu na špacír.

Stasi měla pořádný strach, Ari stála v polotmě s rukama v bok, probodávala ji pohledem s Catlin po levici a baterkou na plechovce před sebou, aby vypadala díky stínům strašidelně. Cvičila si to před zrcadlem.

"Sednout," poručila Stasi a Amy s Tommyem ji posadili na velkou vodovodní rouru. Florián se postavil za ni. Stasi tedy jediná seděla. Psychologický nátlak.

"Když jednou přijdeš sem dolů," pronesla Ari, "není cesty zpět. Buď tě mezi sebe vezmeme, nebo jsi v pěkném průšvih, Stasi Ramirezová. V pořádném průšvih, protože se neradí vzdáváme prozra-zeného zapadáku. A když něco pípneš Bezpečnosti, máš po ptáčkách, protože s maminkou odletíš někam moc daleko a nikdy se nevrátíš. Rozumělas?" Stasi přikývla. Důrazně.

"Tak nám pověz, proč chceš mezi nás."

"Všechny je znám," zkusila Stasi a podívala se na Maddy a na Amy a ostatní.

"Sama neznáš."

"Znám ho," namítla Stasi. "Znám ho z Domu."

"Ale nejseš jeho kamarádka. A Maddy nemůže hlasovat, protože tě přivedla. A Amy a Tommy taky ne, protože jsou tvoji kamarádi. Takže rozhoduju já a Sam a Catlin a Florián. Co na ni říkáš, Catlin?"

"Co dovede?" odpověděla otázkou bez výrazu Catlin.

"Co dovedeš?" zeptala se přímo Ari.

"Jako co?" lekla se Stasi. "Co myslíte?"

"Umíš otevřít zámek nebo si zapamatovat dlouhou zprávu nebo obejít Posluhu nebo něco pronést z laboratoře?"

Stasi kulila oči.

"Catlin a Florián tohle všechno umějí. A dovedou zabít lidi. Uříznout ti hlavu strunou. Brnk. A je fuč. Sam může krást nářadí a dráty a tak. Maddy krade v kanceláři papíry." A oční stíny. "Tommy sežene všechno možné, a co dělám já a Amy, do toho ti nic není. Co můžeš sehnat ty?"

Stasi se tvářila jako hromádka neštěstí. "Mamka s tátou mají restauraci. Takže můžu přinést spoustu věcí. Co byste potřebovali?"

Ari se už informovala. Ramirezovi měli restaurant v Severní ubytovně.

"Hmmmm," zamyslela se. "Nože a tak."

"To by šlo," chytla se návrhu Stasi. "Nebo jídlo. A tak vůbec. A strejda dělá na věži. Takže cokoli s le-tadlama..."

"Stačí. Takže pokračujeme. Když tě vezmeme a ty uděláš nějakou hloupost a necháš se chytit, o nás ani slovo. Řekneš, že to máš ze své hlavy. Ale ty se chytit nenecháš. A nikoho sem nepřivedeš bez povolení. A nikomu o nás neřekneš. Jasný?"

Stasi vážně přikývla.

Moc toho nenamluvila. Jako Sam. To bylo dobré znamení.

"Hlasuju pro," řekla Ari. Sam přikývl. Podívala se na Floriána a Catlin.

Netvářili se, že by to byl špatný nápad. Když Catlin o někom pochybovala, mračila se.

"Podle nich jsi v pořádku," oznámila Ari.

Všichni se tedy posadili na potrubí. Bylo čisté. Florián s Catlin vybírali nezaprášená místa, aby nenechali stopy.

A sami si v pohovu prostě sedali na bobek.

Schůzka začala, Ari vyprávěla o výletu do Novgo-rodu - Sam měl na sobě nový svetr a Tommy také, Maddy si vzala šál, ale Amy si do školy večerní blůzu neoblékala. Pak probírali plánovaný večírek u Maddy a Maddy byla šťastná, že přijali Stasi, a že je tudíž na chvíli důležitá.

Maddy byla opravdu zrychlená ve vývoji. Ve světle baterky to bylo jasně znát už díky póze, v níž seděla. Navíc se chovala hrozně koketně.

Tommy to snášel bez problémů, na rozdíl od Sama. Chudák Sam hodně vyrostl a teď byl samá ruka, samá noha a bouchal se hlavou o futra. Když šlo o to něco spravit, byl rychlý jako Florián a byla radost pozorovat jeho prsty při práci.

Sam Ari svým způsobem miloval, chtěl ji mít přinejmenším za nejlepší kamarádku, jenže ona ho nenechala, protože jí zase tak blízký nebyl, ale když viděla, jak bere Maddy vážně a jak ho mrzí, že nepatří do Domu, štvalo ji to. Maddy je bohatá, a tak z toho nic nebude, stejně jako se Samem a Ari.

Ari věděla, že to ještě nikdo z nich nebere moc vážně, ale Sam se vážný už narodil a Maddy byla na kluky od chvíle, co si všimla, že nejsou tak docela jako holky.

Ari věděla, o co běží. Nestrávila týdny chovem pávích oček a studiem koní, aby teď nechápala, co se tu děje.

Nijak ji to nezajímalo. Spíš štvalo. Komplikovalo to práci s lidmi.

Pak si všimla, že Maddy cestou ven předstírala ško-brtnutí a oťřela se o Floriána.

Florián se lekl, ale podal jí ruku a Maddy se ho chytla. Měla štěstí, že se v Novgorodu naučil pohybovat v davu, jinak by ji při prvním dotyku bez váhání složil na podlahu.

Maddy mu položila ruce na ramena, rozesmála se a dělala, že chytá rovnováhu.

Nevšimla si ale, jak nechápavě se na ni Florián podíval, když vyšla ven.

Ari si všimla. Výraz mu vydržel, ještě když se podíval na paní, jako by měl dojem, že ho někdo právě dostal, ale on nevěděl, zda reagoval správně, nebo ne.

Ari mu s dilematem nepomohla. A pochybovala, že to Catlin chápe.

V

Justin už v kanceláři Denyse Nye dlouho nebyl. Na poslední návštěvu si pamatoval až příliš zřetelně: tlustého muže za

stolem, každý detail interiéru.

Bratr Girauda Nye. Na to se taky nedalo zapomenout.

"Yanni říkal," uvedl se Justin ve dveřích, "že se mnou chcete mluvit."

"Správně. Posad' se."

Justin si sedl a Denys se k němu přes stůl naklonil. Před sebou měl misku pastilek. Jednu si vzal a nabídl hostovi.

"Ne, pane, děkuji."

Denys se opřel, až židle zavržala, a založil ruce na břicho. "Yanni mi poslal tvou práci. Říká, že chceš zkusit testy. Docela tomuhle pásku věříš."

"Ano, pane, věřím. Je to jednoduchý program. Nic složitého. Nebude muset běžet dlouho."

"Myslím, že zkušební oddělení nám tu moc nena-poví. Když Jordan říká, že sekvence poběží, pak poběží bez problémů. Neřešíme, co tvůj program udělá v první nebo druhé generaci. Jinak bychom s ním neměli potíže. Stačilo by ho nainstalovat a tradá."

Grant mu poskytl azovské argumenty pro zkoušku. Chápal, jak zkoušeči pracují, dokázal udělat totéž. Ale zrovna tady se Justin nesmí o Grantovi zmínit ani za nic, ani kdyby ho to stálo povolení ke zkoušce, ani kdyby už nikdy neměl dostat další šanci.

Za Grantovo bezpečí mu nic na světě nestojí.

"Cením si názoru zkoušečů," řekl tiše. "A jejich zkušeností. Počítače mi neposkytnou jejich vhled, proto u nich končí každý pásek."

"Proto je jejich čas tak cenný. Ale stejně nám nezodpoví, jak dopadnou další generace."

"Tím bych si nebyl tak jistý, pane, v jejich úsudek mám velkou důvěru. A zkouška mi dá spoustu informací, i když nedopadne dobře. Podle Jordana by to měli zkusit. Neříká to, jen protože je můj otec, pane. Mně by nelhal. Ne, když jde o tak důležitou věc."

Denys se smutně pousmál a vzdychl. Když se předklonil, židle zaskřípala. Opřel se lokty o stůl a stiskl tlačítko. Zahalil je nepřijemný hukot rušičky, Justinovi zazvonily nervy a zhoupł se mu žaludek. "Problém ale nevyřešíme ani za dvacet let, i kdybys dostal k dispozici čistý genotyp. V tom to je. Plnohodnotný experiment by musel být rozsáhlý jako Gehenna. Trval by dvacet generací, ne dvacet let. Bohužel nemáme planety na rozdávání. A co bychom provedli s rozvinutou kulturou, kdyby ses mýlil? V takovém měřítku pracuješ, synku."

Justin už předem slyšel zamítavou odpověď a těžko se ovládal. "Trochu jako s Emoryovou," odušil hořce.

Nepřipustné sebevědomí. Skoro řekl: Kdyby váš výbor kontroloval i její projekty, pořád bychom byli jen fabrika na lidi. Ale sám si nemohl být jistý, jak budou Ariini azové vypadat o dvacet nebo třicet generací později, v co se vyvinou a jestli vůbec bude existovat Unie. Denys ho svou zmínkou o Gehenně vyděsil.

"Jako s Emoryovou," připustil bez výrazu Denys. "Řeknu ti, že Sociologii tvé konstrukty vůbec nepotěšily. Vypadá to, že můžou mít v simulačních programech chybu. Jejich programátorům jsi uchystal pár bezesných nocí. Obráně jsme to neřekli. Sám víš, jak se dokáží všeho chytit."

"Ani mě nenapadlo za nimi jít."

"Nikdy?"

"Ne, pane. Nechápu, k čemu by to bylo dobré. Reseune má své výhody. Víc než Planys."

"I kdyby ti vojáci umožnili bydlet s Jordanem."

Nadechl se a ucítil vibrace rušičky až v kořenech zubů. "Napadlo mě to. Doufám, pane, že ho dostanu sem, ne že se budu stěhovat já za ním. Chápe to. Doufá v totéž. Snad jednou. Jinak bychom to už pustili Obráně. Ale mlčíme."

"Jordan neměl Obranu nikdy v lásce," opáčil Denys. "Při výslechu mu rozhodně nepomohla."

"Na to jste spoléhali," hlesl Justin. "Mohł se k nim dát. Nic jim ale neřekl, pokud vím."

"Neřekl, nemýlíš se. Nevěř jim. Ale hlavně se ohlížel na tvoji kariéru. A Grantovu. Mluvme na rovinu. Dobře víme, jak daleko nás může zatlačit... a proč to neudělal. Mluvím pravdu. Má tisíc důvodů lhát nám i tobě: chce nás přesvědčit o tvé ceně, abychom tě chránili, kdyby mu něco ujelo. Pokud si myslíš, že to je jinak, jsi naivní."

Justin snášel rány s kamennou tváří. "Cení si i Granta. A já. Tak jako tak vám zůstane jeden rukojmí. Stačí na něj nesahat."

"Jistě. Proto nikam necestuje."

"Ale aspoň jednou, i kdyby letěl sám, udělali byste mu velikou radost. I mému otci. Co je vám platný rukojmí, když ztratí cenu pro toho, koho chcete vydírat?"

Denys ztěžka zafuněl. "Synku, nemám z téhle situace radost a mnohem radši bych žil s vaší rodinou v míru. Mluvím úplně otevřeně, prozrazuji ti, co mě trápí. Pořád ti dost věřím a jen na Yanniho slovo tě nechávám v Projektu. Zase jsme solventní, ale nemůžeme rozhazovat, a ty po nás chceš spoustu lidí a peněz na něco, s čím si Sociologie neví rady..."

"Sám říkáte, že pokud Sociologie pracuje s chybnými simulacemi, mohlo by to zajímat Obranu. To je podle mě velká věc. Nevím, jaké důvody ještě potřebujete."

Denys se zamračil. "Chtěl jsem dodat: Ale to není na škodu. Dostaneš své zkoušeče. Na šest měsíců."

"Děkuji, pane." Justin se zhluboka nadechl. "Cením si vaší upřímnosti." Hovno. "A doufám, že moje včerejší setkání s..."

"Zajisté," odvětil Denys. "Oceňuji, žeš mi hned zavolał. Ari tam občas zajde na oběd. Nemůžeš se před ní pořád schovávat. Zachoval ses přesně tak, jak jsi měl."

"Řekl jsem jí, že mě Ari učila. Zeptala se mě na ni. Říkal jsem si, že bude lepší nic nezatajovat."

"Z jiných zdrojů se o tom zatím dozvědět nemůže. Ale tvé argumenty chápu. Nic nenamítám. Člověk s ní musí uvažovat sakra rychle. Nevíš, jaké to je s ní bydlet." Denys se zasmál a opřel. "Ta holka je výzva. Já to vím nejlíp."

"Ano..." Panebože, nádherná narážka. Denys mu sám nabídl úvod. "Chtěl jsem s vámi mluvit o Rubinovi, pane. Byl

bych rád, kdybyste se podíval na mé pásky pro něj a vyslechl mé důvody. Když pracujete s Ari... tak intenzivně... můžete mi předat vzácné zkušenosti."

"Ohledně Rubina? Nebo Ari?"

"Mám pocit, že jde o oba, pane."

Denys se zhoupal a zvedl obočí. "Yanni mi to řekl."

"Jen bych byl rád, kdybyste se mohl podívat na poslední hlášení."

"Četl jsem ho. Yanni mi ho poslal. Musím uznat, že pracuješ velice dobře. Znáš tvůj osobnostní profil. Víš, jak tě vyčerpává pracovat v reálném čase, a oceňuji, jak ses pro toho chlapce na Fargone obětoval. Víš, že Morley těžko pochopí, pod jakým tlakem pracuješ, jak se do případů vžíváš. U klinického psychologa je to závažná chyba. Ohledně Ari... Samozřejmě jsou oba případy propojené a tvoje starost o malého Rubina se logicky přelévá na Ari, máš to v papírech. My ti ale nemůžeme svěřit oba projekty, stejně jako ti nemůžeme dát na pokusy obyvatelnou planetu."

"Já jen..." Na lidi, co z něj dělají hlupáka, měl už dost příležitostí si zvyknout, ale Denys ho nebil holí, Denys přesně bodal jako perořízkem. "Jen jsem doufal, kdybyste měl čas, pane, mohl byste zvážit možnosti."

Odrázel útok.

Denys se zase opřel o stůl. "U Rubina řešíme nouzovou situaci. Poskytl jsi nám zajímavý pohled, v krizi se nám hodí. Ale s Ari žádný problém nemáme."

"Rubin fungoval, dokud projekt najednou nezkrachoval, ale šlo o víc než o Jennu Schwartzovou a Stellu Rubinovou..."

"Něco ti povím, Justine. S lidmi, kteří jsou tak přesvědčeni o své pravdě, že přestanou poslouchat, se těžko pracuje."

Yanni už s tebou o tom mluvil."

"Pošlu vám svůj rozbor. Zaplatím tisk ze svého. To by ten váš zatracený výbor mohlo utěšit. Informace neznamenají vměšování." Nadechl se. "Podle mého je docela moudré brát v úvahu relevantní data. Výbor řídí bezprecedentní výzkum. Nežádám o vaše data, nežádám ani o výstupy z projektu Rubin, i když je nutně potřebuju, protože je mi jasné, že mi nedáte víc, než chcete. Ale můžu vám na vlastní náklady dodat všechno, k čemu jsem dospěl. To podle mě není vměšování. Klidně všechno skartujte. Ale aspoň budu vědět, že jsem to zkusil!"

Denys si promnul ret a sebral další pastilku. Strčil si ji do úst. "Ty jseš ale neodbytný."

"Ano, pane."

Denys na něj dlouho mlčky hleděl. "Něco mi řekni. Má tvoje zkušenost jako Jordanova klonu vliv na přesvědčení, že rozumíš Projektu lépe než my?"

Tuhle otázku slyšet nechtěl. Nikdy. Srdce se mu zastavilo. "Nevím. Jak mám vědět, co mě kdy ovlivnilo?"

"Zajímá mě to. Neuvědomoval sis, že jseš rodičovská replika, dokud ti nebylo... kolik asi?" "Šest. Sedm. Tak nějak."

Nevím přesně."

"Pořád v Jordanově stínu. Vždycky ochotný přijmout jeho názor. Myslím, že v tobě něco je... Něco důležitého. Občas ale vidím jiné věci: Jordanovu tvrdohlavost, jeho přesvědčení o vlastní pravdě." Denys zakroutil hlavou a vzdychl.

"Máš skvělou metodu, jak získat finance. Napadáš lidi, kteří o nich rozhodují. Přesně jako Jordan."

"Pokud je politika důležitější než skutečnost..."

"Čím dál víc jako tvůj otec."

Justin prudce vstal. Musí odejít, než se přestane ovládat. "V tom případě mě omluvte."

"Justine, Justine, pamatuješ, kdo platil tvůj výzkum? Byl jsem to já, navíc v době, kdy jsme si ho mohli těžko dovolit. Všechno, cos řekl, budu považovat za snahu pomoci. Věř mi. Mám tvé hlášení, nechám ho odfaxovat na výbor. A všechno ostatní, co bys nám rád předložil."

Justin se zasekl, vztek ho ještě nepustil. Třásl se. Vrazil ruce do kapes. "To vám děkuju, pane. A co moje žádost o zkoušeče?"

"Propána," zasípal Denys. "Schválena, nic se na ní nemění. Ale udělej nám něco k vůli. Už se nemíchej do Projektu. Drž se zpátky jako dřív. Ari všechno snáší na výbornou. Smířila se s tím, že je replika, všechno zvládá za pochodu. Ale má tě ráda. A neví, jak její předchůdkyně zemřela. Proti Ariiným záznamům má záměrné zpoždění. Svou předchůdkyni zná do šesti let, jinak viděla jen pár fotografií. Měj to na paměti."

"Kdy se to dozví?"

"Nevím přesně," přiznal Denys. "Rozhodujeme v reálném čase, máloco víme předem. Ale věř mi, že až to bude hrozit, upozorním tě. Máme z toho stejný strach jako ty."

VI

Zase injekce, a ne jedna. Hned tři. Ari sebou škubla, každých pár dní chodila navíc na odběry.

Nic s tebou není, opakoval jí pokaždé doktor Iva-nov. Děláme to jen pro jistotu.

Což byla lež. Dr. Ivanov jí to nakonec přiznal, když se dozvěděla, že je klonovaná, a hned se zeptala, jestli s první Ari bylo něco v nepořádku. Ne, ale první Ari procházela stejnými prohlídkami, protože její maminka věděla, že z ní bude někdo extra, a takové testy jsou důležité. Jseš moc chytrá holčička. Potřebujeme vědět, jestli nemáš v krvi něco zvláštního.

Z injekcí se jí ale motala hlava, bylo jí špatně a roz-píchané paže bolely.

Zamračila se na sestru a napadlo ji, že by jí měla vrazit jehlu do zadku, sotva se otočí. Místo toho si ale strčila do úst teploměr a za vteřinku se podívala na displej.

"Desetinka pod normou," ohlásila, ale sestra trvala na tom, že se podívá sama. "Jako vždycky. Už můžu jít?"

"Počkejte tady," řekla sestra, odešla a nechala ji klepat se na stole v pitomém anděličku. V nemocnici by člověk mohl klidně zmrznout.

Za chvíli přišel doktor Ivanov. "Ahoj, Ari. Jak se cítíme?"

"Z injekce je mi zle. Dala bych si pomeranč."

"Dobrý nápad, hned to bude." Změřil jí tep. A usmál se. "Jsi našťvaná?"

"Už mě to unavuje. Chodím sem dvakrát týdně. Nežůstane mi ani kapka krve."

"Tvoje tělo prochází změnami, rosteš nám před očima. To je normální. Sama o tom hodně víš. Odpoledne ale zajdeš na pásek. Když se budeš chtít na cokoli zeptat, můžeš zavolat mně nebo doktorce Woj-kowské, možná na to bude šikovnější."

Nakřčila nos, i když moc nevěděla, o čem Dr. Iva-nov mluví, ale v anděličku se styděla a rostlo v ní podezření, že se pásek bude týkat sexu a kluků a že kdyby jí měl doktor Ivanov vysvětlovat, na co už dávno přišla, studem by se propadla.

Rozumíš? ptal by se každou minutu a Ari by musela odpovídat Ano, protože jinak by nepokračoval.

Ale nezačal o tom. Jen ji poslal do knihovny na pásek.

Půjčili jí ho domů, ať si ho pustí na svém přehrávači, takže to nebude dovednostní program, protože u toho musí být technik.

Není to dovednostní pásek, utvrdila se v prvním odhadu, když uviděla název. Lidská sexualita. Styděla se před knihovníkem, rychle pásek strčila do kabelky a pospíšila rovnou cestou domů. Byla moc ráda, že je Seely v práci a Nelly v laboratoři.

Připnula si sondu na srdce, lehla si na gauč a polkla kataforikum. Když zabralo, spustila pásek.

A v polosnách byla strašně ráda, že u ní nesedí žádný cizí technik.

Některé věci opravdu nevěděla, věci úplně jiné než u koní, ale přitom vlastně stejné, věci, na něž dr. Edwards narazil při hodinách přírodovědy, ale nevysvětloval je s obrázky a do takových podrobností jako pásek.

Když program skočil, Ari zůstala ležet, než odezní pilulka. Cítila se divně, ale nijak zle. Jako by v ní ale probíhalo něco, nad čím nemá vládu a o čem by rozhodně strýček Denys nebo Seely neměli vědět.

Mělo to rozhodně co do činění se sexem. Jen s námahou se jí nakonec podařilo vstát a přestat na to myslet. Napadlo ji pustit si pásek ještě jednou, ne že by si ho napoprvé nezapamatovala, ale pro ten pocit.

Pak si řekla, že už to nebude stejné, a o to nestála. Strčila tedy pásek do kabelky a protože nechtěla, aby tu na něj Nelly narazila a pak na ni divně koukala, dala si velkou sklenici pomerančové šťávy a vypravila se do knihovny.

Pak šla na oběd a do školy, ale nedovedla se na nic soustředit. Dokonce se na ni dr. Edwards rozzlobil.

Napsala hlášení o Kobylce. Den se táhl, protože všichni měli moc práce, strýček Denys a Seely a Nelly a vůbec všichni, a Florián s Catlin se měli z cvičení vrátit až koncem týdne.

Zašla tedy do vodní laboratoře, jestli se tu Amy nestará o páví očka, ale našla jen Tommyho. Nestála o něj, přesto přisedla a chvíli si s ním povídala. Poradila mu s křížením červených.

Pak šla domů napsat úkoly. Sama.

"Ari," ozval se po večeři z Posluhy strýček Denys. "Chci si s tebou promluvit ve své pracovně."

Probohaživýho, pomyslela si. Denys se mnou chce probrat ten pásek! Raději by na místě umřela.

Ještě trapnější by ale bylo se vymlouvat. Tak vstala od úkolů a odešla ke strýčkovi.

"Á, Ari, tady jseš."

Já z toho umřu. Tady na fleku.

"Chci si s tebou promluvit. Posad' se."

Bože. Já se na něj snad přitom buď muset dívat.

Posadila se a opřela si ruce.

"Ari, stárneš. Nelly tě má moc ráda, ale už tu stejně nedělá skoro nic kromě domácích prací. Má ráda svou novou práci.

A je v ní moc dobrá. Říkal jsem si, jestli tě už nenapadlo... Jestli by Nelly nemohla do laboratoře na celý úvazek. Je chůva a potřebuje malé děti."

A to je všechno. Ari se zhluboka nadechla, pomyslela na svůj pokojíček, na to, jak měla Nelly ráda, jenže teď ji má raději, když ji nemá na očích, protože Nelly se všechno hned dotklo, a když chtěla Ari vyrazit s Catlin a Floriánem, byla rozčilená, pořád jí česala a upravovala - někdy se z ní mohla zbláznit.

"Jasně," přitakala. "Proč ne, jestli jí to nevadí. Asi u nás není moc šťastná."

Cítila se trochu provinile, protože Nelly patřila mamince, pak jí, protože... Protože Nelly byla Nelly a už se nezmění.

A protože byla hrozně ráda, že s ní chtěl strýček Denys mluvit o Nelly a ne o tantom.

Když druhý den ráno odešla Nelly do nemocnice na pásek, aniž by věděla, co ji čeká, Ari trochu hryzalo svědomí.

"Opravdu nejsem rozčilená," tvrdila strýčkovi ve dveřích s uzlíkem v ruce. "Nepotřebuji na pásek."

"To je dobře," odušil strýček Denys. "To rád slyším. Ale musíš na kontrolu."

Dohlížitel řekne azovi cokoli, aby ho nerozčilil.

Nelly ji tedy políbila na rozloučenou. "Sbohem, Nelly." Ari ji krátce objala kolem krku.

Nic neřekla, protože jinak by Nelly vyděsila k smrti. Teprve když dveře zapadly, kousla se do rtu, až jí vytryskla krev, a řekla strýčkovi Denysovi:

"Jdu do školy."

"Je ti dobře, Ari?"

"Výborně."

Celou cestu ale plakala a až u školy si otřela slzy a dala se dohromady, protože už není malá holka.

Nelly se nic nestane, Nelly dostane práci, která se jí líbí, všichni ji budou chválit, jak skvěle vychovala své první svěřené dítě, a dají jí spoustu dalších.

Plakat je hloupé. Je hloupé plakat, když to jinak nešlo, když to patří k dospívání.

Do večere bude byt prázdný. Domácí úkoly si napsala u Amy a řekla jí, že Nelly odešla, protože už o tom byla schopná mluvit.

"Stejně nám stála v cestě," prohlásila dokonce. "Chtěla vyštípat Floriána a Catlin."

Pak zalitovala, že o Nelly mluví tak zle.

"Tak co?" zeptal se jí strýček Denys u večeře. "Stýská se ti po Nelly?"

"Nic mi není," odpověděla. "Jenom bych tu chtěla mít Floriána a Catlin."

"Mám je odvolat domů?"

Na samém konci cvičení. Bylo pro ně moc důležité. Ona taky, ale připadala by si, že jim něco sebrala. "Ne.

Několikadenní cvičení mají moc rádi. Teda... ne že by se jim tam líbilo, vždycky jsou hrozně po-mlácení, ale rádi mi o nich pak vyprávějí. Zas tolik je nepotřebuju."

"Jsem na tebe hrdý," řekl strýček Denys. "Uvažuješ jako správný dohlížitel."

Trochu se jí ulevilo. Udělala si úkoly na pár dní dopředu, protože potřebovala nějak zabít čas.

Když ale přišla do pokoje, našla vzkaz od počítače.

"Ari," řekl Posluha. "Napoj se na Base One."

"Tak dělej," odtušila a podívala se na obrazovku.

Ari, tady stará Ari.

Sex je součástí života, milá moje. Ne nejdůležitější, ale měla bys o něm vědět. Nevím, kolik ti je, tak to vezmu jednoduše.

Podle knihovny sis půjčila Lidskou sexualitu. Pustila sis ji?

"Ano. Včera."

Fajn. Je ti deset let. Tento program spustily tvé lékařské záznamy.

Brzy ti začnou měsíčky, milá moje. Vítej v průsvihu. Uvědomila jsem údržbu. Věci najdeš ve skřínce. Koukej si hlídat zásobu. Taky jsi dostala injekci proti početí. O to nemusíš mít strach, ale bez ní bys už byla klidně schopná otěhotnět. Techniku nechám na výukový pásek, určitě už to znáš. Možná ti hlavou vrtá pár nápadů. Já to znám. Nejsou to špatné nápady. Tak pěkně poslouvej, co ti teď povím, a soustřeď se, jako by to byl pásek. Budu mluvit soukromě, o sexu, a moc důležitějšího ti už v životě nepovím. Jsi sama?

"Ano."

Dobře.

Tvoje představy jsou naprosto přirozené. Máš trochu zrychlený pulz?

"Ano."

Trochu se červenáš?

"Ano."

To proto, že myslíš na sex. Kdybych po tobě teď chtěla spočítat složitý příklad, asi bys udělala chybu. To si zapiš za uši, milá moje. Biologie zasahuje do logiky. Existují dva způsoby, jak se s tím vypořádat: buď si to rychle odbuď, protože ten pocit pak zníží jako bublina, anebo, když jde o někoho, kdo se ti moc líbí, nebo se s ním naopak nedoveš srovnat, na to myslí pořád, protože u nich by se hned objevila další bublina. Když s někým vlezeš do postele, nebudeš myslet mozkem, milá moje, budeš myslet tou částí, která nemá nic než cit, a to je sakra nebezpečné.

Když se seznámí dva dospělí, právě v tomhle se liší od dětí. Děti myslí logicky, dospělí ne. Proto děti tak jasně vidí do lidí. Když spolu jednájí dospělí, do úsudku jim vleze tenhle pocit.

Někteří lidé se tomu nevzpouzejí. A tenhle pocit hraje výhradně na emoční úrovni a nemá nic společného se vzpomínkami nebo s tím, co považujeme za krásné nebo sexy.

Někteří lidé dost brzy pochopí, že dobře vypadají a všichni kolem nich dostanou ten pocit - tak toho využívají, aby dostali, co chtějí. To vůbec neznamená, že sami mají nějaký cit. Proto si musíš dávat pozor, s kým jdeš do postele, aby ses nenechala ovlivnit.

Někdy tě ten pocit popadne k člověku, který ho k tobě necítí, a s tím se jenom hodně těžko vyrovnáš. Musíš se prostě okřiknout a zapnout mozek, protože na světě holt nedostaneš všechno, co chceš, a k té druhé osobě to není vůbec fěr. Když se nad tím zamyslíš, dovedeš si představit, jak tomu člověku je, ať už o tebe vůbec nestojí, nebo tě chce mít za přítele.

Někdy to bude obráceně. A když si toho nevšimneš nebo budeš příliš měkká na to, abys ho odmítla, můžeš mu ublížit daleko víc, než když rovnou řekneš: Je mi líto, to nepůjde.

Někdy to zafunguje na obou stranách, ale pak si taky dávej pozor, milá moje, protože sex není jediná věc v životě, a jakmile si to začneš myslet, stane se jí.

Povím ti, co je nejdůležitější, pokud ti to ještě nedošlo: Musíš najít, co ti dá na nejdelší dobu největší štěstí, a tím nemyslím sex ani čokoládu, milá moje, tím myslím schopnosti. Být schopná znamená mít dost času, peněz, znalostí a navíc něco, co za život zvládneš dotáhnout a nebude tě to nudit.

Tu věc najdeš, až se pořádně rozhlídneš po světě a zjistíš, jaký by mohl být, kdyby ses do něj důkladně opřela.

Takže když tě ten pocit přepadne, pořádně si rozmysli, jestli si můžeš dovolit mu podlehnout a jestli ho budeš schopná zvládnout, aniž by ti postrčil život nějakým hloupým směrem. Čas podlehnout je jen tehdy, když si to můžeš dovolit, stejně jako neutrácíš peníze, které nemáš, neslibuješ věci, na které nemáš čas, a nezapojuješ se do projektů, které nemůžeš dotáhnout. Když je to drobnost a nikomu se nic nestane, jdi do toho. Když to vypadá na komplikace, v žádném případě si nic nezačínej, dokud si nejseš sakra jistá, že to zvládneš a že přesně víš, jak daleko můžou ty komplikace dosáhnout. V deseti letech nedohlédneš do všech konců. Pamatuju si to. Věř mi, znám to. Jednou jsem se s jedním zapletla, měla jsem ho ráda, ale bohužel nebyl tak chytrý jako já a říkal mi, co mám v životě dělat, protože věděl, jak jsem na něm závislá a rád poroučel. Já samozřejmě taky. Když jsem si to konečně srovnala v hlavě, což trvalo déle než obvykle, protože neurony zpracovávají logické problémy daleko rychleji než žlázy - to byl nejspíš vtíp - no, prostě jsem ho poslala k šípku, dupla jsem si a to nesnesl. Pak mě nenáviděl. Nejenže zmizel ten pocit, ale přišla jsem i o přítele,

který by mi zůstal, kdybych se nezapomněla. Vyprávím ti o tom už teď, protože nesahat do ohně se taky naučíš dvěma způsoby: buďto zkusíš a pochopíš to prodlouženou míchou, nebo mě budeš poslouchat a pochopíš to šedou kúrou. Tvou ruku řídí mozek a pokud mi uvěříš, můžeš si ušetřit pár bolestivých a trapných popálenin.

Mozek a sex spolu bojují o tvůj život, mozek má díky bohu náskok. V sexu budeš tak zranitelná jako nikdy. S mozkiem jsi zranitelná nejméně. Mozek prostě musí vyhrát, aby sis užila sex bez nebezpečí. To si pamatuj.

Pozor, nechápej mě špatně: Občas není na škodu být zranitelná, ale je nesmysl tak chodit po světě. Spousta lidí čeká na první znamení. Je hloupé zřít se sexu kvůli tomu, že by tě někdo mohl využít; prostě používej mozek a vždycky si budeš jistá, že máš bezpečného člověka, místo i čas. Mozek máš dost přírody, abys žila dost dlouho na vlastní potomky - pokud jsi žába. Ale ty jsi víc. Tak počítej s tím, že budeš žít déle.

A hlavně proboha nepoužívej sex, když svůj názor neprosadíš hlavou. To je ta největší blbost na světě, protože pak funguješ úplně bez mozku. Jasněji ti to říct nemůžu.

Chci, aby ses k tomuhle záznamu vracela, dokud přesně nepochopíš, co ti tu říkám.

Kdybych se tohle všechno dozvěděla včas, byla bych šťastnější.

Hodně štěstí, Ari. Doufám, že si to zapíšeš za uši.

Přemýšlela o tom dlouho do noci. Byla hrozně sama, protože Florián a Catlin cvičili ve Městě a Nelly odešla. Ráno se cítila strašně.

Pak zjistila, proč je jí zle a proč ji bolí břicho. Chtěla něco zabít. Ve skřínce v koupelně ale našla připravené věci, přečetla si návod a příručku od dr. Wojkovské. Skoro všechno už znala z pásku.

O tolik biologie za jediný týden nestála, krucinál. A když jí Posluha ohlásil, že na ni strýček Denys čeká u snídane, měla vztek a bylo jí trapně.

"Přijdu, až budu mít čas," zařvala na stroj.

Vzala si prášek, dala se trochu do pořádku a šla na snídani.

"Je ti dobře?" staral se strýček Denys.

Probdla ho pohledem, protože jí došlo, že to všichni vědí. "Dobře," ucedila a mlčky jedla, zatímco jí četl úkoly na celý den.

Florián a Catlin přišli pozdě, otlučení a unavení. Catlin měla zavázanou ruku. Měli spoustu historek ze cvičení, jak si Catlin pořežala ruku, když lícila past, ale Nepřítel je nedostal ani jednou. Což nebylo vůbec běžné.

Litovala, že pro ně nemá lepší zprávy než odchod chůvy. Rozhodně jim nechtěla vykládat, proč má špatnou náladu a zdržuje se v ložnici.

No, rozhodně to nepoví Floriánovi. Catlin si ale vzala stranou a svěřila se. Catlin ji vyslechla, zašklebila se a řekla, že se to holt stává. Na bojové akci si může vzít prášky, aby to přišlo dřív nebo později.

Nikdy si neber azovské pilulky, kladla jí na srdce maminka, ale teď to znělo jako dobrý nápad.

Zeptá se na to dr. Wojkovské. Ale dr. Ivanova ani náhodou.

Taky to byla po všech zajímavých informacích o sexu pěkně studená sprcha. To není fér, řekla si. Není to fér.

Právě když se domů vrátili kamarádi.

A jeden z nich je kluk, navíc az, a ona je jeho dohlížitelka, což znamená, že musí být zodpovědná.

Krucinál.

Maminka měla Ollieho. Ari na něj hodně myslela, když přemýšlela o chlapcích. Ollie byl ředitel RESEUNESPACE, dělal mamčinu práci. Ale ani jednou jí nenapsal. Ari si domyslela, že by napsal, kdyby chtěl. Nebo maminka nedostala její dopisy. Nebo o ně nestála.

Tahle představa ji trápila. Určitě je nedostala. Gi-raud je zadržel v poště. A Giraud by jistě zadržel i poštu pro Ollieho. Zkusila na to nemyslet. Jen vzpomínala na Ollieho, jak byl hodný, trpělivý, jak mamince rozuměl, jak jí vždycky položil ruku na rameno, když byla smutná, a mamince se hned ulevilo.

Ari má Sama. Sam bude veliký a silný jako Ollie. Jenže Sam je z těch lidí, o nichž stará Ari říkala, že ji budou mít rádi, i když ona ne.

Byla ráda, že jí to došlo, než jí to řekla stará Ari. Takže jí radí dobře.

Stejně přemýšlela o Tommy: dobře se s ním pracuje, ale je paličatý, jako Amin bratranec je v pohodě, ale cokoli si s ním začít by znamenalo problémy s Amy. I před tím jí stará Ari varovala, před komplikacemi.

Pak pomyslela na starší kluky, na Miku Carnath--Edwardse, Willa Morleyho, Stefa Dietricha, o všech by se dalo uvažovat. Jenže Mika byl o moc starší, Will nudný a Stef chodil s Jevgenijí Wojkovskou, svou vrstevnicí.

Povzdychla si a vrátila se k původnímu nápadu. Když se na ni Florián nedíval, dlouze si ho prohlížela.

Florián je chytřejší a je s ním větší zábava než s ostatními. Včetně Sama.

Florián skvěle vypadal, nebyl dětský jako Tommy ani nemotorný jako Sam. Sledovala jeho pohyby, prohlížela si jeho čelisti, paže nebo...

To je jedno.

Měl nejlepší figuru, protože hodně pracoval a cvičil. Pohyboval se s grácií, protože měl víc svalů než Tommy a byl elegantnější než Sam. A měl dlouhé řasy a černé oči a hezká ústa a pevnou bradu jako dospělý.

A taky byl parťák Catlin. Součást nerozlučného dvoučlenného týmu. Budou spolu navěky, jsou na sobě závislí, protože kdyby se na sebe nemohli naprosto spolehnout, někdo by je zabil.

To je důležitější než zklamané city. A oba jí věří a jsou na ní závislí do konce života.

Tak si o samotě pořád dokola přehrávala rady staré Ari, tiše kvůli odposlechům, a říkala si, že musí narazit na někoho bezpečného, komu neublíží a kdo nic nezkaží.

Sex není žádná legrace, řekla si, ale sakra komplikovaný zmatek, jsou z něj křeče a nedůvěra. A když něco fakt podělá, otěhotní nebo rozeštvě své nejlepší kamarády.

To není vůbec fér.

VII

Přihodilo se jaro. Jedenácté. Kobylka sebou v nádrži házela, nohatý uzlík větší než záběr kamery.

Florián ji miloval od chvíle, kdy začala vypadat jako kůň, a paní ho brala s sebou do laboratoře a nechávala ho dívat se do nádrže. Když pak přišlo na porod, na který se paní připravovala, jako by byla sama těhotná, protože ji to stálo tolik práce a úsilí, Florián dobře věděl, kdo jim s narozením v celém AG pomůže nejlépe a kdo má dost síly, aby hříbě udržel. Navrhl to paní a paní si pomocníka hned vyžádala. Andy, hrdý a stydlivý zároveň, tedy přišel, vzal paní za ruku a tiše jí poděkoval, protože Andy miloval Koně a celý jeho druh a paní je také milovala, i když jí Kůň zlomil ruku, což byl zřejmě nejhorší okamžik v Andyho životě.

Do laboratoře AG tedy přišel nesmírně šťastný az. Osobně se ujistil, že Florián mluvil pravdu, že jeho paní se na Koně opravdu nezlobí, že ho miluje a chce jich víc, že si sama porodí Kobylku a bude na ní jezdit a všem ukáže, co Kůň a jeho sourozenci dokážou.

"Paní," poklonil se jí hluboko Andy.

"Podle Floriána jsi na tohle nejlepší," řekla paní a Andymu v tu chvíli muselo být jasné, pomyslel si Florián, že jeho paní je ta nejlepší a nejmoudřejší paní v celém Reseune. A možná ještě dál.

"To já nevím, paní," řekl Andy. "Ale vynasnažím se ze všech sil."

Porodní stahy začaly večer a všichni se jen dívali, jak hříbě klouže do záchytné sítě, jak technici od-stíhují pupeční šňůru. Andy pak vzal houby a ručníky, omyl klisničku, osušil ji a postavil na rozklepané nohy.

Paní si na ni pak poprvé sáhla. Hladila ji, pomáhala ji otírat, i Florián pomáhal, až Andy prohlásil, že to stačí, zvedl Kobylku - měl velikou sílu - a prohlásil, že do stáje ji žádné auto nepoveze, že je lepší ji nést v náruči.

"Chci ji vidět," řekla paní.

"Můžeme je doprovodit," odvětil Florián a podíval se na Catlin. Znal ji a věděl, že všechno chápe a ukládá si do paměti, i když se tvářila vyjukaně a těžko snášela zmatek kolem novorozenců. Navíc jí dělalo starosti, že se paní trápí.

Hříbě je zdravé, všechno šlo dobře, proč by se měla paní trápit? Děti se občas přihodí. Ale oni by měli studovat. Čekalo je cvičení.

"Půjdu tam," řekl Catlin. "S paní se vrátíme asi za hodinu."

"Dobře," odušila Catlin. Musela se toho ještě spoustu naučit. Věděl, že by se měl učit s ní, protože pokud mu všechno dost rychle nepředá, bude všechno na ní.

Florián měl ale jasno: musí doprovodit paní a hříbě. Výcvik je výcvik a paní je - všechno.

Andy tedy hříbátko snesl dolů do stáje a Florián šel s paní, šťastný jako ona, protože si nemohl pomoci a na světě jsou teď tři koně místo dvou.

Andy Kobylku uložil do teplého stání, donesl ohřátou výživu a dal ji paní, ať hříbě sama nakrmí. Kobylka nejistě stála na rozklepaných nohách a ducala čumákem do láhve, aby mléko teklo rychleji. Paní se rozesmála a ucouvla, hříbě klopýtalo za ní. "Zůstaňte stát, paní," zavolal Andy. "Držte láhev na jednom místě."

Paní se zasmála a poslechla.

Ze svého stání zaržála Klisna a vystrčila hlavu.

"Asi cítí dítě," řekla paní. "To by mohl být problém. Nebo by se ho ujala. Nevím."

"Ani já," pravil Andy.

"Když máme jen tři, těžko něco vědět," poznamenala paní. "V knížkách se nepíše nic o koni, který v životě viděl jen jednoho jiného koně."

"Navíc je březí," dodal Andy tiše, před občankou nesmělý. "Už má mléko. Zvířata jsou jako OBČ, paní, neposlouchají pásek a každé je jiné."

Paní se na něj podívala, ne našťvaně, spíš jako by ji to od Andyho překvapilo. Ale Florián věděl, že má Andy pravdu. Jedno prase dělalo potíže a jeho sourozenci ne. Záleželo na spoustě věcí, a když se dítě přihodí jako u prasat, tedy přes kance a přes prasnici, nikdo neví, jaké geny se spojí. Přesně jako u OBČ.

Přinejmenším Kobylka bude hodně podobná své genetické sestře Klisně, takže s ní nebude těžké vyjít.

"To je složitě," zamyslela se paní.

"Zvířata už jsou taková," pokračoval Andy. "Klisna je hodná. Bylo by hezké, kdyby se dítěte ujala. Zvířata toho spoustu vědí. Už od narození."

"Instinkt," shrnula paní. "Měl bys psát pásky. Víš toho víc než ty pitomé knížky."

Andy se v rozpacích rozesmál. "Jsem jenom Gama, paní, ne jako Florián. Jenom Gama." Další az přišel oznámit, že odvedou Klisnu do jiné stáje, ale že je v pořádku.

"Odvedte ji, ale projděte kolem nás," řekl Andy. "Pevně ji držte. Uvidíme, co udělá. Paní, kdyby se splašila, buďte připravená vylézt na pažení a přeskočit do vedlejšího stání. S Floriánem hříbě udržíme a kluci udrží Klisnu, jenom bych byl nerad, kdybyste si zase zlomila ruku."

"Pomůžu vám ji držet."

"Prosím vás, paní. Nevíme, co se stane. Buďte připravená utéct."

"Andy je nejlepší," naléhal Florián. "Pořád je tady a dohlížitelé nevystříčí nos z kanceláře. Andy pomáhal na svět skoro všemu, co tu je. Měla byste ho poslechnout, paní."

"Uhnu," slíbila paní, což něco znamenalo. Andyho měla ráda a na první pohled pochopila, že má dost rozumu, tak už to u paní chodilo. Ustoupila tedy a dívala se, jak dva technici vedou velkou Klisnu kolem jejích stání.

Klisna zastavila a technici ji nechali nakouknout přes brlení. Natáhla vzduch a vydala zvláštní, zvědavý zvuk.

Mládě natáhlo uši a začalo rovněž věřit.

"Dejte Klisnu do vedlejšího stání," řekl Andy technikům. "Budeme je chvíli pozorovat."

Tak už byl Andy zvyklý pracovat. Někdy nevěděl, co bude. Někdy to nevěděl nikdo, protože to ještě nikdo na světě nezkusil. Andy ale nenechal svým zvířatům ublížit a většinou věděl, co udělají, i když v životě nepřečetl jedinou knihu.

"Ona jí něco povídá," řekla paní. "Mluví spolu."

"Rozhodně ji něco učí," přitakal Andy. "Zvířata tak nějak pouštějí pásek jedno druhému."

"Jsou to stádní zvířata," podotkla paní. "To určuje jejich chování. Asi chtějí být spolu."

"No, tahle holka se upne na lidi," řekl Andy. "Jsou taková, když se narodí z nádrže. Klisna jí ale může pomoci. Už má mléko. A mléko ze zdravého zvířete je mnohem zdravější než míchaná výživa. Jenom nevím, co udělá, až se jí narodí vlastní."

"Politika," usmála se paní. "Pořád jde o politiku, ne?" Dívala se, jak Klisna strká hlavu do hříběcího stání. "Podívejte se na ni. Chtěla by sem."

"Někdo bude muset zůstat celou noc i s Klisnou," řekl Andy. "Když si s něčím nevíme rady, prostě držíme lana a čekáme. Je tu ale možnost, že Klisna bude chtít i tohle mládě. Pokud ano, nikdo nám nepomůže lépe než ona."

Domů na kopec se dostali s velikým zpožděním. Kdyby šlo jen o něj, Florián by čas strávený s Kobylkou a s paní za nic neměnil, ale když přišel do pokoje a ve dveřích řekl: "To jsem já, Catlin," bylo mu zpoždění strašně líto.

"Hm," odtušila Catlin zě svého kavalce a zvedla se na loket. "Potíže?"

"Všechno v pořádku. Dítěti se daří skvěle. Paní je šťastnější, než jak jsme ji kdy viděli."

"Dobře," oddychla si Catlin. Florián poznal, že o ně měla celou dobu starost.

"Omlouvám se."

"To nic. Osprchuj se. Všechno ti řeknu."

Zavřel dveře, požádal Posluhu o světlo v koupelně a už cestou se začal svlékat. Catlin se pomalu probírala. Jen se ošplouchl, vzal si čisté prádlo, posadil se na své lehátko a Catlin mu ze svého klidným hlasem vyložila, že je zítra čeká zatracená zkouška; musejí se dostat přes Posluhu a osvobodit rukojmí.

Podle instruktora je čekají tři Nepřátelé, ale to člověk nikdy neví.

Také nikdy neví, co Posluha hlídá, a jestli na dveřích nebude nějaká primitivní past, která je překvapí.

Do města musejí vyrazit ve čtyři ráno, pak vstřebat instrukce, rozmyslet si, co na ně může číhat, a chvíli se vyspat, aby na cvičiště nedorazili moc unavení, protože Nepřítel občas zaútočí dřív, než vůbec začne zkouška.

Catlin neztrácela čas podrobnostmi. Za ta léta, co spolu pracují, se od ní už naučil okamžitému soustředění, tak si začal do hlavy při světle baterky okamžitě zapisovat půdorys budovy, aby Catlin nerušil ve spánku, učil se počty schodů, vzdálenosti, střelecké úhly a možné průhledy.

Mohl jen doufat, že se špionáž nemýlí.

Za rukojmí dostanou osmdesát bodů. To znamená, že na stobodové škále může jeden z nich zůstat na bojišti. Když to jinak nepůjde, obětuje se on: Catlin měla na přípravu mnohem víc času, a tudíž má větší šanci dostat rukojmí ven. Ale plánovat předem oběti není správné. Umírat má Nepřítel.

Prostě se bude snažit ze všech sil.

VIII

Telefonovala jí Catlin. Catlin. Ari uháněla od doktora Edwardse do kanceláře, co jí nohy stačily.

"Paní," začala Catlin, "trochu se zdržíme. Florián je v nemocnici."

"Co se stalo?" vykřikla Ari.

"Spadla zeď. V nemocnici mi řekli, ať vám zavolám, je dost rozčilený."

"Proboha," zvolala Ari. "Catlin, sakra, je to zlé?" "Níjak moc. Nezbobte se, paní." "Catlin, podej hergot hlášení! Co se stalo?" "Nepřítel držel rukojmí, museli jsme se dostat přes Posluhu, to jsme udělali, dostali jsme se dovnitř, ale rukojmí odlákal naši pozornost, zatímco líčili past na zadních dveřích. Instruktor ještě vyšetřuje, co se přesně stalo, ale nálož zkrátka vybuchla. Spadla celá zeď. Normálně by vypadla ven, ale nebyla to opravdová budova, jen kulisy, takže se stěna sesula, navíc na ní muselo být víc náloží."

"To vám neřekli, kolik jich tam nastražili?" "Jsou mrtví. Doopravdy."

Jdu tam. Hned jdu do nemocnice. Sejdeme se u hlavního vchodu." Otočila se, za ní stál doktor Edwards. Všechno mu pověděla. V rychlosti. A řekla, ať zavolá strýčkovi Denysovi. A vyrazila pryč.

"Myslí si, že je to jeho chyba," oznámila jí Catlin, když udýchaná doběhla k nemocnici.

"Neřekl mi, že dnes máte cvičení," řekla Ari. Říkala si to celou cestu z kopce. "Neřekl mi to!"

"Nic neprovedl," dodala Catlin. "Neudělal jedinou chybu. Neměli být tam, kde byli." Ukázala do chodby, kde s lékaři mluvil muž v černém. "Tohle je instruktor. Zahájil vyšetřování. Naživu zůstal jen rukojmí, je mu třináct. Jsme v bryndě. Vyšetřuje se, jestli Nepřátelé nezaměnili nálože, kde je měli položené a proč nestihli všechny nastražit. Vybuchly jim i dvě, které měli ještě u sebe. Celá kulisa se zřítla. Florián uskočil a zakryl si hlavu, jinak by ho to taky zabilo. Šťěstí, že na něj napřed spadly dveře a pak teprve cihly."

Ari s Catlin minula recepci i instruktora a doběhla k vozíku, na němž ležel Florián. Vypadal hrozně, byl bledý, poškrábaný, z ramene a z rukou mu tekla krev, rány mu už vyčistili a nastříkali gelem.

"Proč leží na chodbě?" štekla Ari na nejbližšího zřízence.

"Čeká na rentgen, paní. Máme tu vážné zranění."

"Nic mi není," zamumlal Florián a pootevřel oči. "Jsem v pořádku, paní."

"Ty..." Pitomče, málem jí vyklouzlo. To ale dohlíží -tel otupenému azovi říct nesmí. Zakousla se do rtu. Vzala ho za ruku.

"Floriáne, není to tvoje chyba."

"Ani vaše, paní. Chtěl jsem doprovodit Kobylku. Mohl jsem se připravit."

"Povídám, že to není tvoje chyba, jasný? Prý něco vybuchlo." Rázně došla k lékařům a instruktorovi. "Nebyla to Floriánova chyba, že ne?" Trásl se jí hlas. "Pokud ano, pak za to můžu já."

"Tohle je paní Emoryová," představila ji bezpečnostnímu instruktorovi doktorka Wojkowská. Díval se na ni jako na nevychovaného spratka. "Dohlíží-telka Floriána a Catlin."

Instruktor se rychle ovládl. "Paní," oslovil ji prkenně jako Catlin. "Vyšetřování ještě probíhá. Musíme je oba vyslechnout pod utišujícími prostředky."

"Ne," opáčila Ari.

"Mladá paní..."

"Řekla jsem ne. Nechtě je být."

"Paní má pravdu," přidal se pevným hlasem udýchaný muž v civilu.

Byl to Seely. Nikdy by ji nenapadlo, že ho jednou uvidí tak ráda.

Strýček Denys nemohl běhat. Ale Seely utíkal celou cestu z ředitelství. Florián a Catlin měli pravdu: Seely je bezpečák.

Ari to bylo jasné, sotva promluvil.

Už bylo lip. Florián měl v noze zaseklý kus železa, ale ten dostali ven, takže mu zbývaly jen šrámy, na-raženiny a natažené vazy.

"Hlupáci," odpověděl Seely, když se ho Ari zeptala, co zjistil výsledkem Floriána, Catlin, instruktora a rukojmího. Když to uslyšela, odtáhla Seelyho do Floriánova pokoje. "Řekni to jemu," poručila. Catlin zůstala se založenýma rukama u dveří.

Seely poslechl. "Slyšíš mě?" zeptal se Floriána.

"Ano," odvětil Florián.

"Instruktor dostal důtku. Síla přidělených výbušnin přesahovala konstrukční pevnost stavby. Rukojmí se pokusil odvést pozornost na jeho rozkaz, aby Nepřítel stačil nalíčit past. Rukojmí neví, co se pak stalo. Zneškodnil jednoho Nepřítele. Zbylí dva měli výbušniny položené vedle sebe, možná dokonce mezi sebou, a když třetí spadl na rozbušku, explodovaly všechny zásoby připravené na další pasti."

"Výbušninu začali líčit, až když jsme se dostali přes Posluhu," dodala Catlin. "Mysleli si, že na nás ještě stačí zaútočit, protože další tým na nás šel zezadu. To nám neřekli. Spolupracovali s Nepřítelem a měli nám vpadnout do zad. Ale drželi se instruktorova rozvrhu a my se přes Posluhu dostali moc rychle..."

"Moc rychle?" zamumlal Florián a zamrkal. "To je šílené. Co jsem měl dělat?"

"...takže druhý tým musel improvizovat a nalíčit za dveře past. Rukojmí se řídil podle rozkazů, kopl stráž, ale ta spadla mezi ty dva a spustila rozbušku. Nebyla to tvoje chyba. Kvůli rukojmímu jsme nemohli střilet. Měl být na naší straně a potíže dělat jim. Bylo to cvičení souhry dvou týmů. Chyba v plánu."

"Ty jsi tam past nenastražil?" zeptal se Floriána Seely.

"Nevzpomínám si," odvětil az. Ale dodal: "Těžko. Proč bych to dělal? Nebylo to v plánu."

"Nenastražil," prohlásila rozhodně Catlin. "Kryla jsem ti záda. Chtěl jsi vyrazit dveře náloží a zamořit pokoj plynem."

Floriánovi se stáhla tvář, jako by to bolelo. "Nemůžu si vzpomenout. Je to pryč. Ani si nepamatuji na výbuch."

"To se stává," poznamenal Seely, ruce založené na prsou jako Catlin. Ari seděla na nepohodlné židli a poslouchala. Seelyho nepoznávala. "Těch pár vteřin se ti asi nikdy nevrátí. Ale jinak ti nic není. Nebyla to tvoje chyba."

"Neobžalujete mě u..." zajíkl se Florián. "Tam, co pracujete?"

"Přidělit na cvičení víc výbušnin, než kulisy snesou, nebo plánovat dvojitý útok v místě, kde slepá ulička představuje Murphyho faktor, je proti předpisům. Vedli jste si skvěle. Druhý tým zaostal. Konec. Za týden se vrátíte na cvičiště. Oni ne."

"Ano, pane," hlesl Florián. "Je mi jich líto."

"Potřebuje pásek," prohlásil Seely a podíval se na Ari. "Bude ho to trápit."

Rozčílila se, i když by neměla. Seely se jí přece snaží pomoci. "O tom rozhodnu sama," prohlásila, než to az stačí navrhnout strýčkovi Denysovi.

Seely korektně přikývl. "Mám ještě práci," omluvil se. "Vedete si dobře."

"Děkuji, Seely. Mockrát. Vyříd' strýčkovi Denysovi, že možná povečeřím tady."

"Ano, paní."

Seely odešel.

Catlin se s rukama stále založenýma posadila na vedlejší židli.

"Catlin," zeptala se jí Ari, "schytalas to?"

"Nijak vážně," odvětila Catlin. "Můj konec místnosti zůstal stát." Protáhla si levou ruku a zápěstí. "Mám namožené svaly od tahání cihel. Nic horšího."

"Byl jsem moc rychlý," opakoval zasněně Florián, jako by byl ještě pod prášky. "To je šílené. Byl to starý model Pošluhy."

"Chybu udělali oni," prohlásila Catlin rozhodně a nezpochybnitelně. "My ne."

Ari se kousla do rtu. Florián má přístup do knihovny v Domě. Zná schémata domovních systémů. Ví spoustu věcí, o kterých ve Městě nemají páru, protože Florián a Catlin se pořád učí.

Vyšla na chodbu, dovolila se, jestli si může zavolat, a zatelefonovala strýčkovi Denysovi.

"Strýčku," spustila, "Florián na mě byl moc rychlý. Tak to vysvětlují. Spadla na něj zeď, protože byl příliš dobrý. To je svinstvo, strýčku Denysi. Mohlo ho to zabít. Zabilo to tři lidi. Copak tam nemají lepší instruktory?"

Strýček Denys hned neodpověděl. Pak řekl: "Mám tu Seelyho hlášení. Dej mi chvilku. Jak mu je?"

"Je sakramentsky pomlácený," odvětila. Zapomněla, že před strýčkem nesmí říkat sakra. A povyprávěla, co říkala doktorka Wojkowská, Seely a Catlin.

"Souhlasím s tebou. Pokud je totéž v Seelyho hlášení, musíme něco udělat. Chceš zůstat přes noc v nemocnici, potřebuje tě?"

"Chci. S Catlin."

"Dobře," řekl strýček Denys bez námitek. "Koukej se najíst. Rozumíš?"

Strýček Denys ji občas překvapil. Vrátila se do Floriánova pokoje a měla pocit, že na ni také něco spadlo. Všechno šlo tak dobře a pak tohle. A Seely a Denys najednou dostali rozum, když to nejméně čekala.

"Postarají se o to," oznámila Catlin, protože Florián měl zavřené oči. "Právě jsem mluvila se strýčkem Denysem. Odesou to vyšší šarže než jen instruktor. Už toho na Město víte příliš mnoho."

"Asi," připustila Catlin. "Ale mám vztek, paní. Pořád opakuji, že jsme o trochu lepší, než čekali. Nechali ty aze umřít. Nebyli nejlepší ze Zelených kasáren, ale nezasloužili si umřít. Bydleli přes chodbu."

"Sakra," ulevila si Ari a sevřela ruce mezi kolena. Bylo jí špatně a chladno, protože to nebyla hra, od začátku to nebyla hra a Catlin měla pravdu.

IX

Florián pořád trochu kulhal, ale když přišel do stáje s Catlin a Amy a ostatními dětmi, držel se statečně. Ari ho bedlivě sledovala a neunikl jí úsměv, když uviděl Klisnu a hříbě - dvě hříbata. Jedna klisnička měla světlou hřívu a ocas, ta patřila Ari, a druhá, černá, byla Koňova dcera.

"No podívejte se na ni!" zvolal Florián. Zapomněl na kulhavou nohu, poplácal Klisnu po plecích a objal ji kolem krku. Což na děti udělalo sakramentský dojem. Kromě Catlin, ta už věděla, že se Florián nebojí koní.

Klisna si podle Ari takové zacházení zasloužila. Starala se o obě hříbata, o svou dceru i o svou genovou sestru, čemuž samozřejmě nemohla rozumět, takže musela být velkorysá od přírody.

"Je veliká," řekla Amy.

Děti se trochu bály i hříbat. Poprvé v životě se ocitly v přítomnosti zvířat a bály se, že je nakopnou. Nebyly daleko od pravdy, protože se v jízdárně příliš tísnily a strkaly. I Catlin jednou ucouvla a schovala ruce za záda, když ji Stasi strčila. Maddy na poslední chvíli utekla zpod Klisny, Ari schovala tvář do dlaní. Koně se drželi na protějším konci, děti vypadaly trochu hloupě.

"Musíte na ně pomaleji," ozval se zezadu Andy. "Nechtějí na vás šlápnout. Ale smrdíte jim."

Děti se na Andyho podívaly, jestli si dělá legraci nebo je chce urazit.

"Pojď," otočila se Ari na Floriána. "Zkusíme ji chytit."

"Počkejte, paní, nechtě to na mně," řekl Florián a vykročil za ní.

Bylo nezvyklé vyjít s partou konečně na veřejnost a předstírat, že všichni jsou kamarádi Amy Carnat-hové. Vědělo se, že Amy kamarádí s Ari a Ari byla přesvědčená, že Amy nemůže zmizet, protože její maminka se dobře zná se strýčkem Denysem a strýčkem Giraudem. Navíc měla za to, že už nikdo nezmizí, ale děti měly strach, a tak dělaly, že jsou tu s Amy.

Navíc můžou chodit například do porodny, aniž by někomu došlo, že má Ari kamarády, protože Andy nepatří k Domu, a tak nikomu nepoví, co tu viděl, a stejně tak nic nepovědí azové ze stáje. Děti si oddechly.

Florián chytil Klisnu bez problémů. Přivedl ji a hříbata šla za ní. To na děti udělalo velký dojem.

Jejich pohled na Floriána a Catlin se poslední dobou hodně změnil. Florián přišel z nemocnice ještě trochu otlučený a rozbolavělý a Ari ho nechala partě vyprávět, co se stalo na cvičišti. Řekla, že jim to může klidně všechno povědět, protože jsou OBC z Domu, tedy kromě Sama, ale Sam je spolehlivý. Florián se tedy dal do vyprávění, ale když se dostal přes Po-sluhu, přestal, protože si na nic nevzpomínal. Dál vyprávěla Catlin a skončila až převozem do nemocnice. Poprvé dětem řekl víc než holou větu a přinutil Catlin k vyprávění znamenalo nemalý úspěch. Jakmile se ale rozjela, sypala z rukávu jednu krvavou historku za druhou a děti konečně uvěřily, že Florián a Catlin jsou skuteční. Uvěřily spoustě dalších věcí. Že opravdu viděli mrtvolu. Že opravdu dovedou, čím Ari straší.

Ne že by jí někdy nevěřili, říkala si Ari, ale nemohli chápat, jaké to je jít chodbou k Nepříteli, nést výbušniny, které díkybohu neexplodovaly... Ani že existují Nepřátelé schopní vtrhnout do Reseune a zabít lidi.

Začali se ptát proč, to pro ně byla novinka. Chtěli vědět, co se děje v Radě a proč na ní lidé chtějí vy-soudit archivy. Dostali se i k otázkám, na něž jim nemohla odpovědět.

"To ještě přesně nevím," řekla jim. "Jen vím, že někteří lidé nechtějí, aby se rodili azové, a rádi by nechali Reseune zavřít."

"Děláme víc než jen aze," podotkl tehdy Sam.

"Florián a Catlin by nebyli rádi, kdyby se nenarodili," dodala Amy.

"Mohli by se родit dál," vysvětlila Ari, "ale vychovávali bychom je jako občany a učili je jako občany. To by se jim nelíbilo."

"Nelíbilo?" obrátila se Amy na aze, protože děti byly zvyklé ptát se jich na to, na co Ari neodpověděla.

"Ne," řekl tiše Florián a Catlin zakroutila hlavou. Floriánovi zdvořilost zabránila zopakovat, co jednou řekl Ari, když se o tom s nimi bavila: že mu většina občanů nesedí, protože jsou pomalí. Spousta OBC, vyjádřil se tehdy, tráví daleko víc času rozmyšlením, co by měli udělat, než skutečným rozhodnutím, a s takovými lidmi se nedá spolupracovat. A Catlin s překvapivě hlubokým pochopením poznamenala, že OBC svěřují až um práce jako v Bezpečnosti, protože by jeden druhému nesvěřili zbraně.

"Jste rádi azové?" odhodlala se zeptat Stasi.

Florián z toho byl trochu rozpačitý, a tak jen mlčky přikývl.

"Podle mě je sexy," prohlásila jednou Maddy ve škole, kde ji Florián ani Catlin neslyšeli. "Chtěla bych ho." A zahihňala se.

Nech si zajít chuť, pomyslela si Ari.

Vzpomněla si na to, když Florián vedl koně. V černé uniformě byl tak elegantní, že by člověk nepoznal, že je ještě dítě, kdyby si ho nemohl poměřit s Klisnou. Žárlila na své aze, že nedovede chodit jako oni, vypadat jako oni, být jako oni.

OBČ o sebe tak nedbají, řekla si Ari, moc jedí, moc sedí, příroda nadělila Amy oči, jimž k dokonalosti něco chybí, Tommy je průměrný a Maddy blbá, proč si to nepřiznat.

Florián a Catlin zato vypadali dokonale a ve své práci byli tak dobří, že je v jejich věku převedeli ze Zelených kasáren pod Bezpečnost Domu, o tolik byli lepší než jejich předchůdci. Protože se na rozdíl od prvního Floriána a Catlin cvičili po válce, měli k dispozici daleko lepší pásy i výcvikové metody a v domovní knihovně se naučili věci, o nichž neměli instruktoři ve Městě ani páru, což za války nešlo. Začali tedy na pásek docházet do domovní Bezpečnosti a při žádném cvičení, jehož se zúčastnili, už se nesmělo improvizovat.

Jako dospělí bezpečáci. Byli tak rychlí a tak nebezpeční, že nikdo nevěděl, co udělají, když je někdo překvapí.

Ari byla moc ráda, že jejich smlouvu nedrží Maddy. Sakramentsky ráda, že Maddy nemůže na Floriána vztáhnout pazoury a míchat se mu do spolupráce s Catlin, protože Ari už chápala, že s jejími azi je všechno na život a na smrt. Jednou zdržela Floriána od přípravy, s Catlin se pak snažili při cvičení všechno stihnout co nejrychleji a dohnali protější tým k chybě, takže smrt tří azů je do určité míry také Ariina vina. Nikdo ji nemůže obviňovat, ale stála na začátku řetězu událostí a musí s tím žít.

Byla strašně ráda, že s Floriánem nedělala nic, co by ho vystavilo ještě většímu tlaku. Protože teď mohl být klidně mrtvý a byla by to její chyba, nikoho jiného.

Maddy měla pravdu. Florián je neodolatelný. Ari s ním chtěla dělat přesně to, co Maddy.

A Maddy by naprosto nechápala, proč nemůže.

Ari litovala, že stará Ari nemůže odpovídat, protože takhle se na Floriána a na sex s azi od Bezpečnosti musela zeptat Base One. Základna nevěděla nic o sexu ani o Floriánově pobytu v nemocnici.

Ari byla tak zoufalá, že ji dokonce napadlo odchytnout někde o samotě Seelyho a zeptat se ho na to. Seely byl ale poslední dobou ještě víc Seely než obvykle a tak zoufalá nebyla ani kvůli sexu. Zatím.

X

O dvanáctých narozeninách měla velkou oslavu -tancovačku v sále pro všechny mezi devíti a dvaceti. Strýček Denys se vymluvil na práci, ale ve skutečnosti nesnášel hlasitou hudbu.

O něco přišel, protože Catlin se naučila tančit. Pochytila rytmus a Ari jí vysvětlila, že kouzlo tance je ve variacích na dané jednoduché téma.

Florián pochopil hned, ale důstojnost mu nedovolila šaškovat před lidmi. Kupodivu Catlin všechny šokovala, když učila Sama těžký krok - aza na parketu s občanem. Všichni je sledovali, ne naštvání, spíš udivení, a Catlin v průhledné černé halence s hustší látkou jen na strategických místech a vypasovaných černých sametových kalhotách se usmála, udělala tři čtyři rychlé kroky a všem ukázala, co dovedou vycvičené svaly a trénovaná koordinace.

Všichni kluci v sále s ní potom chtěli tancovat a to bylo moc legrační, protože děvčata nevěděla, jestli mají žárlit na azu. Maddy Strassenová tedy vyzvala Floriána a pak ho braly na parket i ostatní holky a větší mládež začala učit kroky své aze, až o tanečním večírku do rána věděl celý Dům.

"Viš," začal u snídaně strýček Denys, "některé aze by to mohlo trápit. Měla by sis dávat pozor."

"Byl tam Seely," hájila se Ari. "A spousta Bezpečnosti. Mohli to kdykoli zarazit."

"Hudba jim zřejmě otupila úsudek. Měli vás chránit před abolicionisty s granáty. Nebylo třeba. Přes ten kravál by se žádný atentátník nedostal."

"Žádného aze jsme nenutili. Někteří chtěli tancovat, jiní ne. Podle Floriána to Catlin připadlo zajímavé. Má mě chránit, ne? A není tak socializovaná jako Florián. Dokáže ale napodobit každý pohyb a každého člověka. Skvěle se bavila.

Všichni z ní byli vedle a vůbec nechápali, jak to dělá. Chceš slyšet, co řekla?"

"Co?"

"Řekla, že jsou měkci a mají chatrnou rovnováhu. Že by kohokoli z nich uzemnila jedním loktem."

Strýček Denys vyprskl do pomerančové šťávy.

XI

Další injekce. Spustily jí menstruaci. Zapřísáhla se, že doktora Ivanova jednou dostane. V noci přijde otevřít ke dveřím a prásk! pozdrav od Floriána.

Už jí nabral dost krve, aby dal transfuzi celému Novgorodu.

"Asi budu chtít jiného lékaře," oznámila strýčkovi Denysovi.

"Proč?" zeptal se strýček Denys přes papíry. Vídali se jen u večere a u snídaně.

"Protože do mě doktor Ivanov pořád píchá jehly. Budu chudokrevná."

"Milá moje, je to pro studijní účely. Začalo to, když ses narodila, a je to moc důležitý výzkum. Musíš se s ním smířit, ať tě ošetřuje kdokoli. Petrosovi by to bylo líto. Viš, jak tě má rád."

"Hezky se usmívá a pak mi píchne něco, po čem se mi chce zvracet."

"Dávej si pozor na hlas, miláčku, prozrazuješ, že ti začínají měsíčky. To by neměli vědět všichni okolo."

"Proč ne?! Nevím, proč to nevysílají ve zprávách! Proč nedáš reportérům nahrávky z mé ložnice? Když se budu snažit, zvýším sledovanost. Věřím, že se bezpečáci dobře baví."

"Kdo říká, že tě nahráváme? Je to bezpečnostní systém."

"Florián a Catlin patří k Bezpečnosti, zapomněls?"

Strýček Denys odložil denní hlášení, náhle vážný.

I ona se tvářila smrtelně vážně. Nechtěla s tím začínat. Zatím. Dokud nezjistí pár dalších věcí. Ale vyvedla Denyse z rovnováhy, otevřela téma a dostala ho.

Tím líp.

"Miláčku, máš pravdu. Pořizujeme nahrávky. Jdou do archivu, nikdo k nim nemá přístup. Jsou to jen historické záznamy."

"Záznamy mojí menstruace."

"Ari, tohle přeháníš."

"Vy to přeháníte! Jste bezohlední! Chci, abyste to vypnuli, strýčku Denysi. Vypnuli kamery a zničili nahrávky. Chci, aby Florián s Catlin vyrvali všechny dráty ze zdi a vyhodili řídicí pult."

"Panebože, těm nic neunikne."

"To tedy sakra ne."

"Ari, neklej. Na to máš čas."

"Dej tu věc vypnout!!! Vyhodit! A spálit pásky! Odstěhuju se do svého bytu a Florián a Catlin ho projdou milimetr po milimetru a dostanou přístup ke všem řídicím panelům v těch kumbálech, co je Bezpečnost tak tají!"

"Ari, miláčku, uklidni se. Řeknu jim, ať vypnou kamery."

"Hovno! Jenom přemístíš dispečink někam, kde ho podle tebe Catlin s Floriánem nenajdou!"

"Tak to budeš mít problém. Budeš mi muset věřit."

"Nebudu, protože se dozvím, jestli mě sledujete."

"Jak?"

"To ti neřeknu. Zeptej se Seelyho. Určitě ti to vysvětlí."

"Ari, miláčku, dneska máš ale náladu, jak sis jistě všimla. A já s tebou nebudu o ničem diskutovat, dokud se chováš takhle. Mám tě moc rád, ale nikomu se nelíbí, když dvanáctiletá dívka nadává jako dlaždič a když ho obviňuje ze lži, jak ses jednou zmínila před kamerami. Mohla bys tedy trochu snížit hlas a mluvit rozumně, nebo mám říct, že Seely je určitě stále ještě o krok před Floriánem? Kdybych tedy chtěl pokračovat ve sledování proti tvé vůli. Uznávám, že už nejsi malá holka. Vím, že máš dobré důvody ohrazovat se proti sledování vlastní ložnice, a stačí mi, že ses ozvala. Výzkum k ničemu nebude, pokud se subjekt přetvařuje pro kamery. Přestaneme tedy nahrávat, ale ne kvůli tvým hrozbám, ale kvůli tomu, že metoda ztratila smysl."

"Dej ty pásky spálit!"

"Je mi líto, ale na ně se nedostanu ani já. Jsou v archivu pod horou a nikdo k nim nesmí, dokud jsi aktivní v domovním počítači."

"Dokud jsem připojená?"

"Ne, dokud je v seznamech aktivní tvé občanské číslo. Což bude hodně, hodně dlouho, a tobě už bude dávno jedno, že někde existují nahrávky dvanáctileté slečny ve spodním prádle."

"Tys ty pásky viděl!"

"Ne, ale dotyčnou slečnu znám a to mi stačí. Nahrávání skončí. Pokud chceš, Florián to může ověřit a sám vyjmout kamery, pokud přitom neponičí zbytek systému."

"Dneska."

"Dnes večer." Strýček Denys vypadal ztrápeně. "Ari, omlouvám se."

Hrál to na ni. Zpracovával ji. Zpracovával ji od začátku, aby mu uvěřila. Stejně jako ona zpracovávala jeho.

Zřejmě to chápal stejně dobře. Pokud je Seely o krok před Floriánem, je strýček Denys krok před ní. Asi.

Mohla ho ale zpracovat tak, že bude vzteklá a když několikrát změní náladu, bude si strýček Denys myslet, že ji dostal. Pak může udělat, co po ní chce, aniž by se nechala manipulovat.

"Je mi to líto, Ari."

Probodla ho pohledem.

"Ari, přišlo to v nejnevhodnější chvíli. Škoda, žeš nepřišla dřív."

Sakra, chce po ní, aby se zeptala, co se děje. Chtěla ho zpracovat, aby jí to vyklopil bez ptaní, ale to by mu došlo, že ho zpracovává. Což možná ví tak jako tak: strýček Denys má tolik vrstev jako cibule.

"Víš, že Rada rozhoduje, jestli máš být Vyvolená jako první Ari."

"Vím."

"Návrh projde. Nebude to nijak těžké. Centristé tomu nemůžou zabránit."

"To je dobře, ne?"

"Soud ti Vyvolení nepřiznal spolu s ostatními právy první Ari. Dostaneš tedy poslední kousek dědictví. Budeš mít všechno. Reseune je na tebe hrdé."

Mažeš mi med kolem huby, strýčku.

"Za pár let se postavíš na vlastní nohy. Odstěhuješ se do svého bytu a já s tebou už nebudu. Dožiju jako tlustý starý mládenec a uvidím tě jen v práci a na recepcích."

Pomlouvá se, zlehčuje, Ari má myslet na to, jak se jí bude stýskat.

Bude. Ale nenechá se tak snadno dostat, zvláště ne od něj.

Nic neřekla. Nechala ho pokračovat.

"Mám starost, Ari. Upřímně doufám, že jsem tě vychoval správně."

Chce ji strašit. Naznačuje, že se něco změní. Jako s maminkou. K čertu s ním.

Doufám, že teď zničíš ty, strýčku Denysi.

To nebyla úplně pravda, ale strýček Denys mřil pod pás a Ari nechtěla dát najevo, jak ji naštvál.

"Vycházíme spolu dobře, ne?" odvětila.

"Mám tě moc rád."

Proboha, tohle už přehání.

"Ari, máš vztek?"

"To si piš."

"To je mi líto, milá moje. Jednou ti povím, proč to všechno děláme. Dnes ne."

Tak tady je háček s návnadou.
"Amina maminka tě i s Catlin a Floriánem pozvala na večer."
"To jsem nevěděla."
"Pozvala vás. Proč jsi nešla?"
"Je mi zle. A Amy mi nic neřekla."
"Je to překvapení."
Hovno.
"Moc ses učila. Vyrazit si někam ti moc prospěje."
"Nikam nechci! Je mi zle! Chci do postele!"
"Měla bys jít k Amy."
"Nikam nepůjdu!"
Strýček Denys z toho byl nešťastný. "Zavolám doktora Ivanova. Třeba ti opravdu dal něco špatného. Může ti poslat lék."
"Hovno! Nechci už injekce, nechci odběry, nechci v ložnici kamery a nechci, aby se mi lidi srali do života!"
"Jen klid, jen klid. Žádné léky. Nic. Promluvím s Petrossem." Zamračil se. "Moc mě to mrzí."
"No a?" Vstala od stolu. Vzteky se jí klepala kolena. Neovládala se. Nesnášela se za to.
"Tedy, spíš mám starost," upřesnil strýček Denys. "Připojíš se na počítač, Ari?"
"Co to má co dělat..."
"Jen že... až se připojíš, pamatuj... že tě miluju."
To ji zasáhlo. Strýček Denys říká, že ji miluje? To musí být past.
Zabolelo ji to, protože podlejší útok strýček Denys zatím nepodnikl.
"No jasně," opáčila. "Jdu k sobě, strýčku."
"Hormony," odtušil stejně stručně. "Jsou to hormony a puberta je mrcha. Budu rád, až se z ní dostaneš. Moc rád."
Vyšla na chodbu a zabouchla za sebou.
Florián a Catlin šli hned za ní.
Výrazem tváře se ptali: Co se děje?
"Se mnou nic," odvětila. "Bavili jsme se o nahrávání. Hned ráno odstraní všechny kamery."
"Dobře," vykoktal Florián.
"Jdu do svého pokoje," oznámila Ari. "Nic mi není. Nemějte o mě strach. Všechno je v nejlepším pořádku."
Obešla je.
Zavřela dveře od pokoje.
Podívala se na počítač na stole.
Dělám přesně to, co po mně chtěl. Měla ho zdeptat. Dohnat k pochybnostem. Několik dní se na počítač ani nepodívat.
To by nebylo moudré. Nejlepší bude zjistit, co po ní chtěl. A pak se s tím poprat.
"Base One," řekla nahlas. "Mám nějaký vzkaz?"
"Žádný," odpověděl terminál přes Posluhu.
Tak tohle Ari nečekala.
"Base One, tak co na mě v systému čeká?"
Monitor se rozsvítil. Přешla k němu. Čekala na ni jediná položka. Pravidelná týdenní zpráva. Druhý dubnový týden 2290.
Posadila se k terminálu. Ruce se jí třásly. V hrůze začala pěst. Nevěděla, čeho se bojí. Ale v tom týdnu se stalo něco, o co Denysovi šlo. Druhý dubnový týden. Druhý dubnový týden před pěti lety. Byla ve školičce. Na pískovišti. Pak šla domů. "První záznam." Naběhl na obvyklé místo. Olga Emoryovd. Zemřela 13. dubna 2290.
Stará Ari byla ve školičce. Přišel si pro ni strýček Gregory a řekl jí to.
"Do hajzlu!" zaječela, vyskočila, vzala první věc, která jí přišla pod ruku, a mrštila s ní o zeď. Pera a tužky se rozsypaly po posteli. Chytila vázu a vrhla ji proti zrcadlu. Obojí se rozlétno na střepy. Do pokoje vtrhla Catlin s Floriánem. Seděla na posteli. Tiskla k sobě měď, hladila ho po lysině a vypadala na zvracení. "Paní?" ozval se Florián.
Poklekli k ní, i když pořád kopala do věcí a musela jim připadat šílená. Měli hrozný strach a Ari měla také strach, zahnaná do kouta. Věděla, jak jsou nebezpeční. A nevěřila už ničemu.
"Paní?" opakovala Catlin, vstala, pevná jako skála, přisedla na lůžko a položila jí ruku na rameno. "Paní, našla jste Nepřítele?"
Mohla Catlin sejmout loktem. Přemýšlela o tom. Věděla, že je na to Catlin připravená. Florián ji vzal za ruku. "Paní, ublížili vám? Stalo se něco?"
Položila Catlin volnou ruku na rameno. Florián si z druhé strany přisedl, Ari si s ním propletla prsty a Catlin objala. Měď spadl na podlahu. Nezvedla ho.
"Poslali maminku pryč," řekla, "protože Ariina maminka umřela."
"Cože, paní?" nechápal Florián. "Jak to myslíte? Kdy umřela?"
"Tentýž den. Když bylo Ari stejně jako mně. Ve školičce ji vyzvedl její strejda. Jako pro mě přišel Denys." Po tvářích jí proudem tekly slzy, ale Ari neplakala, neprožívala to. "Jsem kopie. Nejen genetická. Jsem jako vy, přesná replika."
"To není tak strašné," pravila Catlin.
"Poslali moji maminku pryč, poslali ji strašně daleko, ona z toho onemocněla a umřela, Catlin, umřela, protože to tak chtěli!"
Catlin jí důrazně zaťukala na rameno a zašeptala: "Štěnice."
Ari zamrazilo až v morku kostí. Popadla dech a pokusila se přemýšlet.

Na monitoru doběhl text.

"Ari, připoj se na Base One," řekl Posluha.

Zalapala po dechu. Jako by se topila. Visela na Floriánovi a na Catlin.

"Ari, připoj se na Base One."

"Base One, sakra!" Odpoutala se od Floriána s Catlin a napadlo ji, že je divné, že sem strýček Denys se Seelym nevtrhli, když rozbila zrcadlo. Ale pak si řekla, že na tom nic divného není.

Mají tu štenice a kamery.

Posadila se k terminálu.

Ari, psalo se na monitoru. Tady stará Ari. Už sis přečetla týdenní shrnutí. Dozvěděla ses pár věcí, které sis zatím asi nedala dohromady. Jsi naštvaná?

"Jak bych mohla." Ucítila vedle sebe Floriána. Vzala ho za ruku a pevně stiskla. "Pokračuj, Ari."

Rozšířil se ti přístup. Už nebudeš dostávat informace se zpožděním. Máš přístup ke všem datům do 13. dubna 2295.

Opřela se o Catlinino rameno.

"Pokračuj, Ari."

Tehdy mi bylo dvanáct. Souhrny budeš dál dostávat po týdnu.

Dobrou noc, Ari.

Svírala své aze, až ji prsty stažené v křeči bolely. Vtom si uvědomila, co dělá, a vstala. "Odpojit," přikázala. Trásla se.

Catlin ji pohládila a prstovou abecedou ukázala: Zítra, venku.

Florián naznačil: Dnes. Vytrháme kamery.

Ari zavrtěla hlavou a ukázala: Zůstaňte tady.

A vzala je za ruce.

Věděla, že na ni v počítači čeká pět let Ariina života. Ale dokázala si představit, jaká ta léta byla.

Naprosto přesně.

Sakra. Sakra. Sakra.

Bezpečnost ji dál nahrává. "Floriáne, Catlin, jdeme na Bezpečnost. Hned teď."

Catlin udělala dohodnutý posunek pro Seelyho.

"Nezastaví nás. Vemte si výbavu. Jdeme. Zničíme tu věc. Slyšíš mě, strýčku Denysi?!" Neodpověděl. Jak jinak.

Ari si opláchla tvář, Florián zatím balil nářadí. Catlin brala všechno, co by se mohlo hodit. Zřejmě měla dojem, že bude potřebovat kus tenké struny.

Napochodovali do obývacího pokoje. Strýček De-nys si četl u stolu za portálem. Jako většinu večerů.

Pohlédl na ni.

Ari řekla: "Pokud ti to ušlo, jdeme na Bezpečnost."

"Vyrozumím je," odtušil Denys. "Nic nerozbij, Floriáne."

Seely tu nebyl. A měl být. Zřejmě je sleduje z kanceláře.

Jen tam stála a dlouho na strýčka hleděla.

"Snažil jsem se ti pomoci," řekl strýček, "jako tvoje maminka."

"Mohli tě zabít."

"Ano. Oba to víme. Kdybys chtěla, kdykoli jsi mě mohla dát zabít. Museli jsme to riskovat. Protože jsem tvůj přítel. Ne tvůj strýc. Ne doopravdy. Jsem tvůj přítel na celý život."

"Na který život?"

"Na tvůj život. Jseš Ari. Jedna je druhá. O tom to je. Jedna druhou nezahlavila. To ty jsi to všechno udělala. Přemýšlej o tom."

"Jsi blázen! Všichni v tomhle Domě jsou šílení!"

"Ne. Běž se podívat na Bezpečnost. Upozorním je. Ode dneška máš podstatně širší přístup. V něčem dokonce rozhodovací pravomoc. Nemusíš bydlet u mě. Můžeš se přestěhovat do svého bytu. Pro malou slečnu a dva aze bude trochu velký. Ale klíče máš. Jestli se chceš odstěhovat, jdi. Florián ti byt vyčistí, má přístup k bezpečnostnímu systému. Nebo se můžeš vrátit. Nebo jít k Amy. Její maminka se nebude na nic ptát."

"To v Reseune všichni vědí, co jsem zač?"

"Samozřejmě. Všichni znali první Ari. A ty jsi začala, přinejmenším papírově, dnem její smrti."

"K čertu s tebou."

"Máš stejně ostrý jazyk. Ona se ale naučila vztek ovládat. Využívat ho, nenechat se ovládat jím. V pěti letech dat najdeš i spoustu cyteenských dějin. A dějin Reseune. Spoustu věcí, jež tvoje vzdělávání zatím... opomíjelo. Jeden člověk kdysi viděl do budoucnosti. Začal se pokoušet změnit svůj život. Ale právě to byla jeho budoucnost. Jednou uvidíš do své budoucnosti tak daleko, jak budeš chtít. Přemýšlej o tom."

"Už neudělám nic, co mi řekneš."

"Ptej se sama sebe, proč to bylo pět let. Proč ne šest nebo čtyři? Zeptej se počítače, co se stalo třináctého dubna 2295."

"Řekni mi to."

"Můžeš si to najít. Máš přístup."

"Chci všechny svoje věci odstěhovat do svého bytu."

"Proč ne? Požádej údržbu. Můžou se do toho pustit hned ráno. Měla by sis zabalit aspoň základní věci. Nebo je koupit. V domácích potřebách mají nonstop. Když budeš cokoliv potřebovat, třeba poradit s papírováním, zavolej mi. Rád ti pomůžu."

Denys si liboval v nudných papírech.

"Zvládnou to sama."

"To věřím, milá moje. Ale já ti moc rád pomůžu. Floriáne, Catlin, ať si nic neudělá. A ať si na noc bere pyžamo."

"Sakra, strýčku..."

"Miláčku, někdo se o tvé věci musí postarat. Většinou jsem to já. Chceš se odstěhovat, nebo chceš ještě nějakou dobu zůstat se mnou, dokud neuvidíš, co obnáší vlastní domácnost?"

"Ne. Nebudu tady. Zvládnou to."

"Zavolám ti údržbu. Do tvého patra nesmějí. Nechám ti za dveřmi krabici nejnnutnějších věcí a zítra tě odstěhuju."

Vyplním za tebe žádosti a zavedu ti účetnictví, jinak ztratíš přehled o penězích. Dám ti kopie, abys je zavedla do své základny."

"Děkuji."

"Já děkuji tobě, Ari. Děkuji ti, že to vzala tak rozumně. Stará Ari se z tohoto bytu odstěhovala až ve čtrnácti. Ale ty jsi o něco rychlejší. Prosím tě, dej na sebe pozor. Dáš mi pusku?"

Stála jako opášená. Z tohoto bytu. Polkla knedlík v krku. A zakroutila hlavou. "Teď ne. Teď to nejde, strýčku."

Přikývl. "Tak třeba jednou."

Zatřela zuby a pokynula Floriánovi s Catlin.

ARCHIVY: PROJEKT RUBIN:
STUPEŇ UTAJENÍ AA

Nekopírujte bez souhlasu Výboru na formuláři 768 Obsah: Přepis počítačového souboru č. 5998
sekv. č. 1

Denys Nye / Catlin II / Emoryová I / Emoryová II
Florián II

2418:14/4: 00.48

AE2: Posluho, tady Ari Emoryová. S sebou mám Floriána a Catlin. Vyjed' všechny vstupy od posledního příchodu.

B1: Mám dva vzkazy.

Vítej ve vlastním bytě. Když dostaneš strach a budeš chtít zavolat mě nebo Bezpečnost, neváhej. Tady jsi ale stejně zajištěná. Věř Floriánovi a Catlin. Když jde o bezpečí, spolehni se na jejich rady.

Když budeš mít zítra chuť, stav se v kanceláři. Musíš se toho hodně dozvědět. Nechal jsem tě jít, protože nejsi dítě a nechtěl jsem stavět svoji a tvoji ochranu proti sobě. Zatím bych sázel spíš na Seelyho, ale o důkaz nestojím.

U seznamu položek do domácnosti najdeš i doporučená zabezpečovací opatření od Bezpečnosti a od Seelyho osobně. Předej je Catlin a Floriánovi. Budou jim rozumět. Asi doporučení nepotřebují, ale pořádně zpracovaný seznam neuškodí ani zkušeným hlídačům.

Nepouštěj do bytu nikoho z údržby bez Catlin nebo Floriána, dřív to pro nás dělal Seely, pokud sis nevšimla.

Vajíčka strč do lednice a šunku hned sněz, už jistě roz-mrzla. Nechtěl jsem ti posílat netrvanlivě potraviny, ale jinak bys neměla co k snídani. Máš tu i krabici kakaa.

Přebíráš zodpovědnost za všechno. Když toho na tebe bude moc, zavolej nebo zajdi do kanceláře.

Budeš si muset zařídit vlastní kancelář v Prvním křídle. Ne že bys ji sama potřebovala, ale když máš byt, budeš potřebovat sekretářku a tajemníka. Vydá ti je ředitel Prvního křídla Yanni Schwartz. Požádej o ně bez prodlení, jinak strávíš spoustu drahocenného času místo učením vyplňováním nesmyslných formulářů, bohužel nutných. Přidělil jsem ti kancelář v 1-224, musíš si to dohodnout s Bezpečností Prvního křídla. Ať si Florián přečte doporučení.

Zvyšuji tvé kapesné na deset tisíc kreditů měsíčně. Vypadá to jako spousta peněz, ale za kancelář budeš platit dvanáct set měsíčně a za personál pět tisíc. Zbytek se rozkutálí, než se naděješ, tak si hlídej výdaje. Když budeš potřebovat něco navíc, samozřejmě ti pomohu, ale nauč se šetřit.

Sekretářka se ti postará o účty, neměla by ale znát určitá hesla. Ať si o tom Florián a Catlin promluví se Seelym.

Zabezpečovací procedury první Ari jsou ještě v Base One. Rozhodně se v nich probíhá nevrtej, dokud nevymyslíš lepší. Florián ti poví, že je v tom bezpečnostní problém: systém fungoval ještě v době, kdy měli k povrchovým funkcím hesla i jiní lidé z vedení, hlavně já. Na tvoji sekretářku ale stačí.

Přečti si požární a bouřkové poplachové směrnice. Tvoje část budovy má zvláštní ochranné mechanismy.

Přečti si všechno, co ti pošlu, a předej to Floriánovi a Catlin, pokud půjde o bezpečnost.

Miluju tě. Je to samozřejmě složitější, ale jsem rád, že jsem tě měl u sebe, a byl bych ještě raději, kdyby ses vrátila. Se starší Ari jsem se často nepohodl. Ale byli jsme přátelé. Vždycky budu tvůj přítel.

V bytě je všechno tak, jak to nechala tvoje předchůdkyně v den smrti. Asi vyházíš spoustu oblečení. Móda se změnila. Zabal, co nechceš, a strč to za dveře pro údržbu.

Tvůj klíč bude do tvých čtrnácti let otvírat i můj byt. Už jen dva roky. Těžko tomu věřit.

Zatím buď hodná. Nezapomeň chodit k lékaři: jde o tvoje zdraví, k lékaři tě vodila i maminka, není to můj rozmar. Pořád máš jisté závazky, jako každý obyvatel Reseune, a nezávislost ti přidala povinnost řídit se podle dospělých pravidel.

Když lékař předvolá dohlížitele na prohlídku, do-hlížitel přijde buď do nemocnice, nebo o licenci. Zdůraznil bych ještě povinnost chodit do školy. Seznámil jsem Base One se svým názorem, že jsi velice dospělá a zodpovědná. Nerad bych

byl za lháře.

Milovala tě spousta lidí. Jane nejvíc ze všech. Nikdy ti nenapsala, protože to pro tebe tak bylo lepší- věděla, že přijde čas, kdy tě musí v tvém vlastním zájmu nechat. Sám to vím. Přeju ti tedy hodně štěstí, protože je ti teprve dvanáct, byt je veliký a Reseune ještě větší, budu se o tebe zajímat a pomáhat ti. Víím, že jsi daleko starší, než by se zdálo podle rodného listu, že se můžeš vyptávat Base One, což není žádná maličkost, zvládla jsi objednávky na údržbě, v laboratoři i v bance, umíš řídit laboratorní práci, celý život

znáš bezpečnostní systémy a pravidla Domu, máš dva stejně schopné společníky. Nepochybuji, že při bezpečnostní krizi se o sebe postaráte, zato mám silné obavy, že jednou zapomeněš zavřít troubu nebo vypnout zavlažování zimní zahrady. Ari, i když pohrdáš přízemními starostmi a pohrdáš i mnou, protože jim věnuji tolik času, znovu ti připomínám, že čisté prádlo se ti v bytě ocitne jen v případě, že špinavé včas pošleš údržbě.

Kdybychom bydleli v Novgorodu, nikdy bych ti stěhování neschválil, ale místní údržba je stejně jako Bezpečnost schopná řešit krizové situace. Tvé přehmaty se mi navíc jistě dostanou na stůl. Můj Dům je celé Reseune a ty ses jen rozhodla přestěhovat do jiného Pokoje.

Rád bych ti vysvětlil ještě něco. Ke stěhování jsem tě pobídl už v okamžiku, kdy jsem ti tento byt ukázal a řekl, že bude tvůj.

My dva víme, jak jsi zničená, ale Florián a Catlin ne, stejně jako Seely. Podle mě jsi už citově dost vyžralá, abys pochopila, že ti hrozí skutečné nebezpečí a že můžeš svým společníkům dát rozkaz, který musejí, zdůrazňuji musejí, uposlechnout. Zabijí na tvůj rozkaz, ať už vychází ze zralé úvahy nebo ne.

Ukázal jsem ti tvůj byt, protože jsem měl dojem, že jed-nou budeš potřebovat mít kam odejít, mít nějakou přetlakovou pojistku ve stále napjatější a nevyzpytatelnější situaci. O světě i o lidech víš víc než spousta dospělých, máš možnosti sledovat a ovlivňovat tolik věcí, že by to az nesnesl, ale citové zkušenosti a rovnováhu máš na úrovni pubertálního děčka. Tvého výbuchu jsem se bál dlouho předem. Jsem rád, že dopadl tak, jak dopadl. Trochu jsem tě k němu postrčil. Jak brzy pochopíš.

Roku 2295, když bylo první Ari stejně jako tobě, jsem ještě nebyl na světě. Giraudovi byly čtyři. Ani jeden z nás si na ten rok nepamatuje, ale Giraud si kupodivu vybavuje, jak se Ari na Silvestra veřejně do krve pohádala se svým opatrovníkem Geoffreyem Carnathem (to bylo Giraudovi pět). Giraud už neví, jaká slova padla; podle Jane Strasse-nové šlo o to, že Ari přišla namalovaná, ale to mohlo dát těžko podnět k divoké hádce. Podle archivů musela Bezpečnost na Nový rok dělat jim dvěma prostředníka, protože Geoffrey Carnath poslal Floriána s Catlin na tři dny do vazby a Ari zažádala o bližší neurčený lékařský zákrok, jenž mohl zahrnovat anestezii.

Jak zjistíš, Geoffrey první Ari nenahrával. Nevíme přesně, co se stalo. Veřejné nahrávky zachycují Ariin požadavek vlastního pokoje, od něhož bude mít klíč jen ona. O mnoho let později mi řekla, že si Geoffrey neslušně začínal s Floriánem. Pokud nevíš, co tím myslím, najdi si to. Ari jistě přeháněla. Ale zatímco zpočátku měli přátelské vztahy, napětí houstlo a hádek přibývalo tak dlouho, až rodinná rada udělila Ari vlastní byt.

A s tebou je to stejné. Ne že bych si něco začínal na tvé aze, ale ty rosteš a potřebuješ víc místa. Asi to tak má být. Jako tvoje maminka jsem udělal to, co jsem musel. Nechal jsem tě odejít. Provinili jsme se proti tvé důstojnosti, ale doufáme, že nám odpustíš, jako první Ari odpustila Geoff-reymu.

Ari se tehdy odstěhovala do daleko skromnějšího bytu; tvůj současný palác je teprve její dílo, stejně jako většina Reseune. Jenže nedědíš její začátky. Zdědilas celý její majetek v době, kdy byla na vrcholu moci a intelektu. Ve všech směrech. Časem si na to vzpomeneš.

Buď hodná. Buď rozumná.

Konec zprávy. Uložit, nebo smazat?

AE2: Uložit. Polož to na kanape, Floriáne. Není to špinavé?

FI2: Není.

AE2: Vy dva dostanete něco na čtení.

FI2: Ano, paní. Zlobíte se?

AE2: Nic se neděje. Vybalujte. Nemějte o mě strach. Máte práci. Base One, pokračuj.

B1: Druhá zpráva.

Ari, tady stará Ari.

Vítej.

Jsi tu o dva roky dřív.

Program se přizpůsobuje.

V kutlochu v komodě máš pásek péče o domácnost. Potřebuješ ho.

Je ti dvanáct let. Program na to není připravený. Bude s tebou jednat, jako by ti bylo čtrnáct.

Tisknu seznam hesel a práv.

Tisknu seznam doporučených pásků.

Přístup k Base One z bytu tvého opatrovníka byl přerušen. Bezpečnostní sledování převzala Base One.

Pro tvoji ochranu jsou vypnuté potenciálně smrtící bezpečnostní systémy. V šestnácti dostaneš možnost je reaktivovat.

Po Base One můžeš chtít bezpečnostní prověrku kohokoli. Žádej zabezpečení 10. Nikdo s nižším pověřením se tak o tvých dotazech nedozví.

Doufám, že jsi tu šťastná. Možná máme každá jiný vkus, ale skoro všechno v bytě je původní ruční práce, od stolů přes vázy po obrazy na zdi. Všechny obrazy jsou originály a nepatří vlastně mně ani tobě. Jsou majetkem všech lidí v Unii a až budete mít nějaké muzeum, které je dokáže ochránit, půjdou tam. Jsou ze Země, z prvních kosmických lodí a z počátků kolonizace Cyteeny. Dobře se o ně starej, už kvůli mně. Kdybys jedinému obrazu něco provedla, jsi barbar a

mé geny se v tobě zvrty. S mocí a svobodou jsi získala zodpovědnost. Tento program dokáže uchránit sebe i Reseune proti zneužití z tvé strany.

Ještě mě neznáš, stejně jako neznáš dobro a zlo, jehož jsi schopná.

Odstěhovala jsem se od poručníka, abych unikla z nesnesitelné situace, a protože jsem tehdy už byla Vyvolená, dostala jsem omezená práva dospělých. S poručníkem jsem nepřestala mluvit. Nikdy jsme si nebyli moc blízcí, ale jakmile jsem mu unikla, pochopila jsem, že je jen člověk a má své chyby, některé velice hrubé, i své kladné stránky. Chyby se bohužel projeví až příliš pozdě. Šlo o sexuální věci a dál o nich mluvit nebudu: tvá databáze už sahá až do roku 2297. Dozvíš se z ní všechno, co potřebuješ, a zřejmě víc, než bys ráda. Upřímně doufám, že zatím měla příjemnější zkušenosti.

Ať se stalo cokoli, ať ses se svým opatrovníkem rozešla v dobrém nebo ve zlém, nezletilá bys byla i ve čtrnácti a musíš spolupracovat s vedením, dokud je nebudeš umět vyřadit. Já neměla jinou možnost než jít na Bezpečnost a vymínit si vlastní byt. Pokud je domovní bezpečnost zkorumpovaná, máš problém. Je pod něčím vlivem?

AE2: Nevím.

B1: Tisknu seznam opatření. Program prohledá celý Dům a uvědomí tě o všem, co by se mohlo týkat tebe osobně nebo tvých práv. Tuto možnost máš díky prověřce desátého stupně, vyšší než domovní bezpečnost.

Pamatuj, že ano či ne na libovolnou otázku samo o sobě nic neznamena. Musíš interpretovat situaci. Nezapomínej, že člověk s vyšší prověrkou než ty může do domovního systému vkládat klamné informace.

Florián a Catlin jsou naživu. Fajn. Je jim po tělesné i duševní stránce dobře?

AE2: Ano.

B1: Jsou ti naprosto a bezpodmínečně věrní?

AE2: Ano.

B1: Dokázali by ti za nějakých okolností odmítnout poslušnost?

AE2: Ne.

B1: Pozor na absolutní odpovědi. Chceš si to rozmyslet?

AE2: Ne.

B1: Tento program tvé odpovědi přijímá. Prověrka 10 může změnit každý odhad. Nenech Floriána a Catlin ani vteřinku poslouchat pásek bez svého osobního dozoru. Léky jim můžeš jako dohlázelka vyzvednout. Oznam jim to. Za žádných okolností nesmějí přijmout žádnou drogu ani se podrobit jakémukoli zásahu bez tvého dohledu. Kvůli tomu do nich musíš sama zasáhnout. Vzhledem k tomu, že nemáš praxi, ti vytisknu postup a ty ho úzkostlivě dodržíš. Přečti si varování a dbej jich. I náhodný zvuk může napáchat velkou škodu.

Zpravit je o režimu je to nejdůležitější, co pro své bezpečí teď můžeš udělat.

Teď vyjmenuj lidi v Reseune i jinde, které má bezpečnostní podprogram prověřit. Měla bys začít nejbližšími přáteli a známými nepřáteli, pak pokračovat k lidem, jejichž chování vybočuje z normálu. Prověrkou 10 můžeš na seznam kdykoli přidat další. Program ti sdělí stupeň prověření dotyčných osob.

Jmenuj, kolik lidí chceš.

AE2: Florián a Catlin. Amy Carnathová. Sam Whitely. Dr. John Edwards. Denys Nye. Giraud Nye. Madeleine Strassenová. Tommy Carnath-Nye. Julie Strassenová. Dr. Petros Ivanov. Dr. Wojkowská. Instruktor Kýle GK Technik v AG Andy GA. Michail Corain.

Dr. Wendell Peterson. Victoria Strassenová.

Justin Warrick. Grant, společník Justina Warricka. Příponu neznám.

B1: Okamžité bezpečnostní varování na Justinu Warrickovi, Grantovi ALX, Julii Strassenové. Tvá prověrka na jejich záznamy nestačí.

AE2: Ari, počkej. Co je bezpečnostní varování?

B1: Bezpečnostní varování označuje osobu s omezenou možností pátrání v dotyčné oblasti.

AE2: Pokračuj.

B1: Osoby s vyšší prověrkou, než máš ty: Denys Nye, Giraud Nye, Dr. John Edwards, Dr. Petros Ivanov, Dr. Wendell Peterson, Dr. Irina Wojkowská, Michail Corain.

V případě jakékoli změny tě informuji.

Než skončím, řeknu ti ještě něco, čemu jsem tehdy nerozuměla. Můj poručník Geoffrey Carnath se zachoval ošklivě, ale osobně mi nic zlého provést nechtěl. Znal moji cenu. Ten, kdo tě přivedl na svět, musí znát tvoji. S Geoffreyem jsem nepřestala mluvit a o našich rozepřích se nevědělo ani v Domě, natož jinde, protože jinak bychom poškodili Reseune. Base One teď dokáže zavolat na jedno místo mimo Reseune. Hrozí ti nějaké nebezpečí, s kterým se sama nevypořádáš?

AE2: Ne. Myslím, že ne.

B1: Base One se může spojit s domovní bezpečností nebo se silovými složkami Úřadu vědy. Pokud Base One uslyší tvůj hlas v panice vyslovit Mayday, zavolá obě. Následky falešného poplachu mohou být vážné a mohou politicky ohrozit tvůj život nebo postavení. Nikdy to slovo neříkej z legrace. Přes prověrku 10 můžeš stanovit další poplachová hesla.

Pokud ti nezbude jiná možnost, jak se spojit s Úřadem vědy nebo dosáhnout zletilosti, řekni Mayday. Za běžných okolností ti bude stačit jeden telefonát s Bezpečností a Reseune se o zbytek postará. Já dosáhla zletilosti v šestnácti, prostě jsem si zažádala na Úřadu vědy. Můžeš to udělat stejně, jakmile budeš mít dojem, že nastal příhodný okamžik. Před šestnáctým rokem žádej jen v případě, že bude ohrožen tvůj život nebo duševní zdraví. Jak bys už měla vědět, obvyklá hranice plnoletosti je osmnáct let.

Odhoď všechny citové vazby na Denyse Nye.

Chraň Reseune: jednou ho budeš řídit a dá ti moc chránit všechno ostatní.

Je ti čtrnáct let. Čas pohřbí všechny nepřátele, které si neopatříš sama. Pokud neuděláš chybu a nepochovají oni tebe. Jsem tvoje nejjistější rádčyně. Ty jsi má vyvolená dědička, jde mi o tvé bezpečí před lidmi, kteří se dostali k moci po mé smrti a chtěli by profitovat na tvých schopnostech. Ne všichni v Reseune jsou jako já.

Kapitola 10

I

Strýček Denys měl pravdu. Byt byl veliký. Hrozně tichý a zároveň plný neznámých zvuků - naskakovaly motory, ventilační potrubí popraskávalo a vrzalo, ozývaly se podivné šramoty, snad kroky nebo čísi dech, i když Posluha by případného vetřelce okamžitě našel.

Pokud funguje správně. Pokud se dá spolehnout na Base One.

Ari poznala, v které ložnici spala první Ari. Skříně byly plné jejího šatstva. V zásuvkách našla další oblečení, svetry, prádlo, šperky, skutečné klenoty. A ze zásuvek i ze skříní to vonělo domovem - Ari používala stejnou voňavku. Tatáž vůně prosytila i její věci v bytě strýčka Denyse.

Našli i pokoj prvního Floriána a vedle ložnici první Catlin. Ve skříních visely uniformy dospělého muže a ženy. S jejich čísly. A slavnostní oděvy ze sametu a černého tylu.

V prádelníku byly zásuvky plné pistolí, elektroniky, drátů a osobních věcí.

"Byli Starší," řekla Catlin.

"Ano," přitakala Ari a po zádech jí přejel mráz, "byli."

Šramot ani na chvíli neutichal.

"Jdeme," zavelela a odvedla je z pokoje první Catlin.

Pořád si musela připomínat, že Posluha by vetřelce odhalil.

Ale co když tady na ně už čekal?

Co když Posluhu ovládá někdo cizí?

Vzala je do Ariiny ložnice na druhém konci bytu. Ozbrojili se pistolemi svých předchůdců, i když Catlin namítala, že by neměli spoléhat na tak staré náboje. Byly ovšem lepší než nic.

"Zůstaňte tady," řekla Ari, posadila se na postel a položila ruce vedle sebe.

Vlezli si tedy oblečení pod deku, protože jim bylo zima, Ari ležela uprostřed veliké postele, Ariiny postele, s Floriánem a Catlin po stranách, přitulenými, aby se ohřáli, nebo spíš aby zahřáli ji.

Trásla se, Florián ji objal a Catlin se přitiskla.

Nemohla jim říci, co potřebovali vědět, například kdo je Nepřítel. Už to sama nevěděla. Viděla duchy. Četla staré knihy.

Bála se věcí, které si Florián a Catlin snad ani nedovedou představit a o nichž je hloupé mluvit.

Od smrti první Ari tady nikdo nespál. Nikdo nenosil její oblečení, nikdo tu ani neustlal.

Celý pokoj voněl parfémem a zatuchlinou.

Věděla, že se nemá čeho bát. Že šramot zřejmě vychází z trubek, které se teplem rozpínají, a ze stárnoucích prken v podlaze. A z bezpočtu domácích přístrojů.

Četla Poeta. A Jeroma. Věděla, že tu nemůže strašit duch. Takové věci patří na starou Zemi, tam byly noci plné duchů s posláním, lačných krve smrtelníků.

V tak moderním bytě tak daleko od Země pro duchy není místo. Cyteen je mladý a má málo mrtvých.

Tma kolem osvětlených pokojů ale byla plná nepochopitelných zvuků, za světla jistě snadno vysvětlitelných.

Chtěla se zeptat Floriána a Catlin, jestli cítí to, co ona, když jsou azové. Napadlo ji, jestli OBC nevnímají duchy jen díky své jedinečné psychologii - odstínování hodnot, nazval to její učitel. Mlhavé myšlení.

Což Florián a Catlin mají, nebo se mu začínají učit.

Takže kdyby jim řekla o duších, mohla by je moc vyděsit: Catlin brala všechno doslova a kdyby slyšela, že mrtvá Ari tady pořád bydlí a straší...

Ne. To není dobrý nápad.

Přitáhla si deku pod bradu a Florián i Catlin se přitulili, hřejiví a spolehliví a prostí strašidelné představivosti, Catlin má navíc pod dekou pistoli, z čehož by Ari měla být vyplašenější než z praskání ve stěnách.

Celé je to neuvěřitelné. Strýček Denys si z ní vystřelil, poslal ji sem, aby se bála a vrátila se k němu.

Ne. Base One poskočila v programu, jedná s ní jako se čtrnáctiletou. Stěžuje si, že má na svůj věk špatné výsledky.

Sakramejdlo, je mi dvanáct, dvanáct, dvanáct! Tak rychle nevyrostu.

A teď je tady, v pěkném průšvih, protože neví, jestli může Base One věřit a kam ji vlastně všichni postrkují.

Postrkují ji tím, že ji nechávají na pokoji, že jí dali vlastní byt. To je úlet. Dali jí svobodu a Ari vůbec nemusí poslouchat Base One, nemusí se zajímat o osudy staré Ari mezi sedmým a čtrnáctým rokem, to je sedm let, sakra.

Chtěla být malá. Chtěla se starat o Kobylku a mít kamarády a hrát si a být jenom Ari Emoryová, ne nějaká... mrtvola.

A oni - ti Oni, co řídí Reseune, jako strýček Denys a Giraud a mrtvá Ari - ji strčili do velikého studeného bytu bez maminky a bez strýčka Denyse a bez Nelly a bez Seelyho. Nikdo jí tu nepomůže.

Napřed z toho měla dobrý pocit, pak se těšila na dobrodružství, ale teď ve tři ráno, pod peřinou s dvěma malými azi, vypadalo stěhování jako velká chyba.

Kdybych tak mohla Base One vrátit na dvanáct let.

Nebo jsem v průšvih, Base One se nevrátí a já ty dva roky nedoženu a stará Ari bude pořád zvětšovat náskok.

Když řeknu ne, Base One mi sebere všechna hesla a do-hlížitelské papíry a Floriána a Catlin...

To nemůžou, zná mě celá Unie, zná i Floriána a Catlin, můžu zavolat Mayday...

Nemůžu, pokud ztratím hesla. Mayday funguje jen na Base One.

Nesmím je ztratit. S hesly bych přišla o všechno. Přestala bych být Ari. Přestala bych být...

...Ari.

Musím se snažit, musím to drapnout, nesmím udělat ty věci, co o nich mluvil strýček Denys, nesmím selhat. Budu za blbce, hned první den na svobodě udělám nějakou děsnou botu...

Kdybych tak...

Kdybych tak věděla, jestli je mi první Ari aspoň sympatická. Co se jí vlastně stalo?

Udělají to mně, jako všechno ostatní?

Tady se o mě ale stará Base One. Pokud mi lže, pak lžou všichni a jsem v tom až po uši.

Nesmím to zítra zkonit. Nesmí na mě být vidět, že jsem nespala. Musím být lepší než obvykle, to strýčka Denyse dostane, vyhodil mě, nastrkal mi do pokoje štěnice, nahrávky z mé ložnice strkal pod horu. Určitě k nim může, lhát jeden, jeho základna to dovede.

Všichni ti lidé s vyšší prověrkou než já - všichni můžou systému lhát a já se to nedozvím.

Dokud nedostanu vyšší prověrku... a tu dostanu jenom od Base One.

Takže musím dělat všechno, co Ari chce.

Ne co chce Ari, co chci já pro sebe. Pokud nejsem ona. Pokud jsem já. Pokud jsem vůbec kdy měla nějaké já, které nebylo Ari. Nebo jestli ona není já.

Kdybych byla ona, kolik by mi bylo? Sto padesát a dvanáct, sto šedesát dva. Tedy starší než Jane, ne, ta se narodila...

Jane dospívala, Jane zemřela ve sto dvačtyřiceti a Ari chovala v náruči, když byla maličká, takže pokud mi je dvanáct a Jane se stala mojí maminkou ve sto třiceti čtyřech a já se narodila - a pokud se mnou opravdu začali den po Ariině smrti...

To jistě znamenalo mnohem víc práce než počít Kobylku. Tuny výpočtů. A já nejsem aza, nemám sériový genotyp, tak to nemohlo jít rychle. Řekněme rok příprav, pak přes devět měsíců v nádrži, a Ari tudíž bylo něco přes sto dvacet.

Lidé většinou žijí déle. Jestlipak taky umřu ve sto dvaceti? Na co asi umřela?

Omlazování většinou zabírá do sto čtyřicítky, když člověk začne včas, a Ari byla pěkná, tak začala zamlada...

To je depka. Nemysli na to. Hrůza vědět, kdy umřeš.

Hrůza číst napřed, co se ti stane. Nechci to vědět. Nebudu to číst.

Je blbost se nepodívat.

Jeden člověk viděl do budoucnosti. Zkusil ji pro sebe změnit. Ale to byla jeho budoucnost.

To byla jeho budoucnost.

Takže nejde změnit. Protože pak přestanu dělat, co po mně Base One chce, a program zůstane na čtrnácti letech.

Musím se vytáhnout. Musím dělat všechno, co po mně chtějí, a až vyrostu, dostanu je.

Sakra. Přesně to po mně chce stará Ari.

Jak se jí zbavím?

Můžu ji odhodit, a přesto zůstat sama sebou?

II

Když ji Posluha vzbudil, pečlivě dodržovala časový rozvrh, rychle se osprchovala, hodila do sebe snídani - dělala ji Catlin s Floriánem, vajíčka převařili a v kakau zůstaly žmolky, ale bylo to jídlo - a rozběhla se do školy... Florián a Catlin měli zatím uklidit, převzít dodávky z údržby, zkontrolovat je, nastěhovat vlastní přístroje a, až Florián dostane baterie do detektorů, zbavit byt štěnic. Měli dost důvodů vynechat pro dnešek školu. Ari ne, a tak se nemohla ani zastavit u rybníčku. Musela něco zařídit v lékárně a do dveří doktora Edwardse chtěla vpadnout přesně načas.

Dr. Edwardsovi spadl kámen ze srdce: řekl jí to bez jediného slova a při práci k ní byl shovívavý. Podívala se na něj úkosem a řekla: "Strýček Denys vám asi vyprávěl, co se stalo včera večer."

O tom dr. Edwards mluvit nechtěl. "Tak nějak obecně. Určitě má starost."

"Vyřídte mu, že jsem přišla včas a že jsme v kuchyni nic nespálili."

"Vyřídím. Nechceš mu to říci sama?"

"Ne," opáčila zvesela a vrátila se k žabím vajíčkům.

V Konstrukci se pustila naplno do práce, sfoukla dvě lekce najednou a ještě ji bavily. Doktor Dietrich jí musel vydat kompletní manuál k jedné Deltě specializované na vedení domácnosti, takže poprvé viděla celou konstrukci. Takové učení ji bavilo, udělat si napřed kompletní obrázek, aby jednotlivosti zapadly do celku.

Moc chtěla návrh Alfý, ale doktor Dietrich prohlásil, že bude lepší začít běžným typem a od něj přejít k výstřelkům. To znělo rozumně.

Dr. Dietrich také řekl, že by neměla studovat schéma známého aze. Že na to ještě není připravená.

Aspoň na něco. Ari zase získala půdu pod nohama. V hodinách doktora Dietricha se naučila šikovné slovíčko.

Mlha. Skoro přesně vystihovalo, jak se cítí.

První hodinu s ostatními žáky měla až před polednem, totiž ekonomii s Amy a Maddy.

Amy a Maddy nevěděly, že se odstěhovala. Myslely si, že si z nich utahuje. Strčila tedy svou kartu do nejbližšího domovního slotu v Prvním křídle a stroj na ni začal chrlit kvanta vzkazů, jaká vůbec nečekala. Údržba chtěla potvrdit objednávku speciální baterie - Ari věděla, kdo ji objednal, a stiskla Ano -, Yanni Schwartz jí oznamoval, že její karta teď otvírá i kancelář 1-224 a že tam na ni čeká sekretářka Elly BE 979 a úředník Winnie GW 88690. Jejich plat půjde ode dneška z její karty, stejně jako platba za další dva terminály a vyhrazený čas v domovní síti. Doktor Ivanov navíc vzkazoval, že na ni v lékárně čekají hotové pilulky.

Amy a Maddy málem padly na zadek. Tvářily se, jako by ještě pochybovaly, jestli to není bouda, ale Ari je pozvala na zítřek k sobě do bytu.

Najednou se chovaly divně, jako by se něco důležitého změnilo.

Ari o tom přemýšlela celou cestu do lékárny, ale pak už myslela na léky. V chodbě, jež jí patřila od výtahu až k bouřkové hradbě, odemkla dveře svého bytu a vešla. Posluha ji informoval o přítomnosti Floriána a Catlin, to už se objevili v kuchyňských dveřích.

"Byla tu údržba?" zeptala se Ari. "Ano, paní," odpověděl Florián. "Všechno jsme uložili. Prověřili jsme celý byt." Takže Florián dostal své baterie. "Údržba nedělala problémy," dodala Catlin. "Nechali jsme je všechno složit v kuchyni, ať už to přijde kamkoli, a každý balík jsme prověřili. Ohříváme oběd."

"Prima," odvětila Ari. "Ve škole to šlo. Bez problémů." Prošla celým bytem a kabelku otevřela teprve v pracovně. Do pracovny! připomněla si, když automaticky zamířila do ložnice. Najednou měla spoustu místa na všechno. Položila manuál na stůl a teprve pak pokračovala do ložnice.

V posteli ležel méďa. Zvedla ho a napadlo ji, že by to byl od strýčka Denyse opravdu velký podraz strčit do médi štenici. Položila ho zpátky na polštář.

Posadila se, odkopla boty a vytáhla z kabelky prášky vydupané ráno v lékárně jen s nejvyšším úsilím a po dlouhém šermování kartou.

"Pěťasedmdesátky," poznamenal Florián, když si po obědě prohlédl pilulky. Měli sendviče se šunkou a sýrem. Nepřipálené. "To stačí. To je velká dávka."

"Chcete se podívat, co vám budu říkat?" Podrobný postup sugesce si vytiskla. "Řekla jsem Posluhovi, ať zajistí ticho. Všechno mám napsané. Ale byla bych radši, kdybyste to zkontrolovali."

Podala jim návod a oba azové si ho přečetli.

"Vypadá to rozumně," řekla Catlin. "Nic mi tam nevádí."

"Ani mně," připojil se Florián. "Nepotrvá to ani půl minuty. Když k tomu nepatří pásek."

Ari měla stejně strach. Větší než z čehokoli jiného.

Udělal však, co jí stará Ari napsala. Azové si vzali prášky, Ari udělala, co měla, a pak je nechala spát.

Zavřela za sebou dveře pracovny a připojila se k Base One přes klávesnici, aby v bytě nebylo slyšet hlasy, když jsou azové ponořeni tak hluboko.

Oznámila Base One, že splnila úkol.

A Base One odpověděla: Tato základna odted' přijímá jejich karty.

Dlouho do noci si četla, protože chtěla být vzhůru, až se azové probudí. Prohledala data staré Ari pod klíčovým slovem Geoffrey Carnath. A zjistila, že strýčkovi Denysovi porozuměla správně, když říkal, co se kdysi stalo. Projela celou historii až do Arianina stěhování. Četla o odporných sprostárnách a připadala si divně, bylo to zlé, ale nikdo neumřel, takže se vlastně nic moc nestalo.

Kdyby umřel, mohli nechat zmizet někoho jiného.

Ari měla vztek. Měla vztek na poručníka tamté Ari, na to, co provedl, i když nikdo z nich už nežije. Bezpečnostní záznamy ale přetrvávají, protože stará Ari se s aži světila pod ochranu Bezpečnosti a obvinila strýce, že zneužívá Floriána.

Tak to Bezpečnost zapsala. Ale Ari si pod zneužitím dokázala představit, o co šlo. Sice nijak přesně, ale přece.

A stará Ari říká, že se svým poručníkem nadále dobře vycházela.

Já bych ho zabila. Jako bych zabila strýčka Denyse, kdyby si dovoľoval na mě.

S Bezpečnostní nejsou žerty. Ani se Seelym, ani s Denysem.

Ale co bych z toho měla? Pěknou polizanici.

Pořádný průšvih.

Udělal se jí zle. Stará Ari věděla, že je zahnaná do kouta. Bezpečáci Geoffreyho Carnatha ji měli pod palcem. Museli se porvat. Něco se stalo.

Florián a Catlin šli do vazby. Ari do nemocnice.

Ari, nemocnice, našla spolu s datem.

Utišující prostředky, odpověděl terminál. Na příkaz Geoffreyho Carnatha.

Florián, Bezpečnost.

Prohlédl ho sanitář. Byl zraněný. Catlin taky. Pustili jim pásky. Několik.

Ari hodinu sledovala případ různými soubory, rodinnou radu, kde stařešinové Ari přidělili vlastní byt, protože věděli, co se stalo, a Ari vyhrožovala, že jinak dá Geoffreyho do novin.

Takže to je všechno pravda, pokud se tedy dá základně věřit. Ari se to opravdu stalo.

Vzali mi maminku. Ale nikdy mi neprovedli to, co provedl Geoffrey Carnath první Ari.

Dlouho tam seděla a dívala se na monitor, potom našla pár slov, která našla v hlášení Bezpečnosti.

Dlouho jí pak bylo zle.

Nesmírně se jí ulevilo, když přes Posluhu zavolal Florián, že je vzhůru, jen trochu ospalý.

"Já taky," ozvala se za chvíli rozespale Catlin, ale na chodbě byla dřív než Ari. Opírala se o zed'. "Nějaký problém?"

"Ne," odpověděla Ari. "Teď žádný. Běž spát, Catlin. Všechno je v pořádku. Večeři udělám sama. Zavolám vás."

Catlin přikývla a vrátila se do svého pokoje.

Když se pořádně obuli do prohledávání bytu, našli spoustu věcí, hlavně fůru šatů staré Ari, pěkných, ale ještě moc velkých. Stará Ari byla trochu vyvinutější. A vyšší. I z toho jí běhal mráz po zádech, když se dívala do zrcadla a věděla, o kolik ještě vyroste.

Našli šperky. Strašně drahé kousky. Maminka jich měla víc, ale tyhle byly ze zlata a byla na nich spousta červených kamínků, snad rubínů. Celá léta tu ležely v truhličce u zrcadla, ale kdo by v Domě kradl?

Vinný bar byl vyšší, než kam Ari dosáhla. Víno se jistě nezkazilo, ještě bude dobré, pod pultem navíc našla spoustu whisky, té se jistě taky nic nestalo.

Našli i rozsáhlou knihovnu pásků. Spousta jich byla o Zemi a o Pellu. A o technice. A hromada zábavy. A taky moc tamtěch... s nápisem Do 20 let nepřístupné. Ari z nich byla jako na jehlách.

Sex. Fůra sexu.

Bylo to jako prohrabávat staré Ari šuplíky v ložnici. Ari by nesnesla, aby se jí po smrti hrabala v soukromých věcech dvanáctiletá holka, ale byla zvědavá a měla trochu strach. První Ari jí řekla, že její nápady jsou úplně normální, že je jenom moc mladá a ať není blbá.

Ale u Starších je to v pořádku.

Vzpomněla si, jak jí bylo tehdy u naučného pásku z knihovny. Zavřela dvířka a přemýšlela, co na těch páscích asi je a jestli jsou jako tamten. Tyhle byly zábavné. Nešly do hloubky nebo tak. Nemohou jí ublížit.

Když už jsou její, může si s nimi dělat, co chce -až se tu usadí, až si bude jistá, že je v bezpečí.

Není to jako dělat blbosti s lidmi, kde sex dokáže ublížit.

Děti jsou zvědavé. A nikdo se nedozví, co si pouští. Jenom Catlin a Florián, ale ti se jí do toho nebudou míchat. Ted' má soukromí, může dělat spoustu věcí a strýček Denys se o nich nedozví.

Až se tu uhnízdí. Zábavné pásky si člověk nepouští, kdy se mu zachce, stejně jako nejlí tolik, na kolik by měl chuť.

Práce je hlavní.

I když se jí pořád honilo hlavou, co prožívala při instruktážním pásku a jaké by to asi bylo ted'.

Prozatím zůstala skříňka zavřená.

"V pohodě, pojdte dál," pozvala Amy a Maddy přes stráže do výtahu.

Otevřela si kartou. Posluha jí oznámil, že Florián a Catlin nejsou doma, ještě se nevrátili ze školy.

Amy a Maddy se ohromeně rozhlížely po vstupní hale.

Ari něco říkalo, že by nikomu neměla ukazovat celý byt, nebo komukoli umožnit udělat si jasnou představu o rozvržení místností. Věděla, že by to Catlin dělalo starosti. Ukázala jim tedy prostředek bytu; velký salon, kuchyni, ranní jídelnu s mrtvou zimní zahradou a ještě jedno křídlo; svůj pokoj, ložnice Floriána a Catlin (prvních i druhých), salonek se sníženou podlahou, bar a svou pracovnu.

Děvčata od začátku prohlídky vzdychala úžasem, Ari jim navíc řekla, že za kuchyní jsou další místnosti. A za zahradou. Po prohlídce druhého křídla, kde za dalším salonkem tušily ještě mnoho pokojů, ale zmlkly a tvářily se divně.

To Ari trápilo. Byla zvyklá do každého vidět, a ted' nevěděla, co se děje. Snad mají z něčeho strach, snad z ní, snad ze strýčka Denyse.

"Už se nemusíme scházet v tunelech," oznámila. "Můžeme chodit sem a nikdo nikdy nezjistí, co tu děláme, protože Florián a Catlin to tu prošli a nikdo nás nemůže odposlouchávat. Ani strýček Denys."

"Stejně budou vědět, kdo jsme," namítla Amy. "O mně a o Maddy vědí, asi i o Samovi, ale celou partu neznají."

Amy se trefila. Ari dlouho přemýšlela, kolik jim může prozradit, hlavně Maddy. Trápilo ji to. Něco ale vědět musejí, než se začnou bát. "Nic se vám nestane," začala a zhluboka se nadechla. "Mám to tak zařízené, že když proti vaší rodině Bezpečnost cokoli podnikne, okamžitě se o tom dozvím." "Jak to?" nechápala Maddy. "Zařídí to můj počítač. Moje základna. Mám vyšší bezpečnostní oprávnění než vy. Možná ne tak vysoké jako člověk, který utahuje bezpečnostní akce, ale moje základna mi okamžitě řekne, že se děje něco, k čemu nemám přístup."

"Jak to ví?" ptala se dál Maddy. "Jsem napojená na Dům. Mám hodně vysoko postavenou základnu a spoustu povolení, jaká děti nemají. Dostala jsem je s tímhle bytem. Spoustu věcí. Nemějte strach. Hlídlám vás. Jakmile se o vás v systému něco objeví, základna mě hned upozorní."

"Cokoli?"

"Soukromé věci ne. Jde o Bezpečnost. A povím vám ještě něco." Další nádech. Strčila si palce za pásek a dobře si promyslela, kolik může prozradit. Amy a Maddy ale byly v partě nejvyšší šarže. "Když to někomu vyslepičíte, stáhnou z vás kůži. Už nemusíte mít strach. A nikdo z party. Vím, proč lidi mizeli, a myslím, že se to už nestane. Jenom kdybych chtěla. Kdybych už o někoho opravdu nestála. Ale vy jste moji kamarádi."

"Proč zmizeli?" zeptala se Amy.

"Protože..." Protože se mi musely dít jisté věci. Stejně jako staré Ari. To je ale moje věc, do toho vám vůbec nic není. Pokrčila rameny. "Protože jsem neměla pár věcí vědět a moji strýčkové si mysleli, že se je doslechnu."

Dlouho byly zticha. Pak Amy opatrně pronesla: "Proto zmizela i tvoje maminka?"

Ari zase pokrčila rameny. "Maminka. Valéry. Julie Strassenová." Chtěla změnit téma. "Vím, proč to dělali. Šmytec."

Maminka odletěla dobrovolně, ale to nikomu vykládat nebudu. Mysleli by si, že mě neměla ráda. "Vím spoustu věcí."

Ted' ať se mají na pozoru, protože cokoli mi provedou, to si budu pamatovat, protože mi už nemůžou nic udělat. A když dostanou mého Kamaráda... vím, na koho jít, a oni už vědí, co si nesmějí dovolit."

"A kdo jsou oni?" zeptala se Amy.

"Strýčkové. Doktor Ivanov. Spousta lidí. Protože jsem RR Ariany Emoryové. Proto. Tohle byl její byt. Ted' je můj, protože jsem RR. Všechno, co jí patřilo, je ted' moje. Stejně jako tu kdysi bydleli Florián a Catlin, ale umřeli a já mám jejich repliky."

To si musely chvíli rovnat v hlavě. Už věděly, že je Ari rodičovská kopie. Ale nedomýšlely, co to znamená.

"Já vám řeknu," spustila, dokud je měla na háčku, "proč neudělají nic, čím by mě naštváli. Reseune mě potřebuje, protože jako RR mám nárok na spoustu věcí, které oni potřebují. A protože jsem nezletilá, chvíli potrvá, než proti mě budou moci nepřátel první Ari něco podniknout, kvůli soudům, protože když mi strýčkové provedou něco, co ještě nezkusili, budou mít pěkný průšvih, protože jim půjdu po krku. Nezapomněla jsem na maminku. Nezapomínám. Tudiž nebudou otravovat moje kamarády. Na to vemte jed."

Mlčky na ni hleděly. Nebyly hloupé. Maddy možná nemá rozum a chová se jako třeštidlo, ale dovede kombinovat.

Amy je její nejchytřejší kamarádka, o tom není sporu. Odjakživa.

"Ty to myslíš vážně," pronesla Amy.

"To si piš."

Amy zabručela a složila se na velikou pohovku. Maddy si sedla k ní. "Tohle není hra," řekla Amy. "Už si na nic nehrajeme, co?"

"Nehrajeme."

"Když já nevím," hlesla Amy. "Proboha, Ari, tady by mohly parkovat nákladáky. To tu nikdo není ani v noci? Nebojíš se tu sama?"

"Proč? Na údržbě si můžu objednat, co chci. Hlídá mě Bezpečnost. Vaříme si, uklízíme, všechno si děláme sami.

Dovedeme se o sebe postarat. Kdyby se něco stalo, Posluha nás vzbudí."

"Vsadím se, že sem na noc někdo chodí," prohlásila Maddy.

"Nikdo. Posluha je dost šikovný a ani údržba se sem nedostane bez dozoru. Tak dobrou máme bezpečnost. Protože mám skutečné Nepřátele. Není to hra. Kdyby se sem někdo vplížil, umře, definitivně a doopravdy." Posadila se do protějšího kouta pohovky. "A všechno je to moje. Nemůžou mi sem dát štěnice. Florián a Catlin byt prohlédli milimetr po milimetru. Můžeme se tu scházet, jak často budeme chtít, a kašlat na Bezpečnost. Můžeme tu dělat spoustu věcí a Starší na nás nemůžou."

"Maminky se to dozvědí," podotkla Amy. "Bezpečnost nás praskne."

"Nic se vám nestane," kontrovala Ari.

"Ale nebude se jim to líbit," řekla Amy.

"No, kdybychom se dál scházeli v tunelech, taky by se jim to nelíbilo. A to jsi strach neměla."

"Tohle je jinačí. Budou vědět, že jsme tady. Vědí, že s tebou jsou problémy, maminka o mě má strach, že se vídáme moc často. Ani nechtěla, abych po tobě převzala prodej pávích oček."

"Říkala, že jí to nevadí."

"Stejně má starosti. Asi si s ní někdo promluvil."

"Takže tě sem pustí."

"Ari, tohle je... úplně jinačí. Bude si myslet, že se tady bez Starších akorát dostaneme do průšvihů. Můžou na nás něco navlíknout. A všichni skončíme na Fargone, než bys řekla švec."

Ari konečně začalo docházet, co je s Amy a Maddy.

"Žádné problémy nebudou," prohlásila. "Daleko horší by bylo, kdyby nás chytili v tunelech. Povídám vám, že se dozvím, když se bude něco dít na Bezpečnosti. Florián a Catlin jsou Bezpečnost. Dozvědí se spoustu věcí, které se nedostanou do systému."

"Nejsou doopravdy Bezpečnost," namítla Maddy. "Jsou to děti."

"Od té doby, co tam pár dětí umřelo, jsou Bezpečnost, tam se chodí učit. Tak to stojí na jejich kartách. A většinu času tráví skutečnými operacemi. Můžou chodit, kam chtějí, a zjistit spoustu věcí."

Třeba to s nahráváním mého bytu. To jim ale říct nechtěla.

"Naše maminky o tunelech nevědí," řekla Amy,

"ale dozvědí se, že chodíme sem."

"Ne, když jim to rovnou nevyzvoníte. Bezpečnost za nimi nepoběží hned první den, ne? Pak řeknete, že sem chodíte už delší dobu, a bude to v pořádku. Jak jinak se vymlouváte? Nebuď hloupá, Amy."

Pořád měly z něčeho strach.

"Jste moje kamarádky," zeptala se jich Ari zpřímá, "nebo nejste?"

"Jsme tvoje kamarádky," odvětila Amy. Bylo ticho. Úplné ticho.

Ari přejel mráz po zádech, jako by se něco opravdu změnilo, jako by najednou zestárla a byla starší než Amy, než všichni známí. Předběhla je, stejně jako tehdy na cvičišti Florián.

Měl snad čtvrt vteřiny, aby si uvědomil, že to už není cvičení, že jde o život.

Musím být hoáná, pomyslela si. Nechci nikoho vyděsit. Nechci je odehnat.

Tak si s nimi povídala jako vždycky, skočila jim pro limonádu a ukázala jim bar a stroj na led.

A celou skříň s vínem a se vším.

"Propána," zajásala Maddy. "To by byl mejdan."

"To asi ne," odtušila suše Ari. Věděla, jakou má staré víno cenu, a Maddy ho ze svého kapesného nezaplatí. Kromě toho, napadlo ji, by mohla opilá Maddy Strassenová na dosah Base One ztropit pěkné vylomeniny. Nemluvě o ostatních dětech, třeba o klucích, kteří za ní běhali.

Maddy svěsila koutky.

Amy řekla, že by z nich maminky ucítily alkohol a pak by byli v opravdovém průšvihů všichni včetně Ari.

Což byl rozdíl mezi Maddy a Amy.

Večer měla Ari v Base One vzkaz od strýčka Denyse. "Samozřejmě jsem si všechno zkontroloval, Ari. Zavedla ses skvěle. Nepochyboval jsem o tom."

"Zpráva pro Denyse Nye," nadiktovala Ari. "Samozřejmě jsem věděla, že mě sleduješ. Nejsem hloupá. Díky, žeš mi poslat věci. Díky za pomoc. Nejsem naštvaná. Možná za týden. Možná za dva. Nahrávat mě je od tebe pěkná sprostárna."

To by ho mělo zpracovat. Ať se trápí.

Zkoušeč se jmenoval Will, třída Gama, v civilu vrchní skladník, vyrovnaný, prostý a obeznámený s psychickými procesy, o nichž Gamy většinou vůbec nevěděly.

Kdyby byl občan, působil by flegmaticky a uvážlivě. A tvrdohlavě.

"Přijď ke mně do kanceláře," stálo v Yanniho vzkazu, Justin se vzmužil a s poznámkami a Písařem poslouchal, jak jemu a

Yannimu Will GW 79 opakuje, co už řekl svému dohlížiteli.

Dobré zprávy. Výborné, ať se na ně díval jakkoli.

"Říkal," hlásil pak Justin napjatému Grantovi, "že to fungovalo dobře. Yanni si mě zavolaal, protože Will zřejmě požádal svého dohlážiteli o plnou integraci. Ten kus pásku se mu líbí. Je naprosto zdravý. Nevykazuje přehnané reakce ani poruchy chování. Krevní tlak má stejný jako při odpočinku. Chce program nosit. Výbor to zváží."

Grant vstal a objal Justina. Pak odstoupil a pravil: "Já ti to říkal."

"Nevíme, jestli to výbor schválí." Justin se zoufale snažil nedělat si marné naděje. Ukázněnost: rovnováha. Když se prach usadí, nic nefunguje tak dobře, jak se zdálo. Vždycky může přijít nehoda, katastrofa nebo rozmar vědem. Ruce se mu chtěly třást a žaludek koketoval s beztíží, kdykoli Justina napadlo, že by to mohlo fungovat. Strašně po tom toužil a to je nebezpečné. "Krucifix, teď z toho mám strach."

"Já ti to říkal. Já ti říkal, že já strach nemám. Měls mi věřit, občane. Co říkal Yanni?"

"Řekl, že by byl spokojenější, kdyby zkoušeč nebyl tak nadšený. Řekl, že závislost je ze začátku vždycky příjemná."

"K čertu s ním!" Grant rozhodil rukama a rázně přešel malou kancelář třemi kroky. "Co to s ním je?"

"Yanni je prostě Yanni. A myslel to vážně. Samozřejmě ho napadlo..."

Grant se otočil a opřel o opěradlo židle. "Já to myslím vážně. Víš, jak mě to štve. Pokud se chtějí něco dozvědět, musejí se zeptat zkoušeče, protože sociologie jim nic neřekla. Tak ať mu věří."

"Mě to taky štve. Ale to neznamena, že mi Yanni bude sabotovat projekt. Zatím běží hladce."

Grant neskryval rozčilení. Ale zhluboka se nadechl, polkl to a několikrát změnil výraz tak viditelně, jak to dovedou jen herci a azové. "Běží hladce. Povolí ti integraci. Jednou jim to musí dojít."

"Nemusí vůbec nic," namítl, ale uvědomoval si, že se Grant stahuje do ulity. "To už ukázali. Já jen doufám..."

"Mám víru ve své tvůrce," zopakoval šeptem Grant. "Hergot, tohle zasluží oslavu." Poslední slovo doprovodil úsměvem. "Nemůžu říct, že mě to překvapilo. Věděl jsem to hned. Říkal jsem ti to. Nebo ne?"

"Říkal."

"Tak buď rád. Zasloužil sis to."

Snažil se. Měli ještě spoustu práce a v kanceláři nemohli probírat podrobnosti. Volně mohli mluvit jen v parku, a počasníky ohlásily bouřku. Nad horami za Druhým křídlem se už sbíraly mraky. "Odpoledne jsi něco nakousl," připomněl do ticha Justin. To on přes varování trval na cestě venkem. "Ohledně Yanniho."

"O něm jsem nic neříkal."

"Nekecej. Chtěl po tobě něco?"

"Jen jsem připomínal jeho konzervatismus. Nic víc. Krucinál, sám dobře ví, že to projde. Jenom musel vymyslet nějaký zádrhel."

"Nehraj na mě aze. Něco jsi měl na jazyku. Z tajností jsem nervózní, Grante, sám to víš."

"Nevím, o čem mluvíš. Nic netajím."

"No tak. Najednou jsi obrátil na pětníku. Co jsi chtěl říct?"

Pár kroků v tichu. Pak: "Snažím se vzpomenout."

Opravdu." Lže.

"Říkal jsi, že tě něco štve." "Tak tohle?" Zasmál se. "Štve mě, že jsou tak krátkozrací."

"Zase to předstíráš," vyčetl mu tiše Justin. "No dobře. Budu se trápit sám. Nech to plavat. Nechci z tebe tahat rozumy." "Kecáš."

"Správně. Co to s tebou je? Nechceš mi to říct?" Další kroky v tichu. "Je to rozkaz?" "Co to má znamenat, rozkaz? Na něco jsem se tě zeptal. Je na obvyčejný otázce něco špatného?" Justin zastavil na křižovatce s pěšinou do Druhého křídla, v dálce blikaly blesky. "Týká se to Yanniho? Něco ti provedl? Nebo jsem něco řekl já?"

"Krucinál, jsem prostě rád, že ti to vyšlo. Nic se neděje. Mně ani tobě. Ani Willovi."

"Závislost. O tu běží?"

"Promluvíme si o tom později."

"A kde jako? Doma? Je to bezpečné?"

Grant vzdychl a otočil se k bouřlivému obzoru. Venku začínalo být nebezpečno. V parku se zdržovali jen pošetilci.

"Štve mě," řekl Grant, "že jim nestačí Willovo slovo. Že jsou tak namyšlení, protože jsou OBČ."

"Musejí postupovat opatrně. Už kvůli Willovi. Kvůli dalším programům, které zkoušejí..."

"Občani jsou nutné zlo," prohlásil bez výrazu Grant na pozadí vzdáleného hromobití. "Co bychom si bez nich počali? Učili bychom prostě jeden druhého."

Grant uměl vtípkovat. Tohle nebyl vtíp. Justin to vycítil. "Myslíš si, že mu nebudou naslouchat."

"Nevím, co budou dělat nebo nebudou. Chceš vědět, co je největší otrava, když je člověk az, ó můj dohlížiteli? Znáť pravdu a vědět, že tě nikdo nebude poslouchat."

"To není jen azovský problém."

"U vás je to jiné." Grant si zaťukal na prsa. "Dá se naslouchat a naslouchat. Mě vždycky vyslechnou, i když tebe by vyhodili. Ale neposlouchají mě tak jako tebe. A neposlechnou ani Willa."

"Mají o něj strach. Naslouchání s tím nemá nic společného."

"Všechno. Neuvěří mu..."

"...protože stojí uprostřed problému."

"Protože az stojí vždycky uprostřed problému, zato hodně daleko od rozhodovacích pravomocí. Yanni je také uprostřed problému, zavalený svými občanskými předsudky a konstrukcemi, ale zpochybňuje snad někdo jeho názor?"

Ne. Je přímo odborník." "Já tě poslouchám."
"Krucinál, nenecháš mě na ten program ani sáhnout."
"Pro tvoje vlastní... dobro... Grante." Vyznělo to špatně. "Promiň, ale mám strach. Nevytahuju se na tebe jako OBČ.
Mluvím jako přítel, který tě nechce ohrozit. Co ty na to?" "Pěkný podraz,"
"Tak hele." Vzal Granta za rameno. "Pusť se do mě kvůli něčemu jinému. Nerozčiluj se, že nejsem o své pravdě tak
přesvědčený jako ty. Dal bych ti cokoli. Nechal bych tě..." "A v tom to je." "V čem?" "Nech mě."
"Příteli, Grante, ty máš v hlavě úplnou mlhu." "Tak to se můžu stát ředitelem, ne? Jakmile dokážeme, že jsme šílení jako
OBČ, dostaneme papíry a můžeme přestat poslouchat azovské zkoušeče."
"Co se stalo? Co se to stalo, Grante? Chceš se hádat?"
Grant se chvíli díval do tmy. "Jsem jenom naštvaný. Odmítl mi povolit návštěvu Planysu." "Do prdele."
"Nejsem jeho syn. Nemám..." Grant se několikrát zhluboka nadechl. "Nemám na něj takové právo
jako ty. Sakra, nechtěl jsem tě tím obtěžovat. Ne dneska."
"Bože." Justin ho objal. Cítil, jak přerývaně dýchá.
"Mám sto chutí tě požádat o pásek. Ale to teda ne. To teda ne! Je to politika. Ukazují mi, jakou mají moc. Prostě to
přežijeme, tys je nakonec přemohl. Máš funkční projekt. Jdeme oslavovat. Opij mě, příteli. Pořádně. Bude mi dobře. To
je výhoda mlhavého myšlení, ne? Všechno je relativní. Tak dlouho jsi na tom dřel, oba jsme dřeli, že si zasloužíme
oslavu. Věděl jsem, že to vyjde. Ale jsem rád, žeš jim to dokázal."
"Půjdu za Denysem. Říkal..."
Grant se jemně odtáhl. "Říkal možná. Časem. Až se věci trochu zklidní. Takže teď ne."
"K čertu s tou holkou."
Grant mu zaťal prsty do paží. "To neříkej. Ani si to nemysli."
"Špatně si to načasovala. Příšerně. Proto jsou tak nervózní..."
"Ona za to nemůže. Ona si nikdy nic nenačasovala. Nebo snad ano?"
Zapráskal hrom. Západ vzplál blesky. Rozhoukaly se sirény. Blížil se víchř, dost silný, aby prorazil zeď.
Chytili se za rukáv a vyrazili do bezpečí. Nad vchodem blikal žlutý maják.
IV
"Zákusek?" navrhl strýček Denys. U oběda v Changes, kde se s ním Ari uvolila sejít. Zakroutila hlavou.
"Klidně si dej. Mně to nevadí."
"Přeskočím ho. Dám si rovnou kávu." Denys zakašlal a nasypal do šálku cukr. "Musím to omezit. Tloustnu. S tebou
jsem se krotil."
Pátý a šestý pokus vzbudit v ní soucit. Ari se na něj dívala stále stejně chladně.
Denys vytáhl z kapsy papír a položil ho na stůl. "Tohle je tvoje. Prošlo to. Bez tebe to šlo skoro hladce."
"Jsem Vyvolená?"
"No jistě. Já to neřekl? Taky proto jsem s tebou chtěl mluvit. Tohle je jen fax. Chvíli o tom diskutovali. Měla bys vědět,
že Catherine Laová je sice tvoje přítelkyně, ale nemůže novinám diktovat, co mají psát, ne když jde o vyhlášení
Vyvoleného. Nakonec zvítězil argument, že ještě nevíme, co v tobě je. Že je třeba tě chránit všemi prostředky, než
dosáhneš plnoletosti. Spousta lidí nám teď musela vrátit politickou laskavost. Ne že bychom měli jinou možnost -nebo
chtěli."
Sedmý.
Natáhla se po faxu a rozbalila ho. Nahoře stálo Ariana Emoryová, pod tím spousta ozdobných písmen a dole podpisy
všech členů Rady.
"Děkuji," řekla. "Ráda bych to viděla ve zprávách."
"To nepůjde."
"Když jsi říkal, že nenávidíš vid, lhal jsi. Jenom jsi nechtěl, abych se dívala na zprávy. A pořád mi chceš bránit."
"Zažádala sis o přípojku. Vím to. Nedostaneš ji. A dobře víš proč." Strýček Denys sevřel šálek v masitých dlaních. "Je
to ve tvém zájmu. Něco bys prostě ještě vědět neměla. Zůstaň nějakou dobu dítětem. I za daných okolností."
Vzala papír a schválně pomalu ho uhladila, složila a strčila do kabelky. Při tom si v duchu řekla maminčíným hlasem: Ani
omylem, strýčku Denysi.
"Tak jsem ti dal fax, můžeme jít. Nechci tě zdržovat. Děkuji, žeš se mnou poobědvávala."
"To je osmý."
"Osmý co?"
"Osmý pokus vzbudit ve mně soucit. Řekla jsem ti, že to byla pěkná sprostárna."
Rychle měnit náladu. Zpracovávání funguje jen v případě správného načasování.
"No jo, já vím, nahrávání. Omlouvám se. Co ti na to mám říct? Že bych to sám od sebe neudělal? To bych lhal. Jsem
moc rád, že si vedeš tak dobře. Jsem na tebe pyšný."
Křivě se usmála a hned se zamračila. "No jasně."
"Jen svému já buď věrná?" Také se usmál. "Dobře víš, kdo to všechno naplánoval."
Zamyslela se nad tím. Nečekala tak dobrý protiútok, přišel zezadu a na chvíli ji zarazil.
Sakra. Málokdo ji dokáže takhle dostat.
"Asi si nedokážeš představit, jaké to je znát tvoji předchůdkyni (vzpomínám si na ni jako na překrásnou mladou ženu) a
najít stejnou krásnou slečnu na druhém konci života. Neuvěřitelná perspektiva."
Určitě ji zpracovává. "To jsem ráda."
"A já jsem rád, žeš přijala pozvání na oběd." Srkal kávu.
"Chceš mi udělat radost?"

"Jak?"

"Řekni Ivanovovi, že žádnou prohlídku nepotřebuju."

"To neřeknu. Ale prozradím, kde je důvod. V materiálech z patnácti let." "To je švihlý, strýčku."

"Ale ne. Je to pravda. Neutíkej moc napřed, Ari. Něco ale přece jenom změním. Odhlásím tě ze školy." "Co to má znamenat?!"

"Tiše, Ari. Jsme v restauraci. Hrozně křičíš. Chci říct, že je to škoda tvého času. Pořád budeš chodit k doktoru Edwardsovi, ale jen když bude třeba. Za doktorem Dietrichem. Budou se ti věnovat, když budeš potřebovat. Dostaneš přístup k více páskům, než bys mohla za život stihnout. Musíš si vybírat. Je v nich odpověď na to, čím jsi, daleko víc než v životopisných datech. Vybírej si sama. Jsi Vyvolená. Máš výhody. Máš zodpovědnost. Tak to holt chodí." Dal si dva loky a odložil kávu na stůl. "Výpůjčky v knihovně ti budu platit. Pořád mám víc peněz než ty. Se spolužáky se můžeš vidat, kdykoli budeš chtít, stačí jim po síti poslat vzkaz."

Vstal od stolu. Ari tam chvíli seděla, přemýšlela, snažila se popadnout dech.

Může jít do školy, když bude chtít, může zajít za libovolným učitelem a zabrat si ho pro sebe. Může si dělat úplně, co chce.

Další injekce. Zamračila se na techničku, která jí odebrala krev, a dala jí ampule. Doktor Ivanov se ani neukázal.

"V lékárně máte připravené prášky," řekla technička. "Budete se učit doma. Prosím, buďte opatrná. Řiďte se návodem."

Technička byla aza. Na ni ječet nesmí. Vstala, ucítila krev ve tváři a zamířila do nemocniční lékárny pro své prášky.

Kataforikum. Aspoň to k něčemu bude.

Domů se dostala brzy; nemusela na pohovor s doktorem Ivanovem. Sáček dala do koše na plasty, přečetla si příbalový leták a zjistila, že ji medikamenty stály třicet kreditů, zřejmě i za Floriána a za Catlin.

"Sakra," zaklela nahlas. "Posluho, vzkaz pro De-nyse Nye: léky budeš platit ty. Já si to neobjednala."

Měla zlost.

Za což mohla injekce. Ta ji rozčílila. Zhluboka si zadýchala a schovala léky do skříňky pod přehrávačem v knihovně.

Sakra. Měsíčky jí ještě přijít neměly. Ale už je cítila. Připadala si...

Nabuzená. Chtěla dělat domácí úkoly, nebo tak něco. Třeba jít do Města za Kobylkou. Poslední dobou měla moc práce a zanedbávala ji, čímž výchova hříbete spadla na Floriána. Injekce ji trápily a Ari nesnášela, když ji takhle viděli na veřejnosti. Dost práce jí dá ovládat se jen před Floriánem a před Catlin, až přijdou domů. Andy by pro ni asi neměl pochopení.

Věděla, co s ní je, doktor Ivanov jí zase posunul cyklus, sakra, to je trapas. Dospělí na ní hned poznají, co se děje.

Ivanov zřejmě jednal na Denysův pokyn. Ari si byla jistá. Zkusila vymyslet, jak jim v tom do budoucna zabránit, ale dokud má Dr. Ivanov právo jí sebrat licenci dohlázele, musí ho poslouchat.

Sakra, ty injekce a prohlídky nemají s jejími azi vůbec nic společného, ale ona s tím nemůže nic dělat, pokud jako první Ari nezavolá Bezpečnost a nenechá svolat domovní radu.

Bože, sedět tam před všemi dospělými z Domu a vykládat, co se jí děje s menstruací? Radši by umřela.

Nestav se proti vedení, radila jí stará Ari z vlastní zkušenosti.

Jenže stará Ari za to může úplně stejně jako strýček Denys.

Sakra.

Sakramentská práce.

Otevřela skříňku s pásky, aby přišla na jiné myšlenky a trochu se uklidnila nějakou zábavou. Řekněme Dumasem.

Klidně si ho pustí znovu. Je neškodný.

Ale hned očima zabloudila k páskům pro dospělé, vzpomněla si na instruktážní program, co viděla tak dávno. A právě na něco podobného měla náladu.

Vytáhla tedy pásek, jehož název nepůsobil tak sprostě jako ostatní, jmenoval se Modelové, vzala ho do knihovny, nechala v Posluhovi vzkaz pro Floriána a Catlin, že páskuje a že ji nemají po příchodu ještě čtvrt hodiny rušit.

Zavřela za sebou, vzala si lehkou dávku na zábavné pásky, připnula sondu a pustila stroj.

Za chvíli si už říkala, že by měla pásek vypnout. Byl úplně jiný, než si představovala. Ale vzbuzoval v ní zajímavé pocity. Velice zajímavé.

Než pásek doběhl, Florián a Catlin přišli domů. Ari věděla, že by se ještě neměla hýbat, ale vzala si malou dávku a cítila se jen trochu přešlá. Zbytečně se u Posluhy ujistila, že s jejími azi nikdo nepřišel, pak odemkla a vyšla do předsíně.

Našla je v kuchyni, ohřívali hotovou večeři. "Ahoj, paní," pozdravil ji Florián. "Šlo to dnes dobře?"

Ptá se na oběd s Denysem, uvědomila si. A vzpomněla si, že kdyby nebyla tak otupělá, měla by vztek. Zvláštní, jak události rychle ztrácejí na důležitosti. "Odhlásil mě ze školy," odpověděla. "Prý mě čeká moc pásků a za učiteli můžu zajít na konzultace podle potřeby."

A jakým páskem jsem začala? Tou hloupostí. Jako bych měla moře času.

"Je to v pořádku, paní?" ujistila se Catlin.

"Je to správně." Odstrčila se od zárubně a alespoň prostřela. Časový spínač trouby dobíhal. "Zvládnu to. Možná má i pravdu, škola by mě zdržovala. Ne že bych o něco přišla." Opřela se. Budiček zazvonil. "Ale bude se mi stýskat po děckách."

"To už je neuvidíme?" zeptal se Florián.

"To víš, že uvidíme." Přistrčila Floriánovi svůj talíř a dostala horké jídlo. Florián s Catlin se obsloužili a přisedli k ní.

Večeře. Chvilky povídání. Pak učení na pokojích. Tak to chodilo odjakživa, jenže teď má Ari pracovní a azové vlastní terminály připojené na Dům.

Šla se do ložnice převléknout. Posadila se na postel a zalitovala, že se odpoledne nechala zlákat. Bylo jí jasné, že je v

průšvihů.

Normálně si dokázala říci ne, když bylo třeba, ale teď jen s obtížemi nacházela důvody, proč neudělat, co chce. Když se okřikla, dostala vztek, a se vztekem i tamten pocit.

Pustila se do čtení Base One, zdoluhavé zápisy z domácnosti, stejně jako její vlastní, nudné a zbytečné. Co je mi po tom, že si stará Ari osmadvacáté-ho září objednala kilo rajčat?

Pomyslela na páskovou knihovnu. Už by mohla začít s doporučeným studiem. Rozhodla se, že to bude nejlepší.

"Paní," ozval se z Posluhy Floriánův hlas. "Promiňte, sepisují objednávky na zítřek. Chcete něco z údržby?"

Sakramentská práce.

"Nic." Něco ji napadlo, strašlivá hloupost, hřejivá, lechtivá a hrozně nebezpečná. Přesto dodala: "Přijď sem na chvíli. Do pracovny."

"Ano, paní."

Blbost, vynadala si. A krutá k tomu. Je to zlá sprostárna. Vymysli si něco. Pošli ho pryč.

Bože...

Pomyslela na Ollieho. Myslela na něj celé odpoledne. Na Ollieho s maminkou. Na ně oba zamlada. Maminka nemusela být nikdy sama, když měla Ollieho. A Olliemu to nikdy nevadilo.

"Paní?" ohlásil se ve dveřích Florián.

"Odpojit," poručila terminálu, otočila se na židli a vstala. "Pojď dál, Floriáne. Co dělá Catlin?"

"Učí se. Máme nový manuál. Jenom lehký pásek. Nepotřebujeme dohled. Nebo ano? Mám ji zarazit?"

"Ne. V pořádku. Spěchá to?"

"Ne."

"Ani kdyby sis ho nestihl pustit?"

"Ne, paní, není to nutné. Co ode mne potřebujete?"

"Pojď na chvíli do mého pokoje," odvětila, vzala ho za ruku a odvedla do ložnice.

Zavřela dveře a zamkla.

Florián zpozorněl. "Nějaký problém, paní?"

"Ještě nevím." Položila mu ruce na ramena. Opatrně. Instinktivně ucukl, i když věděl, co se děje. Nesnesl dotyk, jako kdysi s Maddy. "Není ti to nepříjemné?"

"Ne, paní, není." Pořád byl nesvůj. Ari mu rukama sjela na boky a obešla ho, Floriánovi se zrychlil dech. Snad si myslel, že je to nějaká zkouška. Snad rozuměl. Když mu sáhla na hrud', zase sebou trhl.

Věděla, že tohle nesmí. Styděla se za sebe. Bála se o něj i o Catlin, ale na ničem jí nezáleželo.

Přátelsky mu stiskla rameno. "Floriáne, slyšel jsi už o sexu?"

Přikývl. Ostře a důrazně.

"Kdybys to dělal se mnou, zlobila by se Catlin?"

Zakroutil hlavou. Zhluboka se nadechl. "Ne, když řeknete, zeje to v pořádku."

"Zlobil by ses ty?"

Znovu zakroutil hlavou. "Ne, paní."

"Určitě?"

Přikývl. "Ano, paní." Další nádech. "Můžu to jít oznámit Catlin?"

"Teď?"

"Pokud to bude chvíli trvat, mohla by mít strach. Měl bych ji informovat."

To je fěr. Nic nejde hladce. "Dobře," kývla Ari. "Hned se vrať."

V

Paní se konečně začalo chtít spát. Florián si na chvíli zdříml, ale paní byla neúnavná. Nakonec řekla, že není ve své kůži, je zvyklá spát sama a ať jde Florián k sobě.

Natáhl si tedy kalhoty, ale zbytek oblečení vzal do ruky, protože šel jen do své postele. Výklouzl a tiše za sebou zavřel.

U Catlin se svítilo. Vyšla do předsíně.

Zůstal stát jako solný sloup. Zalitoval, že se nedo-oblékl.

Stála u dveří a dívala se na něj. Florián tedy minul svůj pokoj a pokračoval až k ní.

"V pořádku?" zeptala se.

"Pravděpodobně," odvětil. Paní to bolelo, musel jí ublížit, ale říkala, ať pokračuje, že je s ním moc spokojená. Doufal, že to myslela vážně. "Paní mě poslala spát. Manuál si pustím zítra."

Catlin se tvářila jako vždycky, když něčemu vůbec nerozuměla. Nevěděl, co by chtěla slyšet.

"Jaké to bylo?"

"Příjemné," hlesl rozřeseným hlasem. Tehdy mu došlo, co se děje. Jsou partáci. Už hodně let. Catlin je prostě zvědavá.

Něco šlo úplně mimo ni. Ale tomuhle chtěla přijít na kloub, jako když rozebírala přístroj, aby mu porozuměla.

Florián věděl už předem, na co se ho Catlin zeptá. "Můžeš mi to ukázat? Nebude to paní vadit?"

Není na tom nic špatného. Kdyby bylo, ozve se v něm pásek. Byl unavený. Ale když partáčka něco chce, musí to dostat, kdykoli, cokoli.

"Dobře," odvětil a pokusil se v sobě najít energii. Šli k ní do pokoje.

Svlékl se, po něm i ona. Byli nesví, protože se vždy chovali cudně a nikdy se na sebe nedívali.

Stydl se ale hlavně Florián, protože sex cítil už dávno, jak dnes pochopil. Catlin, v mnoha ohledech daleko schopnější, postrádala všechno, co se podle paní vztahuje k zamlženým hodnotám.

"Do postele." Odhrnul deku a zalezl pod ni, protože mu bylo trochu chladno. Postel navíc znamená pohodlí a odpočinek, Catlin se k němu pod peřinou nebude stydět přitisknout.

Vlezla k němu, lehla si na bok, když řekl, přitiskla se, když řekl, uvolnila se a zůstala uvolněná, i když jí strčil koleno mezi stehna a ruku položil na kyčel. "Všechno udělám napřed já," prohlásil a upozornil ji, že to bude trochu bolet, aby nereagovala. Bolestivé překvapení může být u Catlin velmi nebezpečné.

"Dobře," přikývla.

Florián prsty velice rychle zjistil, že Catlin dovede reagovat.

Přestal. "Je to silnější. Chceš dál? Je to příjemné?"

Zamyslela se. Rychle dýchala. "Fajn," rozhodla.

"Necháš to zase začít," pokračoval Florián, "a pak mi uděláš to samé. Rozumíš? Jako tanec. Variace. Dobře?"

Pořádně se nadechla a zařídila se podle jeho doporučení. Florián ucítil, že ztrácí vládu. "Už ne. Přestaň."

Přestala. S Catlin to šlo snáze než s paní. Florián už lépe věděl, co dělá, a Catlin ho poslouchala, i když to nebylo snadné.

Byla na něj stejně opatrná jako on na ni, aby nespustila obranný reflex: i v tom jí věřil víc než paní.

Nepoznamenala mu kůži. Paní ho podrážkala.

Dokončil dílo a zafuněl: "Víc nezvládnou, Catlin. Promiň. Je to druhé kolo. Jsem utahaný."

Chvilí mlčela, také nemohla popadnout dech. "Bylo to pěkné," řekla potom s rozmyslem.

Objal ji, ještě ho hnál ten hřejivý pocit. Catlin většinou nechápala, proč dělá takové věci. Měl dojem, že nerozumí ani teď, ale když ji políbil na čelo a řekl, že půjde do své postele, namítla:

"Můžeš zůstat tady," a tak nějak se s ním propletla, že bylo pohodlnější zůstat.

Ráno stejně vstávají dřív než paní.

VI

Ari probudil Posluha. Došlo jí, co včera provedla, a chvíli vzpomínala.

Měla strach. A cítila bolest. Nebylo to jako na pásku, realita nikdy nejde tak snadno. Ale někdo říkal -zřejmě na pásku, že i sex chce praxi.

Takže jim je dvanáct, skoro třináct. Což je brzy. Jsou ještě ve vývinu, ona i Florián. Věděla, že to není jedno.

Říkal to pásek. "Má tam Ari něco o sexu?" zeptala se terminálu Base One.

Základna jí ale jen přehrála to, co už Ari znala nazpaměť.

Zachovala se naprosto nezodpovědně, to jí teď žere. Mohla jim ublížit a nejhorší na tom je, že ještě může. Pořád byla nadřzená, sice klidnější a rozumnější, jenže sex byl hodně jako pásek, těžko si ho vybavit, sotva skončil, pěkný podfuk, zůstane po něm jen zvědavost, jako když si hlupák pořád sahá na ránu, jestli ještě bolí.

Těžko se rozpomínala na spoustu věcí.

Třeba na zodpovědnost ke svým blízkým.

Nebo na to, kým je.

Stará Ari měla pravdu. Sex nesvědčí myšlení. Dokáže člověka ovládnout. Snadno.

V sexu budeš tak zranitelná jako nikdy. S mozkiem jsi zranitelná nejméně.

K čertu s těmi injekcemi! Zpracovávají mě, tak je to, a já s tím nemůžu nic dělat, doktor Ivanov mi může sebrat licenci, když je odmítnu, ale já už vím, co se mnou dělají, sakra!

Pořád je mám v krvi. Cítím je. Mám splašené hormony.

A stejně chci Floriána zase zatáhnout do postele a znovu to zkusit. Jsem hloupá.

Blbá pošetilá hloupá Ari Emoryová!

"Je ti dobře?" vybafla na Floriána před snídaní v předsíni. Opatrně. Zajímej se. Zájem je jediný pro-tijed.

"Ano, paní," odvětil Florián, možná nesvůj z toho, jak ho neomaleně vytáhla z kuchyně a zahнала v předsíni do kouta.

Snad se bojí, že to bude dělat znovu.

Uklidni se. Nepoplaš ho. Už jsi napáchala dost škody, hlupačko. Vždycky, když udělala nějakou pitomost, slyšela mamčin hlas: Sakra, Ollie! "Určitě? Nechci, abys mi lhal ze soucitu, Floriáne. Jestli jsem něco provedla, pověz mi to."

"Je mi dobře." Zhluboka se nadechl. "Ale paní... Catlin a já... Catlin chtěla... paní, spal jsem s ní. Taky jsme zkoušeli... sex. Neměli jsme z toho špatný pocit. Neudělali jsme něco špatně?"

Nával hormonů. Mizerná nálada. Panika. Ari se těžko dýchalo, odvrátila se a chvíli civěla na kamennou podlahu.

Hloupá Ari. Jsi pitomá. Podívej, co se stalo.

Ona je jeho parták, ne já, proč bych sakra měla žárlit? Udělala jsem mu ošklivou věc a on ani neví, že to nebylo v pořádku.

Sakra, Ari, vzpamatuj se!

Mlha. Sex ji podporuje. Mám v hlavě jenom mlhu. Hormony. Takto je.

Napíšu tohle doktoru Dietrichovi někdy do domácí práce?

"Nic jí není?" zarazila se Ari. Florián měl hrozný strach. "Její dobře, nebo ne? Nezkazilo to něco mezi vámi? O to mám strach."

Chmury z něj hned spadly. "To ne, paní. Ne. Jenom jsme to chtěli zkusit, Catlin byla zvědavá. Znáte ji. Když na něco narazí, nedá pokoj, dokud to nepozná, a když šlo navíc o mě, musela to vědět, paní, musela porozumět, co se děje."

Zase se zamračil. "Cokoli udělám, jako by dělala i ona."

Vzala ho ruku a pevně stiskla. "Samozřejmě. Nic se neděje, Floriáne. Všechno je v pořádku. Zlobila bych se jen v případě, že byste se zlobili vy dva. Nic jste neprovedli. Můžete si přece dělat, co chcete. Jen jsem se bála, že jsem vám ublížila."

"Ne, paní." Věřil jí každé slovo. Udělá pro ni cokoli. Strašně se mu ulevilo. Zavěsila se do něj a odvedla ho zpátky do kuchyně, kde se činila Catlin.

"Catlin ale není tak socializovaná jako ty. Sex je pro tělo velká rána, Floriáne, pořádná hormonální zátěž." Úplně zamíchá

s mlhavými hodnotami. Mlha a zpětná vazba, mozek a hormony se posilují. To se mi teď děje. Občanské myšlení. Všechno získává nové hodnoty. Ani Florián nemá takovou mlhu v hlavě. "Nevadilo jí to nějak?"

"Jsem přesvědčen, že ne. Říkala, že to je dobrá rozcvička."

Ari se nemohla nezasmát. Starost z ní spadla a zároveň zesílila. "Sakra, Floriáne. Nevím ani zdaleka všechno, co bych měla. Někdy bych radši byla aza. Fakt. Dobře Catlin hlídej. Kdyby se jí jakkoli zpomalily reakce, nebo tobě, okamžitě mi zavolej, i kdybyste měli odejít ze cvičiště."

"Ano, paní."

"Mám o vás starost, protože jsem nezodpovědná. Z takovýchhle pokusů jsem nervózní, protože se nemůžu nikoho zeptat, musím to prostě zkusit a vy mi musíte říct, když se něco pokazí. Když budu chtít něco, co podle vás není správné, okamžitě mi to řekněte."

"Ano, paní." Odpověď automatická jako dýchání.

Došli do kuchyně. Catlin už prostírala. Podívala se na ně, na čele napjatou vrásku.

"Mně to nevadí," řekla Ari. "Florián mi všechno řekl. Nic to není."

Vráska zmizela a Catlin Ari obdařila jedním ze svých vzácných upřímných úsměvů.

"Byl moc šťastný," skočila jako vždy rovnou k věci.

No jistě že byl šťastný. Jeho dohlážitelka si ho vzala do postele a pochválila ho. Pak ho v husté mlze hormonů poslala za parťáčkou v podobném stavu -její dohlážitelka se zamkla s parťákem a dělala s ním něco záhadného.

A s tím se museli probudit.

Hloupá Ari. Úplně zbytečně jsi je rozhodila. To neumíš nic udělat správně?

Posnídali. Podejte mi, prosím, sůl. Ještě kávu, paní? Ari se bouřil žaludek, ale snažila se chovat mile a tvářit vesele.

"Floriáne," odhodlala se nakonec. "Catlin."

Otočily se k ní dvě dokonale pozorné tváře, otevřené jako květina na slunci.

"Ohledně včerejší noci... Jsme na to ještě docela mladí. Možná je dobré získat zkušenosti spolu, abychom moc neujeli s cizími, protože přes sex vás lidi můžou snadno zpracovávat. Ale nesmíme se začít zpracovávat navzájem, i když nechceme přestat, i když je to zábava, protože se dostaneme moc pod kůži. Mně tedy určitě."

Mluvila hlavně ke Catlin. A Catlin odpověděla: "Je to tak." A zasmála se, což nedělala často. "Šlo by toho využít."

"To rozhodně," potvrdila Ari, klidnější než před chvílí. Mlha pomalu ustupovala. "Ale pro OBC je to těžké. Mám v hlavě mlhu, ale dokážu ji zvládnout. Budete si muset zvyknout, že jsem čas od času nabuzená; netrvá to dlouho, nijak mě to netrápí, ale tak prostě u OBC sex vypadá a já vím, že s vámi nemám probírat své psychologické problémy, ale už se mi vrátila rovnováha, zvládla jsem to. U OBC je to normální. Něco málo o tom víte. Můžu vám povědět daleko víc. Možná bych to měla pro začátek vysvětlit na sobě. Nejste zvyklí na mlhu..." Dívala se přímo na Catlin. "Možná na slabou. Když na Floriána spadla zeď, držela ses statečně. Ale o bolesti víte dost. Tohle je něco jiného, je to příjemné a patří to Starším. Jako víno. Když tě bude něco trápit, řekni to Floriánovi nebo mně, dobře?"

"Dobře," přitakala Catlin, úplně otevřená a smrtelně vážná. "Florián o tom ale už viděl pásek, tak se nic neděje. Když ho neodmítnu, znamená to, že mu věřím jako odborníkovi, tím to hasne. Ale já se to rychle naučím."

Na Catlin je spolehnutí. Ari se zavrtala do vajíček, protože Catlin jí dovedla výborně číst z tváře a Ari málem vyprskla smíchy.

Hormony jí ještě bláznily. Ale mozek se už začínal bránit.

Mozek musí vyhrát, řekla stará Ari. Ale ta malá žláza těsně pod ním bude dělat problémy. Není náhodou, že jsou tak blízko: Bůh má smysl pro humor.

VII

"Dáváme svolení," řekl Yanni, "aby Will rutinu asimiloval. Myslím si - a se mnou celý výbor, že už to do jisté míry udělal. Program působí do hloubky, a tak to nikoho nepřekvapilo. Spolu s výborem ale věřím, že je třeba nejvyšší opatrnosti."

Justin hleděl na kraj Yanniho stolu. Měl rozostřeno. "S tím souhlasím," vypravil ze sebe nakonec. "Co si o tom myslíš?" Justin se nadechl a zkusil se soustředit. Podíval se

na Yanniho, ale ne do očí. "Výbor má pravdu. Já to z téhle perspektivy nezkoumal."

"Ale jak se na to díváš teď?"

"Nevím."

"Proboha, prober se, synku. Nezkoumal, nevím, co to s tebou sakra je?"

Justin zakroutil hlavou. "Jsem unavený, Yanni."

Čekal na výbuch. Yanni se jen opřel o stůl a vzdychl.

"Grant?"

Justin se díval do zdi.

"Je mi to líto," řekl Yanni. "Dočasné opatření. Chceš termín? To povolení dostane. Už je na cestě."

"No jistě," zašeptal Justin. "Samozřejmě. Vše je pořád na cestě. Já tu hru znám. Končím, Yanni-

Už toho mám dost. Jsem unavený, Grant je unavený. Jordana už to také unavuje." Měl pláč na krajíčku. Zmlkl a jen zíral do zdi a do kouta s knihovnou. V rohu Yanni vystavoval downerovskou totemovou hůlku. Má slušný vkus. Nebo ji od někoho dostal. Justin už o tom několikrát přemýšlel. Závídel mu ji.

"Synku."

"Neříkejte mi tak!" S vypětím všech sil se na Yanniho podíval, těžko se mu dýchalo. "Nikdy mi tak neříkejte. Nechci to slovo slyšet."

Yanni na něj dlouho mlčky hleděl. Dokázal by ho roztrhat na cucky. Znal ho na to dost. Justin mu za ta léta vydal

všechny klíče. A teď i ten nejdůležitější.

Bylo mu to jedno.

"Morleyová mi poslala posudek tvé práce na mladém Benjaminovi," řekl Yanni. "Tvrdí, že máš velice přesvědčivé argumenty. Jde s nimi na výbor."

Malý Rubin, křehký okatý šestiletý chlapec, sužovaný chatrným zdravím a patologickou vazbou na mladou Ally Morleyovou. V jistém smyslu Justinův pacient.

Yanni tedy začal útočit na citlivá místa. Jak se dalo čekat. Justin odtud neodejde vcelku. Věděl to, už když ho Yanni vtáhl dovnitř.

Upíral oči na hůlku v knihovně.

Nelidské umění. Výtvar národa zdaleka ne primitivního. Lidé je samozřejmě označili za divochy a uvalili na ně protektorát.

"Synku... Justine. Opakuji, že jde jen o dočasný odklad. Řekl jsem to i Grantovi. Snad za šest měsíců dostane povolení."

"Kdybych..." na chvíli se mu podařilo nabrat dost dechu. "Kdybych souhlasil, že půjdu do vazby a na hlubinnou sondu, že vypovím všechno, o čem jsme se kdy s Jordanem bavili, povolíte Grantovi letět do Planysu?"

Dlouhé ticho. "Tenhle návrh jim rozhodně nepředložím."

Justin se na něj podíval. "Nemám co skrývat. Naprosto nic, ani hříšné myšlenky, pokud vás ovšem překvapuje, že bych nejraději viděl celé reseunské vedení v pekle. Ale kdybych kvůli tomu měl pohnout prstem, neudělám to. Můžu ztratit všechno. A nejsem sám." "Já mám co ztratit," pravil Yanni. "Mám skvělého mladíka, který není Vyvolený jenom proto, že se mu Reseune bojí dovolit takovou ochranu."

"Nesmysl."

"Dal jsem ti šanci. Riskoval jsem kvůli tobě. Neřekl jsem, že podle mě má Will problém. Jen říkám, že zkoušení tvých programů nás může připravit o zkouše-če. Už to tak chodí. Po hlubinném pásku musejí na vymazání mozku. To ale neznamená, že nejsou užiteční."

Úřad obrany.

Zkušební programy s mazáním mozků mezi jednotlivými testy.

"Justine?"

"Proboha. Panebože. Já chtěl ažum pomoci a zatím jsem vymyslel zrůdnost pro Obranu. Panebože, Yanni..."

"Uklidni se. Jenomklid. O Úřadu obrany přece nemluvíme."

"Ale jednou budeme. Jakmile se o tom doslechnou..."

"K využití je ještě dlouhá cesta. Uklidni se."

Je to moje dílo. Beze mě by to nedokázali. Nemohli. Kdyby se mi něco stalo, vývoj se nadlouho zasekne.

Krucinál, všechny zprávy, moje poznámky...

Grant...

"Reseune nezveřejňuje své rozpracované projekty," dodal rozumně Yanni. "Nepřipadá to v úvahu."

"Reseune s Obranou chrápe. Už od doby, co se Giraud nechal zvolit do Rady."

Co Ari zemřela. Co její nástupce rozprodal a zhanobil všechno, o co jí šlo.

Proboha, kdyby tak zůstala naživu.

To děcko nemá šanci.

"Synku... Promiň, Justine, síla zvyku. Poslouchej mě. Chápu, čeho se bojíš. Taký mám strach."

"Nahráváte nás, Yanni?"

Yanni vtáhl ret a stiskl knoflík na stole. "Už ne."

"Kde je pásek?"

"Postarám se o něj."

"Kde je ten zatracenej pásek?!"

"Uklidni se a poslouchej. Jsem ochoten s tebou pracovat. Dostaneš bílko šek. Ale chci se tě na něco zeptat: podle psychologické profilu nejsi sebevrah, ale upřímně, uvažuješ o sebevraždě?"

"Ne." Srdce mu strnulo. Lhal. A zároveň ne. Tehdy na ni pomýšlel, ale něco mu chybělo, snad pádný důvod. Bože, co je k tomu třeba? Musím vidět, jak děti

maširují do ohně, aby mě konečně pořádně spráskalo svědomí? Pak bude pozdě. Co jsem to za zrůdu?

"Rád bych ti připomněl, že bys zároveň zabil Gran-ta a svého otce. Nebo hůř - museli by s tím žít."

"Táhnete k čertu, Yanni."

"Myslíš si, že ostatní vězňáci si nekladli stejné otázky?"

"Carnath a Emoryová postavili Reseune! Myslíte, zeje trápila etika?"

"A myslíš, že trápila Ari?"

"Jistěže. Třeba kvůli Gehenně."

"Kolonie přežila. Přetrvala, když vymřeli všichni OBC do jednoho. Její dílo. Azové přežili."

"O hladu. Ve strašných podmínkách, jako nějakí divoši..."

"Přežili navzdory hladu. Navzdory katastrofám, které jim vzaly všechny výhody, s nimiž přiletěli. Kultura na Gehenně je azovská. Zapomínáš na lidský mozek, Justine. Na lidskou vynalézavost. Vůli žít. Azovského vojáka můžeš poslat do bitvy, ale daleko spíš než OBC se zeptá seržanta, k čemu to je. A seržant by měl mít hodně dobrou odpověď. Podívej se na armádu, Justine. Máš z ní fobii, promiň ten výraz. Armáda pracuje pod maximálním tlakem. Vojenští azové půjdou i do ohně. Ale az, který je k tomu příliš ochotný, představuje slabý článek, a az, kterému se líbí zabíjet, je ještě horší. Než

zpanikaříš, podívej se na skutečný svět. Podívej se na naše vojenské vysloužilce. Jsou sakra dobří pracanti. Zdvořilí, schopní, netolerují omyly. Je snadné jim dělat dohled, dokud jsou přesvědčení o tvé kompetenci.

A na rozdíl od našich dělníků od pásu si dokážou užít volno. Podívej se na skutečnost a teprve pak si dělej starosti.

Podívej se na konkrétní typy."

"I tihle jsou jen trosečníci," namítl Justin. "Přežili válku."

"Azové mají větší pravděpodobnost přežití než OBČ, patnáct procent a něco. Kvůli azům si osobně nedělám výčitky. Jsou sami se sebou spokojeni. Tvoje práce může mít velký dopad na občanskou psychologii, na poruchy chování. Má spoustu možností, pokud ji dotáhneš. Pracujeme s lidmi. A nástroji. Laserem můžeš zabít člověka a můžeš mu zachránit život. To neznámá, že nemáme mít lasery. Nebo nože. Nebo kladiva. Cokoli. Ale já jsem moc rád, že lasery máme, jinak bych byl na pravé oko slepý. Chápeš, co ti říkám?" "Staré argumenty, Yanni."

"Ale chápeš je? Niterně?"

"Ano." Pravda. Instinktivně se starých argumentů chystal jako dítě chrastítka. Je zhruba stejně dospělý. Zhruba stejně schopný přebrat si pravdu. Krucinál. Dejte člověku dávno ošoupanou výmluvu a on si rád uleví od bolesti. I když ví, že mu tu výmluvu podsunul psycholog.

"Kromě toho," pokračoval Yanni, "máš pevné principy. Lidé se nepřestanou učit nové věci, protože můžou být nebezpečné. Pokud se nemýlíš, za pár desítek let by na totéž přišel někdo jiný. A kdo ví, ten další by třeba neměl své zábrany nebo tvůj vliv."

"Vliv! Nedokážu ani zařídít svému bratrovi návštěvu u otce!"

"Zmůžeš hodně, když to vezmeš za správný konec."

"Sakra, to už jsme se dostali k zaprodávání? Dost bylo morálky?"

"Takže bratr. Grant je pro tebe asi spousta věcí."

"Jděte k čertu!"

"Není tvůj příbuzný. Jenom poukazují na to, že mi tu předvádíš zajímavý dvojí metr. Ve spoustě citlivých oblastí nemáš moc jasně; nikdy nevěříš úspěchu, vidíš se jako průnik jiných lidí - Jordanův syn, Grantův bratr, rukojmí vedení. Připadáš si spíš jako ohnisko různých vlivů než jako samostatná lidská bytost. Ale ve skutečnosti jsi důležitý sám o sobě, přinejmenším pro sebe. Je ti třicet jedenatřicet. Nejvyšší čas se zeptat, co je vlastně Justin zač."

"Fakt to s tou překonanou psychologií přeháníte."

"Dnes konzultuji zdarma. Nejsi zodpovědný za celý vesmír. Nejsi zodpovědný vůbec za nic, na co jsi neměl přímý vliv. Možná bys měl zodpovědně zjistit, co můžeš ovlivnit, kdybys chtěl, kdyby ses přestal tolik zabývat cizími problémy a podíval se na vlastní schopnosti, jimiž se řadí k Vyvoleným. Tím zodpovídám i spoustu otázek ohledně tvých problémů: neznáš své meze. Postrádáš je, synku. Je to problém všech Vyvolených. Těžko rozumět lidem, když všem připisuješ stejně složité myšlení, jako máš sám. Kolem sebe vidíš pár stejně schopných lidí, a tak si myslíš, že je to normální. Zvláště Jordana; je zkušenější a ty sis ho vždycky pletl s Bohem. Přemýšlel o tom. U malého Rubina je ti to jasné. Zkus se zamyslet nad sebou. Všichni budeme rádi."

"Proč mi rovnou neřeknete, co po mně chcete? Jsem fakt unavený, Yanni. Vzdávám se. Řekněte, já vás poslechnu."

"Přežij."

Zamžikal. Kousl se do rtu.

"Chceš se mi tu zhroutit?"

Opar zmizel. Slzy se mu už nedraly do očí. Bylo mu jen trapně a měl takový vztek, že by Yannimu nejraději zlomil vaz.

Yanni se usmál. Samolibý jak čert.

"Mohl bych vás zabít," řekl Justin.

"Nemohl. Nemáš to v profilu. Všechno obracíš do sebe. Nikdy se z toho úplně nevyléčíš. Proto jsi mizerný klinický psycholog, ale skvělý konstruktér. Grant vydrží, když na něj nenaložíš moc. Slyšíš mě?"

"Ano."

"Myslel jsem si to. Tak to nedělej. Vrať se do kanceláře a vyříd' mu, že jeho žádost znovu protlačím."

"Nevyřídím. Už je toho moc. On se trápí, Yanni. Nic mu neřeknu."

Yanni se kousl do rtu. "Dobře. Nic mu neříkej. Víš, proč je to problém, Justine? Mají strach, že ho sebere armáda."

"Proboha. Proč?"

"Mocenská hra. Můžeš mu to říct. Neměl jsem ti to prozradit. Porušuji bezpečnostní nařízení. V Obraně sílí nové křídlo. Navrhuje znárodnit Reseune. Luovi selhává omlazování, opouští ho zdraví. Má nejvýš pár let. Gorodin je čím dál odříznutější od tajemníků. Možná přijde o křeslo. To se od války nestalo. Volby v armádě. Šéf Vojenského výzkumu čím dál jasněji podporuje šéfa Zpravodajství. Khalida. Vladislava Khalida. Pokud se musíš něčeho bát, Justine, boj se jeho. Jeho křídlo využije každého incidentu. Stejně jako Gorodinova frakce. Stejně jim poslouží vymyšlený komplot. Jsi v nebezpečí. Grant ještě víc. Stačí jim zatknout ho na letišti, prohlásit třeba, že pašoval listiny... Bůh ví. Denys mě zkrátí o hlavu, že jsem ti to řekl. Chtěl jsem tě udržet mimo, dát ti klid k práci. Grant prostě zatím nedostane pas. Ty také ne. Tak to je. Můžeš všechno zopakovat Grantovi. Ale proboha, hlavně někde v soukromí."

"Takže nás odposlouchávají."

"Nevím. Za tuhle kancelář ručím. Nikdo nás neslyší."

"Podle vás..."

"Podle mě. Pokud Gorodin přežije volby, budeme za vodou. Pokud ne, nezůstane nám jediná jistota. Ztratíme většinu v Radě. Netuším, co zůstane v bezpečí. Když ztratíme status administrativního území, ztratí ho i Planys. Rozumíš?"

"Rozumím." Vrátil se mu starý strach. Hra skončila. Bylo mu zle. A začal doufat, že se nic nezmění. "Pokud mluvíte pravdu..."

"Pokud mluvím pravdu, měl by ses rychle probrat a začít se o sebe starat. Dalších pět let bude peklo, synku."

Opravdové peklo. Lu umře. Je to jmenovaná funkce. Mohl by rezignovat, ale ničemu by to nepomohlo. Nový Radní si určí nového tajemníka. Lu si ničí zdraví, drží se, snaží se intrikovat, jak to vždycky uměl. Gorodin tráví moc času ve vesmíru. Je odříznutý od svých velitelů. Lu se snaží Gorodina nějak provést boufkou, ale docházejí mu političtí dlužníci. Vyvažuje křídla vlastní frakcí. Otázkou je, jak dlouho se udrží naživu, míněno v obou smyslech."

VIII

Kobylka ještě jednou oběhla vysypanou plochu ve stodole, roztahovala nozdry, frkala a Ari se na ni dívala, dívala se na Floriána, v sedle jistého a elegantního.

Za ní stála s rukama založenými na prsou Catlin, potom Andy a ještě za ním spousta azů z AG. Ne že by ještě neviděli Floriána jezdit na Kobylce, ale dnes to měla před zraky azů i vedení Reseune poprvé zkusit Ari. Přišel strýček Denys - strýček Giraud byl v Novgorodu, kde poslední dobou trávil většinu času. V Obraně jakýsi Khalid kandidoval proti admirálu Gorodinovi a v Reseune z toho byli všichni naštvaní, a Ari se zlobila, protože jí řekli, že Khalid jí vyhrožuje dalším soudním procesem. Volby ale trvají mnoho měsíců, než se seberou hlasy ze všech okrsků v Unii, a strýček Denys si našel čas přijít do stodoly. Tvrdil, že pokud si chce Ari zase zpřelámat kosti, měl by být na místě někdo zodpovědný a zavolat sanitku. Přišla Amy Carnathová, Sam, Stasi, Maddy a Tommy. Ari z nich byla trochu nervózní. Rozhodně neplánovala ze své první jízdy udělat společenskou událost pro početné publikum.

Florián Kobylku cvičil několik měsíců, dokonce se od hlavy k patě ověšil čidly, provedl ji všemi kroky a nahrál pro Ari dovednostní pásek, aby se předem naučila reagovat na všechny zálužnosti jízdy. Už na pásku zažívala nádherné pocity.

Strýček Giraud poznamenal, zcela typicky, že její pásek má velké obchodní možnosti.

Florián Kobylku přivedl zpátky k divákům, děti vzdychly blahem a dospělí zatleskali. Kobylka se lekla a pohodila hlavou. Ale hned se uklidnila, Florián ohleduplně sesedl a podal Ari uzdu.

"Paní?" nabídl jí koně. Ari se nadechla a vykročila k němu.

Všechny důrazně upozornila, že musejí být zticha. Ve stodole by bylo slyšet spadnout špendlík. Všichni na ni upírali oči a Ari se hlavně nechtěla ztrapnit nebo někoho vyděsit.

"Levou nohou," připomněl jí šeptem Florián. "Kousek ji povedu, abyste si zvykla, paní."

Musela se hodně natáhnout, aby dosáhla do třmenu. Do sedla už to šlo snadno. Kobylka pak vykročila s Floriánem, Ari si hned vybavila pásek, pohyby okamžitě sladila s pohyby koně.

Bylo jí do breku, zaťala zuby, protože se tady přece nerozbrečí. A nebude tu dělat blbce a nenechá se vodit. "Už to mám," řekla Floriánovi. "Dej mi uzdu."

Zastavil Kobylku a přetáhl jí uzdu přes hlavu. Měl hrozný strach.

"Prosím vás, paní, hlavně ji nenechte dělat, co by chtěla. Je ze všech těch lidí nervózní."

"Držím ji," odvětila. "Všechno v pořádku."

A chovala se jako moudrá slečna, začala volnou chůzí, nechala Kobylku navyknout na nového jezdce, protože celé měsíce na ní jezdil jen Florián a Ari ho závistivě sledovala od zábradlí. Florián se několikrát nechal shodit, než se naučil, co už lidé dávno zapomněli. Jednou upadla Kobylka, Florián na pár vteřin ztratil vědomí, vypadal jak hadrová loutka, ale sotva vstal, přísahal, že za to Kobylka nemohla, že zakopla, že to cítil, dopotácel se k ní a objal ji a vyskočil do sedla dřív, než se Ari a Catlin vzpomatovaly.

Teď mu Ari Kobylku vzala a představila ji veřejnosti. Bylo jí jasné, že se Florián potí a trpí s každým krokem. I Catlin věděla, že když se přihodí cokoli nepředvídaného, Kobylku zvládne jedině Florián.

Ari dnes slaví čtrnácté narozeniny a nesmí se před tolika lidmi ztrapnit. Byla neuvěřitelně rozumná, držela Kobylku v pomalém kroku a kdykoli chtěla popoběhnout, přitáhla jí uzdu, jak jí Florián několikrát kladl na srdce. O tempu rozhoduje jedině jezdec.

Florián jí popsal do nejmenších podrobností všechny pohyby i místa, kde by Kobylka mohla zakopnout a kde si ráda postaví hlavu.

Ari tedy zareagovala, sotva si na ni Kobylka něco zkusila, ale nebylo to snadné, klisnička hned natáhla krk a pár kroků šla jako v poloviční gravitaci. Ari ji nakonec udržela v chůzi, Kobylka rychle pochopila, že musí poslouchat i ji.

Pomalou chůzí samozřejmě publiku předvádět nechtěla. Chtěla se proti nim rozjet cvalet a na poslední chvíli zastavit, ale to zatím zůstane na Floriánovi. Ari se musí chovat zodpovědně.

Projela kolem publika, rudá trémou a studem. Dívá se na ni strýček Denys, a tak musí být zodpovědná, protože jinak by ho trefil šlak. U Floriána koně zastavila, protože prolézal žbrlení, aby jí něco řekl.

"Jak mi to jde?" zeptala se.

"Skvěle," odvětil. "V chůzi ji lehce kopněte patami. Uzdu držte pevně. Přejde do dalšího kroku. Rychleji ji nepouštějte. Nesmí dělat nic, co jí nedovolíte."

"Dobře." Lehce Kobylku pobídla patami, pak ještě jednou.

Kobylce se to líbilo. Našpicovala uši a přešla do skočnějšího kroku. Bylo těžší se na ní udržet, ale Ari si rychle vybavila pásek. Tělo samo našlo Floriánovu rovnováhu.

Ari toužila zkusit víc, ó Bože, na svobodu! Přesto musela proti vůli koně držet pomalý klus a z něj zastavit přímo u Andyho a Catlin. Kobylka se potila, ovšem jedině vzrušením. Když Ari sesedla, zahrabala Kobylka kopyty a nechtěla se od Andyho nechat držet.

Na všechny udělala velký dojem. Strýček Denys byl bílý jako stěna, ale stejně se držel statečně.

Amy a ostatní to také chtěli zkusit, ale Andy prohlásil, že pro koně není dobré vozit moc nových jezdců najednou.

Florián je uklidnil, že pokud chtějí, mohou chodit po jednom, až bude Kobylku dál cvičit.

Kromě toho, dodal Florián, pokud se chce člověk o koních něco dozvědět, musí s nimi pracovat. Klisna brzy porodí druhé hříbě a v nádržích se chystají dva úplně odlišné genotypy. Dohromady pak bude sedm koní, už ne

experimentálních, ale úředně zařazených pracovních zvířat.

Z nich první už je Kobyłka. Ari ji pohladila, rázně a silně, jak to měla ráda, a celá voněla milovaným koňským pachem. Milovala celý svět, dokonce objala strýčka Denyse.

"Byl jsi moc statečný," pochválila ho a z náhlého pohnutí mu dala pusu na tvář. Přenesla na něj koňskou vůni. "Tvoje oblíbené morče si nesrazilo vaz."

Strýček Denys vypadal úplně vyvedený z míry.

"Máš i její slovník," řekl strýček a vyvedl z míry ji. "Proboha. Někdy jsi neuvěřitelná, slečno."

IX

"A je vymalováno," prohlásil Justin, když na obrazovku vyjely volební výsledky. "Vypni vid," poručil Posluhovi.

"Khalid."

Grant zakroutil hlavou a dlouho nic neřikal. "Je to dost švihlý způsob obchodování."

"Nákupčí Obrany na Obchodu, na Financích."

"Reseune tam má taky pár vazeb."

"Stejně to bude zajímavé."

Grant sklonil hlavu a přešel si rukou po krční páteři. Určitě ho napadlo, že teď se ani jeden z nich nikam dlouho nedostane.

Nebo myslel na horší možnosti. Na Jordanovo bezpečí.

"Neznamená to," řekl Justin, "že by mohli čelní ofenzívou prosadit znárodnění. Ostatní adminisoatir-ní území se nás zastanou. Uvidíš, jak rychle Giraud změní postavení. Vždyť je prakticky taky voják. Nikdy jsem pro něj nevymyslel žádné použití. Ale teď se bude hodit."

X

Další úzkostlivě soukromý večírek, víkend, parta nemusela dělat úkoly a Ari stanovila Pravidla: punč a koláče jen v dlážděných místnostech, sex v hostinském pokoji a v sauně, a když se někdo připojí, musí se u sauny sprchovat ledovou vodou, dokud nevystřízliví.

Zatím stačila jen hrozba.

Přišla Maddy, Stasi, Amy, Tommy, Sam a pár nových děcek, Stasini bratrance Dan a Míša Petersonovi, jenže Dan byl Peterson-Nye, povedení bráchové, které by matka zabila, kdyby z nich táhlo, ale díky tomu skoro nepili. Tommy byl bratranec Amy Carnathové. Danovi bylo patnáct, Míšovi čtrnáct, ve všem do party zapadli a všechno dělali jako ostatní, jen nepili.

Holek a kluků bylo díky nim stejně, Amy chodila se Samem, Dan a Míša se pustili do Maddy, Stasi patřila k Tommymu Carnathovi a všichni byli spokojení.

Večírky u Ari byly většinou tiché a slušné. Dali si trochu punče nebo vína, pouštěli si zábavné pásky, většinou ty, za něž by jim matky urazily hlavu, a když se trochu napili, seděli v přítmí u páskovače a sáпали se po sobě, dokud nemuseli volit mezi páskem a posledním Pravidlem.

"No co," přivolila nakonec Ari, když Maddy zase začala škemrat. "Tak to dělejte třeba na schodech, co na tom."

Sama byla trochu opilá. A hodně nadopovaná. Blůzu si rozeplula až dolů a přitiskla se k Floriánovi. Sam a Amy se vrátili z ložnice, upravení a střízliví, a vyjeveně sledovali, co se děje na schůdcích u baru. Stasi a Tommy ještě nepřišli ze sauny.

Ari se většinou jen dívala na pásky nebo na kamarády, Floriána a Catlin z večírků vynechávala.

"Máte vzkaz," překřičel Posluha zvuk z páskovače a hudbu.

"Sakra." Vstala, stáhla si blůzu přes prsa, bosky sešla po schodech a nejistým krokem pokračovala do pracovny.

"Base One," nalogovala se, sotva zabouchla dveře. "Přehraj vzkaz."

"Zpráva od Denyse Nye: Khalid vyhrál volby. Zítra za mnou hned ráno přijď."

Do prdele.

Opřela se.

"Zpráva pro Denyse Nye," řekla. "Přijdu."

Posluha ji přijal. "Odpojit," dodala Ari a vrátila se k baru.

"Co to bylo?" zeptala se Catlin.

"Povím to potom," odušila Ari a uvelebila se Floriánovi na klíně.

V Denysově kanceláři se objevila přesně v devět, žádné zbytečné řeči a zdvořilosti, vzala si kávu se šlehačkou bez cukru a přes kvičení rušičky poslouchala, co si už sama domyslela.

"Khalid se odpoledne ujme úřadu," řekl Denys. "Bydlí na Cyteenu, a proto se nezdrží. Stěhuje se s plnou parádou a s tajnými archivy."

Strýček ji už dřív vysvětlil, co je Khalid zač. A jaká situace by mohla nastat.

"Nemáš dojem, že bys mi už měl povolit vid? Strýčku Denysi, je mi jedno, co podle tebe ještě nejsem připravená se dozvědět. Nevědomost mi ale určitě nepomůže."

Strýček Denys si opřel bradu a dlouho se na Ari díval, jako by o tom přemýšlel. "Časem. Teď ale budeš každý den dostávat výtah z tisku jako já. Mělo by ti to stačit. Vypadá to, že než skončí zasedání Rady, někdo na nás zaútočí. Zřejmě zveřejní něco o tvé předchůdkyni, největší sprostotu, jakou najdou. Bude to špinavá politika, Ari, strašně špinavá. Měla by ses napřed zorientovat. A navíc bych byl rád, kdyby sis dávala sakra velký pozor. Vím, že poslední dobou věnuješ hodně času..." odkašlal si "...zábavě. S dětmi, kterým ještě nebylo patnáct, a v nočních hodinách, podle nichž soudím, že nehrajete Hvězdnou honičku. Údržba potvrzuje, že moje podezření má..." znovu si odkašlal "...reálný základ."

"Proboha. Hluboko jsi klesl, strýčku Denysi."

"Bezpečnost prověřuje všechny zdroje. A já mám pořád vyšší prověrku než ty. Ale nechme malichernosti, o nich jsem mluvit nechtěl. Chtěl jsem říci, že obyčejní čtrnácti- a patnáctiletí nemají tvoji... nezávislost, vyspělost ani peníze. Obzvláště v Novgorodu nebudou mít pochopení pro tvoje... ehm, večírky, pro tvůj slovník. Prostě jsme všichni nadobyčej obezřetní. Znáš to slovo?"

"Strč si ho někam, strýčku Denysi. A taky bezpečnostní riziko. Žádné v tom není. Pokud o tom vědí jejich matky, nebudou nic namítat, protože chtějí, aby jejich děti udělaly v Reseune kariéru, až tu budu šéfovat. Spousta matek mi pravděpodobně moc ráda strčí ratolest až do kvartýru. A do postele."

"Propána. Tohle v Novgorodu neříkej."

"Letím tam?"

"Ne hned. Ani v nejbližší době. Khalid se sotva chopil úřadu. Necháme ho udělat první tah."

"No to je skvělý nápad."

"Nevytahuj se na mě, mladá paní. Ať nakreslí hřiště. Ty budeš zatím pilně studovat. Musíš se naučit, jak vypadá obyčejná čtrnáctiletá holka."

"Já to vím. Dokonale. Kdyby moje kamarádky nezmizely na Fargone, věděla bych to ještě líp."

"Nehraj pro kamery. Myslíš si, že je to hra. Opakuji, že můžeš ztratit všechno. Vysvětlil jsem ti, co je znárodnění..."

"Zbožňuju velká slova."

"Tak zkusíme ta menší. Pro kamery už nejsi sladká malá Ari, čím dál víc připomínáš Ari, jak si ji pamatují. Budeš tudíž dostávat stále těžší otázky a vůbec netušíš, kde leží miny. Budeme tě bránit, seč to půjde, a pokud ti vymodlíme ještě rok, budeš zřejmě muset požádat o uznání zletilosti. Jisté kruhy budou Úřadu vědy bránit a ty zase skončíš před soudem. První Ari ho vyhrála v šestnácti. Ale to nevyřeší tvůj problém, jen vrhne špatné světlo na opozici za to, že se soudí s patnáctiletou holkou. Pokud se do té doby naučíš slušnému chování, mladá paní."

"Snažím se."

"To bys měla. Tlačí nás stáří. Kamarádce tvé předchůdkyně, Catherine Laové, už táhne na sto třicet. Tvá přítomnost - pouhý pohled na tebe - dráždí některé Radní jako červený hadr, ale tentokrát ti pouhá duchapřítomnost nestačí. Když uděláš chybu, Re-seune vcucne vláda a Obrana tu obratem vyhlásí vojenské pásmo. Nějakou záminku si najdou dřív, než uschne inkoust. Budeš pracovat pro ně. Nebo skončíš někde v teple a nebudeš smět do Novgoro-du, do Rady ani na Úřad vědy."

Podívala se mu přímo do očí a v duchu mu řekla: Moc ses nevytáhl. Jak jinak bychom se ocitli v takové kaši?

Místo toho ale namítla: "Base One mě pouští dál jenom omezenou rychlostí."

"Zkusím ještě jedno velké slovo," opáčil Denys. "Psychogeneze."

Tohle slovo neznala. "Tvořená mysl," vybavila si základy řečtiny.

"Tvoření myslí. Duševní klonování. Už mi rozumíš?"

Po zádech jí přejel mráz. "Co to má s čím společného?"

"S podobou tebe a první Ari. Zkus si najít ještě pár klíčových slov: Boková. Endokrinologie. Gehenna. Červ."

"O čem to mluvíš? Co myslíš tou podobou..."

Rušička ji brněla v zubech.

"Nekřič, nebo ohluchneme," napomenul ji Denys. "Myslím tím to, co jsem říkal odjakživa. Jsi Ari. A povím ti ještě něco."

Ari nezemřela přirozenou smrtí. Byla zavražděna."

Ari zalapala po dechu. "Kdo?"

"Kým, milá moje."

"Sakra, strýčku Denysi..."

"Pozor na jazyk. Měla bys ho trochu ukáznit. Ari zabil někdo, kdo tu už nebydlí."

"Umřela tady?"

"Víc ti nepovím. Zbytek je tvůj problém."

ARCHIVY: PROJEKT RUBIN:

STUPEŇ UTAJENÍ AA

Nekopírujte

Obsah: Přepis počítačového souboru č. 8001

sekv. č. 1

Osobní archiv

Emoryová I/Emoryová II

2420:3/10:23.48

AE2: Posluho, tady Ari Emoryová. Jsem sama. Poskytni mi údaje o psychogenezi.

B1: Vyčkejte. Vyhledávám.

Ari, tady stará Ari. Počkej.

Podle tohoto programuje ti je čtrnáct let a máš přístup jako v šestnácti. Program spočítal, že máš v průměru o deset bodů horší výsledek než já.

V psychologii máš o pět bodů méně.

Reznerův kvocient naposledy měřen v deseti letech.

K přístupu ti schází pět bodů.

AE2: Base One, stačí mi výsledky na hesla Boková, klon?

B1: Vyčkejte. Vyhledávám.

Přístup odepřen.

AE2: Zkus endokrinologii, heslo psychogeneze. Gehen-na, heslo projekt. Červ, klíčové slovo psychologie.

B1: Přístup odepřen.

2420:1/11:18.76:02

AE2: Posluho, tady Ari Emoryová. Jsem sama. Klíčové slovo: psychogeneze.

B1: Vyčkejte, vyhledávám.

Ari, tady stará Ari. Počkej.

Podle tohoto programuje ti čtrnáct let a máš přístup jako v šestnácti. Program spočítal, že máš v průměru o sedm bodů horší výsledky než já.

V psychologii máš o bod více.

Reznerův kvocient naposledy měřen v deseti letech.

Máš přístup k souborům. Počkej.

Ari, tady stará Ari. Tyto soubory můžeš číst jen na hlavním terminálu Base One. Všechny související a navazující programy buď máš mít ve svém archivu pod hlasovým zámekem.

Použila jsi klíčové slovo. Odteď máš přístup k mým pracovním poznámkám. Omlouvám se za jejich stručnost. Za mlada jsem všechno rozepisovala, ale všechno před rokem 2312 ber s rezervou. Leda že by ses chtěla dozvědět něco o vývoji myšlenek. Na psychogenezi jsem pracovala už roku 2304, ale teprve potom jsem nastudovala veškerou endokrinologii. Poznámky z té doby ti pomůžou, ale na správnou stopu jsem se dostala až ve dvanáctém a peníze mi přidělili až v jedenáctém. Hodně jsem čerpala z Poleyho práce: neshodovali jsme se, ale nebylo v tom nic osobního. Naše bohatá korespondence je v archivech. Zhruba od konce války ve čtyřiapadesátém jsou moje poznámky daleko chytřejší, ale méně soudržné.

Zdá se, že něco zafungovalo, protože máš přístup k mým poznámkám.

Výrovnila ses mým schopnostem. Sakra doufám, že máš taky morálku.

Tvoje základna odteď dokáže zobrazit všechny mé poznámky. Hodně štěstí.

AE2: Base One, stačí mi výsledky na hesla Boková, klon?

B1: Vyčkejte. Vyhledávám.

AE2: Zkus endokrinologii, heslo psychogeneze. Gehenna, heslo projekt. Červ, klíčové slovo psychologie.

B1: Vyčkejte, vyhledávám.

B1: Klon Bokové selhal, protože podle dobových názorů měla genetika a vzdělání vytvořit génia. Vedle vědeckého neúspěchu šlo hlavně o lidskou tragédii. Základna má přístup k veškeré projektové dokumentaci...

B1: K endokrinologii máme velké množství souborů. Základna má přístup ke všem.

B1: Gehenna je jméno hvězdy třídy G5. Kolonii Newport na Gehenně jsem dělala jako vojenskou zakázku. Program hledá v archivech Domu současné poznatky.

Na planetě je v současnosti lidské osídlení.

Přežili tam pětadesát let.

To poskytuje určitou naději, že jde o životaschopnou kolonii.

Z mých poznámek pochopíš, proč jsem pracovala na operaci Úřadu obrany. Aniž by o tom věděli, provedla jsem na Gehenně v mezích jejich zadání vlastní experiment.

Navrhla jsem velice prostý program. Základní zadání znělo: Přiletěli jste z vesmíru na nový svět; poznejte jeho zákony, žijte co nejdéle a naučte své děti všechno, co vám bude připadat důležité.

Nedostali žádný další pásek. Záměrně.

Integrace libovolného jedince z této populace do všeobecné kultury představuje nesmírné riziko. Zkoumej prostředí stejně jako program. Sama jsem k tomu neměla možnost. Než začneš cokoli měnit, pročti všechny soubory a pochop, co jsem udělala.

Karanténa by měla zůstat do doby, než dokážete předpovědět podobu kolonie za třicet generací.

Základna má přístup ke všem relevantním souborům.

B1: Červ je program vázaný na hlubinný psychoset, schopný přenosu na další generace beze změny.

Kapitola 11

I

Objektivy se tiskly jeden na druhý, jednolitá falanga kamer naježená směrovými mikrofony jako dávnými píkami. Za ní vyčkávala armáda reportérů s Písaři a poctivě zakódovanými komlinkami.

Vedle Ari Florián s Catlin a pestrá sebranka údajných poradců strýčka Girauda; osm z nich ale bylo od reseunské bezpečnosti a pod drahými obleky ukrývali zbraně.

Ari zvolila modrý kostým, aby barvou připomněla malou holčičku s rukou v sádře, ubohého sirotka, jehož litovala celá Unie. Uvažovala, jestli si nemá vyčesat vlasy do typického drdolu staré Ari, ale raději si nechala pěšinku uprostřed, vlasy za uši a sponky s křišťálovými kvítky. Maličko make-upu... Jen tak pro kamery. Obličej se jí od poslední prodloužil, vystoupily lícní kosti, dospělý vzhled musela zmírnit dětským úsměvem směrem k oblíbeným reportérům. Už

před tiskovkou jim dala najevo zvláštní sympatie. Mohli by tedy zapomenout na nejjedovatější otázky. Lidé mají rádi zvláštní zacházení a oblíbení reportéři ji měli rádi; starý Yevi Hart, pověstný svou neúprosností, ji dokonce litoval coby sirotu. Zpracovávala ho celá léta, občas ho pochválila pohledem, jindy se tvářila zklamaně, když na ni zaútočil záluďnou otázkou. Tentokrát mu věnovala důvěrný pohled "jen mezi námi". Věděla, že položí první otázku. Tak začnete, Yevi, děláte jen svou práci, ale já vás mám stejně ráda.

Yevi pohled zachytil a zaváhal. Nadechl se, zmuchlal soupis otázek a strčil ho do kapsy. "Mladá paní..."

"Pořád jsem Ari, Yevi." Sklonila hlavu, posmutněle se usmála. "Promiňte. Pokračujte."

Třetí nádech. "Ari, žádáte o plnoletost. Centristé žalují Úřad vědy, aby vám zabránili. Jak se stavíte k obvinění, že jste jen vycvičená reseunskými pásky, že vás laboratoře a vaši příbuzní vytvořili jako zákonnou záminku k ovládnutí majetku Ariany Emo-ryové?"

Rozesmála se. Opravdu ji pobavil. "Za prvé: nikdy jsem neměla hlubinný pásek; učím se jako každý jiný OBC. Za druhé: pokud..."

"Doplňující otázka."

"Ráda bych domluvila, Yevi, pak vám ráda odpovím. Mohu?"

Zapřkle přikývl.

"Za druhé," řekla, zvedla dva prsty a usmála se. "Zřejmě měli na mysli, že mě hlubinný pásek naučil odpovídat na vaše otázky. Kdybychom měli pásek, který za člověka zvládne všechno učení, byla by to nádhera a moji příbuzní by vydělali velkou spoustu peněz. Centristé ale jistě vědí, že to není možné, a tak mají určitě na mysli, že mě pásek připravil na konkrétní otázky a naučil mě na ně odpovídat. To by znamenalo, že jste své dotazy poslali do Reseune k nahlédnutí minimálně den předem. Je to tak?"

"Rozhodně ne." Yevi byl trochu zaražený. "Ale když..."

"Za třetí." Další prst. Sbor slitých otázek. "Jenom chvilíčku, nechci přeskočit hned první otázku. Pan Corain tvrdí, že mě mí příbuzní stvořili jako loutku, aby ovládli majetek mé předchůdkyně; říká, že bych neměla získat plnoletost, protože je to jen trik, jak ututlat podíl Ari Emoryové na osídlení Gehenny. Vlastně jsou to dvě otázky. Za A: když získám plnoletost, získám všechna práva, a moji příbuzní je tudíž ztratí. Budou mi dál radit, ale každý ředitel má poradce například na vědecké otázky a neznamena to, že ho jeho rádci vlastní. V Reseune nejsou jen moji příbuzní, musím naslouchat tisícům lidí, stejně jako je poslouchala má předchůdkyně ještě v době, kdy zasedala v Radě. Za B..."

"Ari..."

"Ráda bych zodpověděla druhou část otázky. Pak se můžete ptát. Chci odpovědět na všechno. Za B: moje plnoletost je trik, jak ututlat podíl Ariany Emoryové na akci Gehenna. Mám přístup k jejím poznámkám ohledně Gehenny a jakmile budu plnoletá, s radostí půjdu v dané věci svědčit k soudu. Jako nezletilá nesmím. Připadá mi, že vodu kalí spíše centristé, protože kdyby chtěli vědět, co vím já, proč by mi bránili vypovídat pod přísahou? Gehennské soubory jsou chráněné mým hlasovým zámekem a ani počítačový odborník se k nim nedostane, aniž by je vážně poškodil. Ariany poznámky nečetli ani moji příbuzní. Jsem jediná a pan Corain mi chce zabránit jít k soudu."

Novináři spustili povyk. Ukázala na Yeviho. "Yevi ještě nepoložil doplňující otázku."

"Proč by to dělali?" Na to se původně zeptat nechtěl a někteří reportéři se ohradili.

"To byste se musel zeptat pana Coraina," odvětila. "Třeba se má čeho bát."

"Doplňující otázka."

"Yevi, musí se dostat i na další, tamhle paní se už dlouho hlásí."

"Co brání vašim strýčkům přečíst si ony soubory?"

Au. Dobrá otázka. "Já. Moje předchůdkyně mi zanechala speciální program. Mám podobný hlas a stejné geny, takže sotva jsem dostatečně dospěla, program mi soubory zpřístupnil. Má ale spoustu bezpečnostních pojistek a pozná, jestli je se mnou někdo v místnosti."

"Doplňující otázka!" zaječela žena přes hluk v sále. "Nemůžete je nahrát třeba na pásek?"

Další dobrá otázka. Na tuhle ženskou pozor. "Mohu, ale nechci. Moje předchůdkyně hodně dbala na zabezpečení a program mě mnohokrát upozornil, jak vážně mám brát bezpečnostní procedury. Zpočátku jsem nechápala důvod, ale nic jsem nevynesla a nikdo v Reseune se ode mě nepokoušel cokoli vyzvědět. Teď vím, o co jde, a o případném zveřejnění by měla rozhodnout jediná Rada, ne patnáctiletá holka a ne pouze jedna vládní složka. Taková pravomoc přísluší Radě. Tak alespoň chápu její úkoly. Pane Ibanezi?"

"Můžete nám prozradit, jestli je v souborech něco, co by podle vás poškodilo pověst vaší předchůdkyně?"

"Mohu vám prozradit aspoň něco, protože se to lidé musejí dozvědět, i kdyby se mi teď něco stalo: Gehenna musí zůstat v karanténě. Moje předchůdkyně jednala z rozkazu Úřadu obrany, ale měla strach, a proto všechno zapečetila až pro mě. Pan Hannah."

Novináři křičeli jeden přes druhého.

"Nebylo to od vaší předchůdkyně nezodpovědné, když je to tak důležitá informace?" překřičel pan Hannah ostatní.

"Proč to držela v tajnosti?"

"Jako vojenské tajemství měla Gehenna karanténu zajištěnu. A několika lidem o tom řekla. Většina z nich ale už není mezi námi a někteří její práci nerozuměli. Sama ještě všechno nechápu. Abyste na tom mohl pracovat, musíte být chytrý jako ona. Ona je ovšem mrtvá a nikdo nerozumí všemu, čemu rozuměla. Proto udělali mě. Nejsem jako klon Bokové. Jsem Vývolená a jednou pochopím, co se na Geheně stalo. Zatím tomu nikdo nerozumí. Zanechala mi ale pokyny a já je nikomu neprozradím, dokud nebudu pod přísahou vypovídat v Radě, až celý vesmír uvidí, že jsem plnoletá a musím mluvit pravdu. Kdybych mluvila už teď, lidé by pochybovali, že mluvím pravdu a že vím, co dělám."

Novináři křičeli a strkali se. Florián s Catlin se posunuli těsně k ní.

Ale dostala je. Byla si jistá. Řekla přesně to, co chtěla.

II

"Pusťte to proboha ven!" řval Corain do zabezpečeného telefonu na Khalidova náčelníka štábu. Muž se dušoval, že Khalid není přítomen. "Bože! Je mi jedno, jestli se smaží v pekle, prostě ho sežeňte a pusťte tu tiskovku ven, vy pitomče, už prosákla do mojí kanceláře a pětadvacet špičkových reportérů ji dalo na síť. Tak co myslíte tou bezpečnostní prodlevou?!"

"Tady Khalid," vystřídal Radní na lince svého pobočníka. "Radní Coraine, vzhledem k obsahu konference jsme v zájmu bezpečnosti dítěte požádali o třicetiminutový odklad vysílání. Máme zřejmě závažný problém."

"To si pište. Čím déle to tam budete držet, tím spíš se ten váš odklad dostane do zpráv. Nemůžete to ututlat."

"To jistě ne. Teď už ne. Říkal jsem vám, ať tiskovku nepovolujete. Nezletilé děcko vzneslo nezodpovědná obvinění v citlivých záležitostech mezinárodního významu. Měli bychom odpovědět rozhodným popřením."

"Nepovolit tiskovku by byla kravina. Novináři ji milují a viděl jste, jak dovede špičkovat."

"Zjevně ji dobře proškolili."

"Proškolili! Mlčte už sakra, Khalide. A okamžitě to pusťte ven!!"

Na druhém konci zavládlo mlčení. "Odklad vyprší za patnáct minut. Do té doby byste měl vydat oficiální stanovisko."

"K čemu? Ta obvinění se nás netýkají."

Další odmlka. "Ani nás, pane Radní. Bude to vyžadovat další vyšetřování."

Mluvili na zajištěné lince. Každý hovor se dá odposlouchávat, když se člověk dostane ke skříní nebo na druhý konec drátu.

"To jistě, pane admirále. Za hodinu máme poradu centristů. Doufám, že na ní dokážete objasnit svou pozici."

"Všechno to je naprosto nepodložené," říkal Khalid přímo do kamery. Corain si podpíral bradu a přeskakoval očima z tváře na obrazovce k mediální svodce od tajemníka: NP: MLUVČÍ ÚRADU OBRANY ODMÍTÁ KOMENTOVAT A CP: KHALID OZNAČUJE OBVINĚNÍ ZA SMÝŠLENKY.

"...v souborech vůbec nic neomlouvá trvání karantény. Přesně jak jsem říkal, Giraud Nye přišel s naprostou smyšlenkou a nacpal ji páskem do nezletilého děcka, jež si nemůže uvědomovat mezinárodní dosah svých slov. Tato opovrženímhodná taktika zneužívá k šíření svých lží svobodného tisku. Ptám se vás, uvidíme snad někdy dokumenty, jež údajně viděla jen patnáctiletá dívka a nemůže nám je samozřejmě ukázat, dokud je její příbuzní nezfalšují a nepředloží co dědictví po mytické předchůdkyni? Pánové, chovám podezření, že Ariana Emoryová po sobě nezanechala ani údajnou dokumentaci, ani po-čítačový program, jenž vede její následnici. Předpokládám, že takový program máme daleko víc na očích, že běží v ubohém naprogramovaném děcku, protože právě tím se zabývají jak reseunské laboratoře, tak Radní Nye osobně. Vyvolený díky svým odborným schopnostem právě v daném oboru. Dítě je jen pěšák vytvořený v laboratoři, aby kladl překážky nejdůležitějším národním zájmům a slepě sloužil privilegované vrstvě boháčů, jejichž machiavelistická taktika začíná ohrožovat těžce vydobytý mír..."

U hotelu čekali reportéři. "Slyšel jste Khalidova obvinění, pane Radní?" zavolal někdo z davu.

"Poslechli jsme si ho v autě," odpověděl strýček Giraud. Bezpečnost stěžejně udržovala místo mezi nimi a kamerami.

"Já mu odpovím," prohlásila Ari. Na chvíli se vzepřela ve dveřích, kam ji vedl Florián a ještě jeden bezpečák. "Chci mu odpovědět, můžeme se sejít v konferenčním sále?"

"...Děkuji," řekla dívka, scísila si dlouhé vlasy za ramena jako holčička, zamračila se a zastínila si oči. "Au. Mohli byste trochu sklopit ten reflektor? Prosím." Opřela se o stůl, najednou tak chladná a podobná staré Ari, že se Corainovi zhoupal žaludek. "Na co se chcete zeptat?"

"Co říkáte na Khalidova tvrzení?" překřičel jeden reportér ostatní.

Chaos. Naprostý chaos. Bodák ji opět bodl do tváře. "Vypni to," zařval někdo. "Nepotřebujeme ho."

"Díky," poděkovala Ari, když reflektor zhasl. "Chcete vědět, co si myslím o jeho řečech? Sám ví, že přehání. Býval šéfem rozvědky. Měl by být chytřejší. Není moc prozíravé říkat, že jsem naprogramovaná. Umím navrhnout psychologické konstrukce. On chce všechny psychologicky ovlivnit, jenže já vám přesně povím, jak to dělá. Mám vám vypočítat jeho finty?"

"Ano," zvolal dav.

Dívka zvedla prst. "Za prvé: říká, že v souborech o karanténě nic není. A říká, že netuší, co v reseunských souborech je. Buď vás vodí za nos, nebo lže.

Za druhé: říká, že mě můj strýček nahrál z pásků. Nemůže to vědět. A není to pravda.

Za třetí: říká, že nechápu mezinárodní důsledky. Když neví, co je v souborech, nemůže znát jejich dopad na mezinárodní politiku.

Za čtvrté: dělá si legraci z programu, který mi moje předchůdkyně zanechala. Tady vás psychicky zpracovává.

Ponižující vtip vám naruší soustředění a vy pak nepřemýšlíte o tom, co říká; tedy že takový program není možný. Ale on samozřejmě možný je. Je to prostý samoučící program s hlasovým zámekem a několika dalšími bezpečnostními zábranami, o nichž bych na vidu nerada mluvila. Tohle všechno bych dokázala sama naprogramovat, kromě šifrovacích protokolů, ale těm rozumí můj strážce a je mu patnáct jako mně. Tohle všechno Radní Khalid samozřejmě ví, pokud pracoval v rozvědce, takže vás jenom vodí za nos.

Za páté: říká, že všechno píšou moji strýčkové. To je stejný nesmysl jako ten první, protože si může říkat, co chce, a lidé nad tím začnou hloubat. Úplně stejně nepodložené tvrzení by například bylo: Khalid vyhrál volby, protože rozšířil fámu, že Gorodin je proti novele zákona o vojenských penzích. Při zdržení v mezihvězdné přepravě se lež dostala na stanice těsně před volbou, zatímco Gorodinovo dementi až po ní. Slyšela jsem to ve zprávách. Lidé ale rychle zapomínají, kdo vymýšlí lži."

"Proboha..." zamumlal Corain a složil hlavu do dlaní.

"A je to v kýblu," poznamenal Dellarosa. "Pane, na schůzi centristů bychom neměli zvat Obranu. Musíme zaujmout

nové stanovisko."

Corain si prohrábl vlasy křečovitými prsty.

"Sakra, ani ji nemůže stíhat pro nactiutrání. Je nezletilá. A tuhle tiskovku přenášeli živě."

"Pane, armáda měla podle mě jiné důvody volit Khalida než fámu o vojenských penzích. Ale teď dostal velkou ránu. Velikou ránu. Nepřekvapilo by mě, kdyby ho teď Gorodin vyzval. Musíme se od Khalida distancovat. Musíme se veřejně vyjádřit k těm údajným tajným dokumentům. Musíme jednat rychle, dokud jsou jí plné zprávy."

"Musíme..." Corain se zasekl. "Musíme její schopnosti zpochybnit přes vybraný výbor Úřadu vědy za zády Girauda Nye. Ale sám jste ji viděl. Ta holka Khalida spatra vyřídila. Hrál špinavou hru a na Úřadě by mu to prošlo, protože mu nikdo nemohl nic dokázat, ale to je teď každému jedno."

"Nye ji navedl."

"Nevěřte tomu. Khalid tu chybu udělal. A je po něm. Politicky je po smrti. Tenhle úder neodrazí."

"Díky tajným souborům může Ari obvinít kohokoli!"

"Mohla obvinít Khalida. Neudělala to. Což zřejmě znamená, že dokumenty opravdu existují a že je ochotná je vynést na světlo. Nebo udržuje konzistentní historku, že čeká na slyšení v Radě. Máme ještě jeden problém, příteli. Khalid nám v Radě bude spíš na škodu."

"Musí rezignovat."

"Ten se nevzdá. Bude bojovat do poslední kapky krve."

"Pak bychom měli místo Gorodina uvažovat o jiném vhodném kandidátovi. Gorodin nesmí dva roky kandidovat. Kam až to zajde? Na hladinu vyplave kousek svinstva a další lidé promluví do novin. Ještě jednou a už je nezastavíme."

"Sakra."

To Corain trval na tom, aby Khalid pustil konferenci do vysílání.

A na obvinění teď nemohli nijak vhodně reagovat, jedině oddalovat slyšení v Radě. Nye ho pozene jako po másle. A té holky bude zase plný rozvíd.

Ani náhodou. Stáhnout veškeré námitky.

Ari dostane své slyšení.

Důsledky a odhalení gehennských intrik se rychle donesou vyslancům Aliance a Země.

Ta holka neblufuje.

"V jednom ohledu," dodal, když už byl Dellarosa na odchodu, "v jedné věci ho roznesla na kopytech. Najděte proboha na Obráně někoho schopného napsat projev, kterému budou lidi rozumět."

III

Justin se díval a díval, sledoval každou nuanci, každý rozdíl mezi záběry dvou kamer. Celé odpoledne seděl zahřabaný v sociologické laboratoři a prošvihl přímý přenos, tak mu teď rekordér přehrával všechny scény spuštěné klíčovými slovy a jmény z vedení Reseune.

Zakroutil hlavou, bradu v dlaních, lokty na kolenou.

"Pozoruhodně dobré sebeovládání," poznamenal Grant. "Na občanku. Rozhodně řekla všechno, co chtěla. A v ostatním ponechala zmatek."

Pásek dospěl ke Khalidovu druhému prohlášení, k chladnému tvrzení, že osobní útok Ari našeptal Giraud, protože sám je stíhatelný za pomluvu.

Justin zase zakroutil hlavou. "Možná ji to opravdu poradil Giraud. Ale Ari si to skvěle načasovala."

"Khalid si spletl protivníka," dodal Grant. "Celou dobu si myslel, že stojí proti Giraudovi."

"Vypnout vid," řekl Justin a v pokoji zavládlo ticho.

Grant mu položil ruku na koleno. "Myslíš, že je jí Khalid schopen... ublížit?"

"Myslím, že je schopen všeho. Nevím. Teď neza-útočí, rozhodně ne na ni. Je pro něj moc obtížný cíl. Zavolám Denysovi."

"Proč?!"

"Občanská šilenost. Politika. Ari je moc malý terč. Ale Jordan pracuje pro Obranu."

Grant ztratil výraz. Pak se zhrzil. "Neměli bychom mu volat přes Posluhu. Musíme tam osobně."

"Jak si chceš vymocit takhle pozdě audienci u De-nyse? Určitě nám jen tak neotevře."

Grant se zamyslel. "Požádáme ho o schůzku na Bezpečnosti."

"Oceňuji váš zájem," pravil Denys zpoza stolu ve výslechové místnosti, Justin a Grant seděli na tvrdých židlích pro vězně, v rohu stál Seely.

Justin to tady znal až příliš dobře. "Pane, nenazýval bych to iracionálním strachem. Nařídte mu, ať nepřijímá žádné hovory přes základnu."

"Nechceme mít v záznamech žádné kroky podniknuté proti Obráně," namítl Denys. "Už to by mohlo k tvému otci přitáhnout nevídanou pozornost. Třeba jsi příliš vyplašený..."

"Khalid má pádný důvod vyvolat incident, pane. A můj otec tam trčí úplně nechráněný. Můžou mu namluvit cokoli. Nebo ne?"

Denys se zamračil, přiložil tlusté prsty bříšky k sobě a pak je propletl. "Seely. Pusť se do toho. Hned."

"Ano," odušil Seely a zmizel.

Grant vstal, vyprovodil Seelyho pohledem. Pak to došlo i Justinovi, vyskočil, ale ve dveřích už stály dvě strážce.

"Co má udělat?" zeptal se Justin Denyse. "Nedal jste mu rozkaz. Do čeho se má pustit?!"

"Jen klid," řekl Denys. "Uklidni se, synku. Posadte se. Máme havarijní plány. To, co vás teď, nás napadlo už dávno. Seely mi přesně rozumí."

"Jaká havárie?"

"Dobrotivý Bože, nechceme přece ublížit tvému otci. Posad' se. Prosím. Dnes večer máš nějak bujnou fantazii."

"Co šel udělat?"

"Z recepcce pošle do Planysu heslo, které vůbec nepotřebujete znát. Laboratoř tam přejde do stavu nejvyšší pohotovosti. Reseunská Bezpečnost v Planysu přestane věřit každému, kdo není od reseunské Bezpečnosti. Nikdo nesmí ven ani dovnitř. Na veřejnosti ohlásíme nebezpečnou nehodu v laboratoři. Prostě. Vzhledem k tomu, že Jordan je v Planysu nejlhánější osoba, rozhodně se mu nikdo nedovolá, kromě nás. Posad'te se."

Justin si sedl a Grant hned po něm.

"Tak," vzdychl Denys. "Děkuji vám. Oceňuji tvou ostražitost, Justine. Bůh ví, žeš měl hodně příležitostí ji vycvičit.

Cením si citlivých nervů. Bouřkového instinktu. Seely nikdy nechte hlášení z počasníků. Není to divné, u tak racionální osoby? Tak jak se vám líbila?"

Otázka přišla z opačného křídla. Justin zamžikal, zpozorněl, ale tuhle reakci Denysovi prozrazovat neměl. "Myslíte Ari? Byla úžasná. Jak jinak?"

"Sám na ni musím být pyšný," řekl Denys. "Věděli jste, že si za necelý měsíc zlepšila psychologii o šest bodů, jakmile jí došlo, že bude muset? Dávno jsem to říkal výboru. A oni nevěřili, že nás vodí za nos. Promiňte, jsem taky hrozně nervózní, dokud ji nebudu mít doma v Reseune."

"Já taky. Opravdu."

"Věřím ti. Věřím. Musím přiznat, že náš zájem o tvého otce získal před Ariiným odletem úplně nový rozměr. Slíbil jsem ti, že tě upozorním, až se Ari dozví o způsobu smrti své předchůdkyně."

"Takže jste jí to řekl."

Denys se zakousl do rtu a oči upřel na ruce. "Ne všechno. Ještě ne." Zvedl zrak. "Na druhou stranu, při té první tiskovce jsem se koupal v potu. V jednu chvíli jsem si byl jistý, že Ari řekne - na otázku, proč Ari data lépe nezabezpečila proti ztrátě, že byla zavražděna. Někáký reportér by hned spojil vraždu s tajnými informacemi, což samozřejmě není pravda. Ale chvíli jsem se strašně bál, že právě tam diskuse směřuje, jenže Ari obrátila na pětníku. Díky Bohu. Opravdu nerad bych ji viděl v přímém přenosu, jak poprvé v životě slyší spojení 'Warrickův případ'. Nebo při slyšení v Radě. V noci se vrací domů. Čas odletu nikdo nezná a Úřad vědy prohledává nebe všemi radary. Také jsme přehnaně ostražití. Giraud jí to nejspíš vyklopí už cestou. Takže jsem tě varoval."

IV

"Ari," spustil Giraud poté, co se uvelebil na Floriánově místě. RESEUNE ONE letělo tmou a za okénky nebylo vidět nic než hvězdy - hvězdy a obrysová světla doprovodných letadel.

Protože museli mít strach z elektronické sabotáže a z dalších věcí, nad nimiž se Florián a Catlin zlověstně mračili. Protože vyzvali na souboj velice nebezpečného a zoufalého muže, který má spoustu kontaktů. Protože svět je plný šílených lidí, kteří by si rádi něco zkusili a pak to hodili na Obranu.

Budu moc ráda, pomyslela si, až letadlo dosedne v Reseune. Nepřátelé ji moc netrápili, kromě těch, co jsou schopní na člověka namířit jiné letadlo nebo přeprogramovat palubní přístroje nebo těch z Obrany, co to pak hodí na extremisty, nebo extremistů, co to pak hodí na Obranu.

"Jde to dobře," řekl strýček Giraud. "Na radaru čisto. Z eskorty mají respekt. Asi už se těšíš do postele."

Sakra, v bytě nás ještě čeká prověrka Posluhy a to jsou Florián a Catlin stejně unavení jako já. Chtěla bych spát. Ale nemůžu.

"Celý den jsem se bál," začal odjinud strýček Giraud, "že na tebe vytáhnou jednu věc. Opravdu jsme o ní nechtěli mluvit. Ale myslím, tedy Denys si myslí, že bys to měla vědět."

Proboha, k věci!

"Víš, že tvoji předchůdkyni zavraždili. A že to byl někdo z Reseune."

"Kdo?"

"Jmenoval se Jordan Warrick."

Zamrkala, protože ji oči pálily únavou. V Reseune znala jen jediného Warricka. "Kdo je Jordan Warrick?"

"Vyvolený. Největší odborník na výchovné konstrukce. Otec Justina Warricka."

Promnula si víčka a poposedla o trochu výš.

"Nechtěl jsem, aby ses to dozvěděla před kamerami. A rozhodně ne za týden od Rady. Jordan a Ari si nesesedli profesně, osobně ani politicky. Obvinil ji, že mu zasahuje do práce a krade mu nápady -tak to chápal. Pohádali se...

Chceš slyšet podrobnosti?"

Přikývla.

"Pravděpodobně to nebyla úkladná vražda. Pohádali se, poprali, Ari se uhodila do hlavy, Jordan zpanikařil a pokusil se zamést stopy. Stalo se to v chlazené laboratoři pod Prvním křídlem. Je stará, chladicí potrubí není nijak izolované, udělal do něj díry, zabouchl dveře... Pořád se zavírají samy od sebe, nejdou opravit, ale aspoň jsme z nich vymontovali západku. Ari prostě umrzla v oblaku tekutého dusíku. Byla to poměrně bezbolestná smrt, Ari navíc při nárazu ztratila vědomí. Jordan Warrick coby Vyvolený stanul před Radou. Byla to bezprecedentní kauza, Vyvolení nevraždí. A jeho mozek je chráněn zákonem. Souhlasil s vyhnáním z Reseune. Žije v Pla-nysu. Justin za ním létá na návštěvy."

"Věděl o tom?"

"Justin rozhodně netušil, co se má stát. Bylo mu teprve sedmáct. Pokusil se s využitím kontaktů svého otce propašovat Granta z Reseune do Novgorodu. Jordan chtěl ředitelské místo v RESEUNESPACE a Grant by s ním jako experimentál těžko mohl odcestovat. Útěk se ale nepovedl, přátelé Jordanových přátel měli úzké vazby na abolicionisty a ti do Granta velice nešikovně zasáhli. Často mě napadá, že v Jordanově hádce s Ari hrál Grant jistou roli. Museli jsme ho zachránit a toho večera ležel v nemocnici. Justin u něj v době vraždy seděl v pokoji a o jeho alibi není pochyb. Netušil, že jeho otec půjde za Ari. A rozhodně nevěděl, co se chystá udělat."

Trochu se jí zhoupl žaludek. "Justin je můj přítel."

"Když se to stalo, bylo mu sedmnáct. Jen o dva roky víc než tobě teď. Za nic nemohl. Bydlí v Reseune, jeho otec je v Planysu v domácím vězení. Jistě chápeš, proč jsme byli tak hákliví na vaše schůzky. On tě ale nevyhledával, protože dodržoval pravidla, jež mu umožňují žít v Reseune. Dokázal dokončit vzdělání, v Reseune je doma, nikoho neobtěžuje, a nám tedy nepřišlo fér ho trestat za něco, v čem je úplně nevinný, nebo ho posílat někam, kde nebude mít tak dobré podmínky k práci. Je velice inteligentní. Má problémy, občas se nevyzná sám v sobě, ale doufám, že časem najde své odpovědi. Hlavně jsme se báli, že jednou řekne nebo udělá něco, čím ti ublíží, ale nemuseli jsme. Nebo ano?"

"Ne." Pamatuj, kdo ti to říká, upozornila by ji stará Ari, vlastně jí to už několikrát zopakovala. Pamatuj, kdo ti to říká.

"Proč neodletěl na Fargone? Zmizel tam Valéry. Byly mu teprve čtyři a nikdy nikomu nic neudělal."

"Chtěli jsme mít Justina na očích," přiznal Giraud a Valéryho přešel jako dáma. Jak jinak. "A nechtěli jsme mu umožnit důvěrnější styky s vesmířany nebo přístup ke komunikačním linkám. Stíhačky nás doprovázejí i kvůli přátelům jeho otce, Rocherovi a abo-licionistům."

"Rozumím." Potřebovala si to nechat projít hlavou. Rozhodně se nechtěla dál bavit se strýčkem Gi-raudem.

"Věděli jsme, že tě to rozruší," pobídli ji Giraud k emotivní reakci.

Dívala se na něj a nechala se unášet proudem, noci, letadly za okénky, novinkami o Justinovi, Gi-raudovým uhýbáním odpovědi ohledně Valéryho. Takže je možnou sestřelit. Takže se celý svět zbláznil. Ale o nebezpečí věděla, už když se rozhodla mluvit před novináři o Gehenně, když na to upozornila strýčka Denyse a strýčka Girauda a oni značně znervózneli. Jenže jakmile se věci usadily, Giraud dokázal přemýšlet s chladnou hlavou, a proto si ho vzala s sebou do Novgorodu. To, co jí právě řekl, musí být pravda, protože si to Ari může snadno ověřit.

Povzdychla si. "Rozrušilo mě to, ale jsem ráda, že to vím. Musím o tom přemýšlet, strýčku Giraude."

Chvilí na ni hleděl, pak zalovil v kapse, vytáhl malou krabičku a položil ji na stůl.

"Co to je?"

Giraud pokrčil rameny. "Na tomhle výletě jsme nebyli nakupovat. Ale v jednom obchodě mi tohle padlo do oka. Poslal jsem tam ochranku. Ještě to měli."

Ari nechápala. Vzala krabičku, rozbalila papír a otevřela ji. Našla zlatou brož vykládanou topazy různých odstínů.

"Ach," vzdychla. "Ach!"

"Po Ari jsi zdědila spoustu šperků," vysvětlil Giraud a vstal, aby se vrátil na své místo. "Říkal jsem si, že bys měla mít něco vlastního."

"Děkuju mocrát, strýčku Giraude." Úplně ji vyvedl z konceptu.

A ještě víc, když se na něj podívala. Osvětlena shora vypadala jeho tvář křehká a stará. Položil jí na paži vrásčitou ruku. Je strašně starý. Jak by ne.

Něco vlastního. Slova jí duněla v hlavě a našla si v myšlenkách tak důležité místo, že si je v duchu převracela stejně často jako brož mezi prsty, přikláněla ke světlu postupně všechny fasety. Chce ji Giraud jen zpracovat, nebo má takové představy o dospívajících slečnách? Nebo v něm výchova dítěte celá léta probouzela nějaké citlivé místo, až zjhl? Po všech svinstvech, co kdy napáchal.

Rozhodně ji tím dostal.

Něco jen pro ni, něco vlastního. Měla toho tak málo.

"Co to je, paní?" zeptal se Florián, a když mu šperk ukázala, řekl: "Moc hezké."

"Pěkné," dodala Catlin, když se vedle ní posadila, a vzala brož do ruky.

Azové jsou samozřejmě jen její. Ari a Ari se poslední dobou slévaly, oddělovaly a zase slévaly bez sebemenších potíží. Stará Ari za života nahromadila dost problémů, ale to nic, její Nepřátele neměla ráda ani Ari. Starou Ari zabili, a tak má teď Ari s sebou všude Bezpečnost a doprovodná letadla na cestu domů, do Ariiny postele a Ariina pohodlí a Ariina Rese-une...

Vlastně jí nevadí být Ari. Není na tom nic špatného. Jen takový zvláštní pocit. Spousta samoty, ale to nic, má kolem sebe dost lidí, aby nebyla úplně sama. Má i spoustu úkolů, ale aspoň se nenudí. Nechtěla by být Maddy nebo Stasi, dokonce ani Amy. Amy by možná snesla, ale stejně je lepší být Ari, jezdit do Novgorodu a mít Floriána a Catlin; Amy nemá vlastní společníky. Jenom maminku a její lidi, ale s těmi není žádná zábava.

Být Jane by nebylo špatné. Vzpomněla si na Olli-eho, zklamaná, že jí nenapsal. Jenže Ollie je poslušný a když nemá, nenapiše.

Možná už ani není naživu. Na Fargone někdo umře a trvá věčnost, než se to tu doslechnou.

Vrátila brož do krabičky. "Dej mi ji do kabelky, prosím tě," obrátila se na Floriána. "Nic se jí nesmí stát." Při první příležitosti si ji vezme někam, kde ji Giraud uvidí. Bude rád.

"Jste unavená, paní?" zeptala se Catlin. "Máme zhasnout?"

"Ne. Nechci spát." Přes nohy si ale položila deku a zaposlouchala se do hukotu motorů.

Mohla by na Fargone napsat. Ale teď by to nebylo moudré. Vyplašila by Nepřátele a ohrozila nevinné, jako by k nim rovnou namalovala šipku: tohle je můj přítel.

Její přátele nechrání Bezpečnost, když opustí Reseune. Musí na to myslet.

A nezapomínat.

V

Ari, tady stará Ari.

Získala jsi plnoletost. Chronologicky je ti patnáct let. Tento program tě považuje za sedmnáctiletou. Rozšířil se ti přístup.

Můžeš číst všechny mé pracovní poznámky až do mé smrti a veškeré historické dokumenty do roku 2362, kdy jsem se vzdala postu ředitelky Reseune a zasedla v Radě za Vědu.

Když mi bylo sedmáct, roku 2300, Unie vyhlásila nezávislost a začaly Firemní války.

Když mi bylo třicet pět, roku 2318, zastupovala jsem v Radě Lilu Goldsteinovou ze stanice Cyteen. Nedlouho nato zemřela. V sedmatřiceti, roku 2320, jsem funkci předala Jurgenu Fieldingovi ze Cyteenu. Stala jsem se pátou Vyvolenou. V osmačtyřiceti, roku 2331, jsem se po mrtvé Amelii Strassenové stala ředitelkou Prvního křídla v Reseune. Šla jsem na první omlazení.

Ve dvaadesáti, roku 2345, jsem se po smrti svého strýce Geoffreyho Carnatha stala ředitelkou Reseune. Flotile Earth Company se do té doby podařilo vyhnat lodě Unie ze všech stanic mezi Zemí a Marinerem, pokusila se blokovat obchodní cesty na Cyteen a Fargone a zničit všechny kupecké lodě registrované na Cyteenu. Těžké ztráty techniky a nedostatek pracovních sil zapojil Reseune do válečného úsilí: mezi lety 2340 a 2354 laboratoře narostly čtyřikrát.

Co jsem v té době dělala já: prodávala jsem licence továrnám, automatizovala jsem výrobu, budovala jsem soběstačnou surovinovou základnu, rozšiřovala jsem zemědělské plochy, založila Moreyville, založila RESEUNEAIR jako dopravní společnost povodí Volgy, zajistila zákonný dohled Reseune nad smluvními filiálkami, prosadila Reseune za zákonného opatrovníka všech ažů vyrobených kde-koli, vyjednala reseunský monopol na výrobu pásků nad úroveň učení manuální dovednosti.

Posledně jmenované vymoženosti, zaručující dohled nad všemi aži v Unii, považuji za svůj největší úspěch, jak z hlediska nemalé moci, tak v zájmu ažů a dvou ne tak zjevných důvodů... 1. Zákony nám dávají moc kdykoli v budoucnosti zastavit veškerou výrobu ažů, aby se v Unii či kdekoli jinde ve vesmíru neusadilo otroctví. 2. Podívej se pod heslo Sociogeneze.

Když mi bylo šedesát devět, roku 2352, vzepjala se Unie k poslední velké ofenzívě a přišla za mnou s návrhem projektu Gehenna.

Najdi si heslo Gehenna, soukromý soubor.

Když mi bylo sedmdesát jedna, roku 2354, skončily Firemní války Pellskou dohodou.

Když mi bylo sedmdesát dva, roku 2355, byla pro neznámé budoucí případy založena kolonie Gehenna. Proti mé vůli projekt spustil admirál Azov z Obrany.

Vsedmasedmdesáti, roku 2360, jsem vyzvala Jurgena Fieldinga k boji o křeslo Radního za Vědu.

V devětesedmdesáti, roku 2362, jsem byla zvolena a v Radě sedím, ještě když píšu tyto řádky.

Mladá Ari, je něco jiného zkoumat stáří jako psychologický fakt a zkoumat psychologii starého člověka sama na sobě. To už budeš stará, i když omlazování funguje a tělesně jsi na tom pořád dobře.

Omlazování do lidské psychologie zasáhlo velice důkladně: bez něj tělo upadá už po padesátce a v následujících dvaceti až třiceti letech selže úplně. Přirozené stárnutí vede ke smrti mezi šedesátým a maximálně sto desátým rokem, v závislosti na genetické dispozici a vnějším prostředí.

U jedinců bez omlazení ono dvaceti- až třicetileté období úpadku, následované ztrátou schopností a degenerací, vede k závažné psychické změně. V dobách, jež omlazování neznaly, nebo na planetách jako Gehenna, kde k němu není přístup, se společnost musí přizpůsobit postupnému ochabování tělesných a občas i duševních schopností. Vznikají instituce a zvyky, jež tomuto segmentu populace poskytují podporu, přestože z historického hlediska nebyla podobná opatření pro jedince na prahu stáří začasté optimální nebo alespoň uspokojivá. S omlazováním čelíme smrti až po podstatně delším životě, v mé době po stu až sto čtyřiceti letech. ... Jde o poměrně novou terapii a zřejmě ještě podstatně pokročí. Omlazování ale bylo objeveno na Cyteenu generací mé matky a za mého mládí se stále bouřlivě rozvíjelo. Heslo: Stárnutí, Olga Emoryová, studie.

V době, kdy píšu tyto poznámky, nepředstavovalo hlavní změnu ani tak prodloužení života v letech, byť mělo závažný vliv na strukturu rodiny a legislativu, díky tomu, že většina lidí žije přes sto let po boku rodičů, děti majetkově vstupují do jejich podnikání a dědictví jako v tvém případě je velice vzácné. Majetek dnes většinou plynule přechází, spíše než by přeskakoval.

Hlavní změnu ovšem představuje kombinace bohatých zkušeností s pevným zdravím a vitalitou. Úpadek trvá jen krátce, většinou nejvýš dva roky, a smrt často přijde úplně náhle. Když člověk přežije sto čtyřicet let, uvědomuje si, že brzy zemře, ale nemusí čelit letům degenerativních chorob. Smrt pak vidí jako náhlý konec, okamžitou katastrofu nebo jako cosi, co se ho vůbec netýká.

Neodbočila jsem náhodou. Nemohu vědět, kolika let se v tvé době budou lidé dožívat. V Reseune ale vědomí vlastního konce přichází brzy, protože naše práce trvá generace. V sedmdesáti letech jsem spustila experiment, o němž jsem věděla, že se výsledků nedožiju. Možná ani ty. Ale tomu ve svém věku ještě nerozumíš.

Vzpomeň si na to, až se při čtení dostaneš za rok 2345.

Věci se mění. Proto jsem ti ještě pozdržela přístup k některým zaheslovaným částem svých deníků po roce 2362. Přes hesla tě dostanou výsledky testů, jež ti předloží tento program. Pokud se pokusíš zábrany obejít, bojím se o tvoje duševní zdraví. Možná dovedeš testy analyzovat a zjistit, jaké odpovědi chce program slyšet, ale radím ti, ať to neděláš. Nikdo tě nezná tak dobře jako já, a tak tě prosím, abys na otázky odpovídala naprosto upřímně. V naléhavém případě, když budeš informace opravdu nutně potřebovat, jistě dovedeš programu lhát tak, aby tě pustil dál. Musím tě ale upozornit na dvě věci: za prvé, jak jsem už řekla, program v první řadě chrání Reseune a jisté názory, byť jen předstírané, ho mohou přivést k závěru, že ohrožuješ laboratoře. Pokud jsi lhářka, samozřejmě si můžeš vymyslet v opačném směru, ale tvůj psychologický profil tomu nenasvědčuje. Za druhé, pod zámkem nechávám jen osobní poznámky, jež v žádném případě nepotřebuješ k práci. Veškeré pracovní záznamy jsou ti k dispozici.

Nakonec bych ti chtěla připomenout jedno: jsem mrtvá a nic mě nemůže šokovat. Program zná hranici mezi tím, co si vysníš, a tím, co opravdu děláš. Jednej s ním naprosto na rovinu. Občas ti položí nějakou otázku, spuštěnou buď nějakým tvým činem, nebo prostě věkem. Nikdy nelži, i kdyby sis myslela, že na pravdu program nezareaguje žádou-cím způsobem. Umí odhalovat lži, zámky, klamy a další uhýbání. Věděla jsem přece, že bude jednat s velice chytrým

jedincem s mými vlastnostmi.

Řeknu ti, že jsem za život stihla zkazit a zkrátit pár životů. Řeknu ti něco strašného: musím v sobě ovládat sadistické sklony. Sebeanalýza je past a já si ji při psaní tohoto programu užila až moc. Řeknu ti, že mé sexuální vztahy s OBČ byly jedna velká mizérie od puberty až do smrti. Nevyhnutelně vedly k profesním neshodám, několikrát ukončily vzácné přátelství. Řeknu ti, že moje dětské zážitky, jakkoli děsivé, mě přivedly k samostatnosti a zodpovědnosti. Že ke mně byl strýček krutý a zbytek domácnosti mě naučil soucitu.

Kvůli soucitu jsem ale byla zranitelná a všichni občané, kteří těžko snášeli mou inteligenci a nezávislost, mi způsobovali velkou bolest. Prostě řečeno: zamilovávala jsem se stejně často jako každý normální člověk. Dávala jsem všechno, co jsem měla. A zpátky jsem dostávala jen zlost. Nelíbenou nenávist. Strašně jsem se snažila nikoho nedotknout. Ale já dráždila ostatní už tím, že jsem žila. Nedokázala jsem nic udělat správně. Všechno se dotýkalo něčí hrdosti. Moji azovése mnou vycházeli stejně dobře jako tvoji vycházejí s tebou. Cítila jsem se ale odříznutá od vlastního druhu a měla jsem pocit, že jednu část lidstva prostě srdcem nikdy nepochopím. V devatenácti letech je to kruté zjištění.

Ta bolest přešla v hněv a hněv mi pomohl přežít a pracovat. Zahnal mě ke studiu lidského myšlení a citění. Vyžádal si všechny moje schopnosti a staré rány tak všichni další milená jedině zjitřili. Myslím, že střídání sexuální energie a vzteku je ve mně tak hluboko zakořeněné, že mu nedokážu vzdorovat jinak než odříkáním, a jak už jistě víš, odříkání mi moc nevoni.

Ani nevím, jestli tě na to mám upozorňovat, protože frustrace měla blahodárný vliv na mou práci. Po sedmdesátce jsem intelektuálně překonala všechny kolem sebe. Stimulovala mě snad jen Jane Strassenová, Yanni Schwartz, Denys a Giraud Nyeovi a samozřejmě Florián s Catlin. Překonala jsem i je. Uzavřela jsem se do sebe a začala jsem vyhledávat samotu. Musím se ti svěřit, že jsem byla nesmírně spokojená s prací a sex jsem omezila na časté, ale čistě tělesné vybití. Nepotřebovala jsem víc než to, práci a pár spolehlivých přátel. Vlastně jsem byla osamělá, ale rozhodně šťastná. Bylo to velice tvořivé období.

Ale teď po stovece je mi jasné, že neuvidím konec jediného ze svých projektů, že tvořím věci, které mohou spasit nebo zahubit lidstvo, aniž bych u toho mohla být.

Právě tahle zlost mě teď žene, zlost na neodvratný konec, na čas a na meze lidí kolem mne; nemůžu se ani na chvíli zastavit a vydechnout. Nemůžu cestovat, létat, už ne-sním o cestě do kosmu, protože by nastaly bezpečnostní problémy a já musím dodělat svou práci. Sex mi kdysi ulevo-val od napětí, ale teď ho jen zhoršuje, protože se spojil s mou zlostí i s mojí prací.

Co je nejhorší, ublížila jsem Floriánovi. Poprvé za celý život. Ba co hůř, líbilo se mi to. Dokáže dítě pochopit, jak strašně mě to bolelo? A ještě hůř - Florián mi rozumí a odpouští. Ať se stane cokoli, mladá paní, využívej svou zlost, nenech se od ní využívat.

Protože zlost jednou přijde, přijde i bolest. Nejsi jako ostatní, ani já nemohla být jako oni.

Nejsi mé celoživotní dílo. Doufám, že jsem neronila tvou ješitnost a že pochopíš, proč jsem oprášila výzkum psycho-geneze a věnovala ti tolik času. Hlavní dílo mého života není psychogeneze, ale sociogeneze, a kromě mě to slovo nikdo nepoužívá vážně.

Svou práci jsem změnila směřování lidstva. Jako psy-chogenetická kopie dokážeš pochopit, co by se stalo, kdyby si lidé v Unii můj vliv uvědomili. Musela jsem to ale udělat.

Pracovala jsem stále více sama, nikdo mi neporadil a nikdo mě nekontroloval, protože nikdo nechápal tolik, co já.

Můžu ti to říct stručně jako tisku a mnohokrát Radě, ale málokdo mi třeba jen okrajově rozumí, protože moje záměry stojí v přímém protikladu k bezprostředním úkolům a chápání blahobytu. Nebyla jsem schopná naše rovnice podat dostatečně prostě a bojím se demagogů. A ze všeho nejvíc se bojím lidí, co přemýšlejí jen kousek dopředu.

Rozptýlení lidí je opravdu hlavní problém, ale centris-mus ho neřeší. Tempo růstu, jež udržuje technologický rozvoj nutný k udržení civilizace, předbíhá tempo kulturní adaptace a vzdálenosti nám prodlužují komunikaci. Konec bude čím dál víc připomínat začátek, rozptýlené lidské kmeny na nekonečné pláni, stále ve válce nebo v dusivé izolaci, pokud se nenaučíme hromadit zkušenosti, nahrávat je a kopírovat v hlubinných páscích pro OBČ - pokud nerozšíříme psychogenezi mezi všechny a psychogeneze nepřekoná sama sebe v sociogenezi, jako ty jednou, doufám, překonáš mě. Lidská technologie, coby evoluční nástroj našeho druhu, už překonala fázi proměny vnějšího prostředí, fázi vylepšení našich těl i fázi úpravy ducha a myšlenek; teď, když nám pomohla z kolébky, nás musí uzpůsobit vesmíru.

Lidská zkušenost generuje datový tok, jaký žádný jedinec nemůže pojmout. Musíme začít s kompresí; musíme komprimovat zkušenosti stejně, jako se zahušťuje lidská historie a události, na nichž v dávnověku závisel osud lidstva, si dnes nevyslouží víc než pár řádek.

Vposledku má smysl jedině moudrost, ne událost, z níž vzešla. Ale musíš umět rozlišovat.

Člověk musí předávat, co je třeba. Zkušenost je v nejlepším případě surová a nepřesná učitelka.

Doba, kdy je celé lidstvo ve vzájemném kontaktu, nepo-trvá dlouho.

Uvidíš víc než já, mladá Ari. Možná budeš ve své době jediná schopná se toho zhostit, ale neměj strach. Když už jsem tě do toho navezla, dala jsem ti zároveň všechny prostředky. Hlavně neztrat' vládu sama nad sebou. Pokud se dožiješ dostatečně vysokého věku, abys získala moji moc, půjdeš po laně mezi megalomanií a božstvím. Nebo pustíš na lidstvo svou zlost. Nebo zbabele utečeš.

Pokud jsem se v tobě zklamala, zklamala jsem ve všem a třeba jsem půlku lidstva odsoudila k válkám nebo tyranii.

Pokud jsem uspěla, nic není hotovo, musíš pokračovat. Situace se mění.

I kdybych neudělala nic jiného, předpověděla jsem válku, kterou by lidstvo nemuselo přežít: příliš mnoho lidí žije na pouhých dvou planetách a závisí na příliš malém počtu výrobních center. Jsme ve vesmíru příliš krátce, systémy podpory života jsou křehké a systémy našich hodnot stále obsahují kamennou sekerku a oštěpy.

Tato jistota je základem mého mravního přesvědčení.

Studuj Firemní války. Studuj dějiny Země. Dozvíš se, čeho jsme schopní.

Studuj Gehennu. Tento program zjistil, že byla objevena a zkontaktována. Lidé na ní přežili. Mají kratší generace než my. Gehenna je naše poplachové zařízení.

Na Úřadu vědy máš bezpečnostní prověrku v hodnosti: sekční šéf, Administrativní území Reseune.

Vysvětlení najdeš u reseunské Bezpečnosti. Připoj se na stupni 10, heslo Prověrka.

VI

"Ne, pane," prohlásila Ari, ruce položené na stole. Mikrofony z jejího hlasu v sále udělaly hřmotnou karikaturu. Seděla sama proti Devítce. Strýček Giraud zasedal za Vědu, vedle seděli Nasir Harad, Nguyen Tien, Ludmilla deFrancová, Jenner Harogo, Michail Corain, Mahmud Chávez a s neskryvaně nenávislným výrazem Vladislav Khalid. Otázku položil Michail Corain.

"Ne, pane, nedám vám přepis. Důvod jsem uvedla. Nebyl by úplný. A to je horší než nic. Všechno důležité vám tady říkám. Admirál Azov založil kolonii proti Ariině vůli; byla proti, protože v ní viděla příliš velké nebezpečí. Admirál ale pokračoval v plánu. Je to důležité, nechte mě domluvit," ohradila se, když ji Corain přerušil. "Prosím."

"Pochybují, že byste zapomněla."

Harad uhodil kladívkem. "Pokračujte, mladá paní."

"Je to důležité," zopakovala Ari. "Nejdůležitější část. Admirál Azov šel za mou předchůdkyni kvůli kolonii, protože Gehenna připomínala Zemi a nebyla daleko od Pellu. Obráně šlo o to, aby Aliance na místě za padesát nebo za sto let našla buď svět osídlený Unií, nebo svět stížený ekologickou katastrofou a lidskými choroboplodnými zárodky..."

Radu to znepokojilo. Předseda musel udeřit kladívkem.

"Nechte ji domluvit."

"Tak to stojí v poznámkách. Chtěli, aby Reseune postavilo i choroby. Chtěli po Ari pásek, po němž by azové zůstali navěky věrní Unií a mohli tak dělat Alianci problémy, kdyby se je rozhodla evakuovat. Ari se jim snažila vysvětlit, že jsou blázni. Ale neposlouchali ji."

Ari je tedy vyslechla a objednala si nějaké imunologické prostředky, nevím přesně co, ale promluví o nich strýček. V zásadě představili viry na přenos dědičné informace, jako při genové terapii, vyrobené viry ale pouze posilovaly imunitní systém. Ve hře byl ještě jeden dodavatel a Ari nevěděla, s čím přijde a co na Gehennu shodí."

"Znáte jméno toho dodavatele?"

"Fletcher Labs. Bylo to v květnu 2352. Víc nevěděla."

Radní znervózneli. Za Khalidem přišel pobočník a něco mu pošeptal. Příležitosti se chopilo několik dalších tajemníků.

"Ari ale byla zodpovědná za organizaci kolonie," připomněl Corain, když Rada ztichla. "Popište nám, co dělala."

"Měla vybrat aze a vyškolit je. Programovala hlavní výchovný pásek. Chtěli po ní spoustu věcí, které prostě nejsou možné. Například ty věčné instrukce. Hlavní poučku tedy vtělila do hlubinného pásku a přepsala azovské smlouvy tak, aby po smrti všech OBC přešly na sám svět."

"Nevyhověla rozkazům z Úřadu obrany."

"Kdyby poslechla, kolonie by zřejmě brzy vymřela. Kdyby přežili epidemie, třetí až čtvrtá generace by už byla opravdu nebezpečná - psychosety se vzájemně ovlivňují s vnějším prostředím. Na Obráně ji neposlouchali."

"Čas vypršel," oznámil předseda Harad. "Na řadě je Radní Chávez z Financí."

"Podle vlastního názoru jste kvalifikovaná to posoudit," navázal plynule Chávez na Corainovy otázky.

"Pane Radní, to je elementární."

"To je mi jedno," nedal se Chávez. "Neustále vykládáte o motivech lidí, z nichž znáte jedinou jednající osobu, a nijak nerozlišujete, kdy ji citujete a kdy sama vysvětluje. Mluvíme tu o vaší předchůdkyni, mladá paní, o jejíchž poznámkách máte svědčit. Na vaši interpretaci se neptáme."

"Ano, pane." Ari zatajila dech a ovládla zlost pod nezúčastněnou maskou. "Nadále nebudu nic vysvětlovat."

"Doporučuji vám zdržet se vzhledem k Radě projevů neúcty. Před týdnem jste získala plnoletost a musíte se chovat jako dospělá."

Podívala se na Radního Cháveze, založila ruce a nic neřekla.

"Pokračujte, mladá paní," vybídl ji Harad.

"Děkuji, pane předsedo. Omlouvám se; nadále budu vysvětlovat jen na požádání. Ari to nerozebírala; cituji: Obrana trvala na svém. Nástrahy interakce s prostředím jsem vyložila po lopatě. Jejich psychologové se jim to snažili vysvětlit, ale admirálové se už rozhodli. Kariévní řád v armádě vede k tomu, že byrokrat z Úřadu obrany nedovede uhnout, ani kdyby..."

"Mladá paní," přerušil ji Chávez. "Rada má vymezený čas. Mohli bychom vynechat pohrdavé poznámky zesnulé Radní?"

"Ano, pane."

"Pokračujte."

"Odpověděla jsem."

"Neodpověděla. Zeptám se znovu. Jaký argument Emoryová přednesla Obráně?"

"Na to nemohu odpovědět bez vysvětlení."

"Co Emoryová řekla?"

"Řekla, že by to neměli dělat, protože prostředí bude mít vliv na psychoset a nový pásek nebude k dispozici. Obrana jí o prostředí nemohla dát dostatek informací. Proto řekla, že se zbláznili."

"To věděla už u prvního návrhu. Proč jim vůbec kývla?"

"Protože byla válka. Kdyby se lidé navzájem vyhladili, Gehenna by mohla přežít. Bylo to nebezpečné, ale kdyby zbyli jen oni, neměli by komu vadit."

"V čem spočívalo nebezpečí?"

"Když vám to budu zase opakovat, naštveté se."

"Mluvte."

"V tom, že pustíte psychoset v neznámém prostředí. Mám nebezpečí technicky rozebrat?"

Expanzionisté se smáli do dlaní. I centrista Tien.

"Ano," odvětil s nebeskou trpělivostí Chávez. Ari si řekla, že je přece jenom milý. Vůbec ne hloupý. A když ho nachytá, dovede ustoupit.

"Hlubinný pásek je hodně jednoduchý a obecný. Jinak to nejde. Když do setu zařadíte agresivitu a azo-vé se ocitnou v nepřátelském prostředí, rozšíří agresí na všechno a ta časem převládne; když ji naopak potlačíte, může vymizet a oni pak nebudou schopni se bránit. Hlubinný pásek určuje takové věci, jako jak sebou škubnete, když na vás někdo bafne. Stojí pod základy logiky. A musí být trochu nelogický, protože z logického hlediska byste měl stát, dokud neanaly-zujete, co vás vylekalo. Hlubinný pásek určuje práh mezi bojem a útekem. Podobné věci. A Obrana nedala Ari sebemenší příležitost postavit Hlubinné pásky určené pro Gehennu. Přišli a chtěli za rok přeprogramovat dospělé vojenské aze na kolonisty. Poslala je do háje. Přemluvila je, aby s vojáky poslali zemědělce. Sestavila tedy směs nejrůznějších genotypů s odlišnými hlubinnými pásky a doufala, že některé z nich se v novém prostředí prosadí."

"Jinými slovy lhala Úřadu obrany."

"Musela. Jinak by na Gehennu vyhodili svoje aze bez její pomoci. Dlouho nutili svoje psychology k protizákonné výrobě mazacích a hlubinných pásků. Psychologové jim hned řekli, že je to hloupost, někteří s tím chtěli jít dokonce na Radu, ale admirál Azov jednomu řekl, že může skončit sám na Gehenně, když nepřestane otravovat. Ari to tak od něj slyšela. Řekla si, že by s tím do Rady mohla přijít sama, ale pořad se bála, že se lidé vyhladí, a tak pokračovala v projektu bezpečněji, než by to udělala Obrana.

Nemohla se prostě vrátit, vymazat až um mozek a zkusit to znova. I s takovým pitomým nápadem vojsko přišlo. Reseune na to nemělo dost prostředků. A mazání mozku nefunguje tak hladce, aby šlo aze prostě bez pomoci shodit na cizí planetu. Ari tedy nemohla pracovat s hlubinnými sety. Všechny je tedy alespoň prostudovala a vymyslela něco opravdu prostého: řekla až um, že je to jejich svět, ať se o něj starají, ať se starají o sebe a učí děti, co budou považovat za důležité. To je všechno, pouze pozitivní instrukce. Protože nevěděla, jak dlouho Gehenna zůstane ztracená a co se všechno změní.

A právě v tom je háček. Mají opravdu krátké generace. Už se hodně změnili. Aliance se jich bojí, protože má strach, že na planetě zůstala tajná vojenská základna. Pokud ano, v poznámkách o ní nic není. Jak to chápu, zůstali tam azové a z občanské kultury toho moc nezbylo. Program se tedy osvědčil.

Na vymazání je tam příliš mnoho lidí, tisíce a tisíce. Aliance by je musela úplně vygumovat a to je spousta práce, navíc nemají Reseune. Radní Nye vám přesně poví, kolik by..."

"Laboratoř velikosti Reseune by nedělala deset let nic jiného," řekl Giraud, "a reintegraci tolika vymazaných jedinců bychom nezvládli ani všichni společně. Mluvíme o třiceti tisících ažů. Možná více. Stále máme jen odhady. Nikdo by je nedokázal rozptýlit pořad by se scházeli. Scházení znamená komunitu, komunita kulturní identitu. Aliance nemá dost obyvatel, aby je dokázala vsáknout. Ani my. Nemluvě o tom, co by ses stalo, kdyby je přemístili na Zemi."

"Zřejmě by je stejně nenašli všechny," dodala Ari. "Takže je nemohou odvézt. Budou už navěky jini a navěky zůstanou problémem. Jsou azové. Nejsou jako my. Podle občanských měřítek se chovají jako blázni. Mají učit své děti, a když je přemístíte do úplně jiného pětadvacátého století, než jak ho znají, program se nutně změní. Slovo Emoryové. Druhou generaci by možná šlo integrovat, ale na světě už je čtvrtá. Čtvrtá už bude úplně cizí, řekla Ari. Nemají omlazování. Starší umírají před stovkou. Podle toho, co jsem slyšela, dokonce před padesátkou. Nemají dost času naučit své děti, jak se chovají dospělí. Už teď se od nás liší víc než pozemšťani. To říká Emo-ryová."

"Nemám další otázky," zakončil Chávez.

"Přestávka na oběd," ohlásil Harad. "Pokračovat bude pan Tien. Nejste unavená, mladá paní?"

"V pořádku," odvětila Ari. "Pauza na oběd mi stačí. Děkuji, pane."

"Jsem velice znepokojen, paní," pokračoval Tien ze stupínku, kde seděla celá Devítka. Mluvil jako vždycky tiše a zdvořile. "Musím přiznat, že mě překvapuje, jak vysokou bezpečnostní prověrku vám Úřad vědy přiznal. Samozřejmě vidím, že jste velice dospělá mladá dáma, ale jednáme tu o věcech, jež mohou rozhodovat o válce a míru. Mluvíte o nich se svými přáteli?" "Ne, pane, nikdy." Byla to férová otázka. Tien se celou dobu choval fěr.

"Chápete, proč o tom nesmíte mluvit s novináři?"

"Ano, pane, samozřejmě. Hovořila jsem o tom jen s Denysem Nyem, Giraudem Nyem a s Radou. Rovněž se svými azi, ale na systému pracuji v jejich nepřítomnosti a psychoset jim brání probírat s kýmkoli sebedůležitější maličkost, která se mě jakkoli týká."

"To chápeme. Dokážete odhadnout, kolik informací nám neposkytujete?"

Výborná otázka. "Moje předchůdkyně měla pár teorií ohledně dalšího vývoje na Gehenně." Zkus odpovědět a přitom neodpovědět. "Jsou složité a já vám je nemohu přetlumočit, protože se jedná o schematické návrhy a ani já se jimi ještě docela nepro-kousala. Úřad vědy nám bude data z Gehenny průběžně předávat..."

"Vám?"

"Komukoli, kdo bude na projektu pracovat, tedy pravděpodobně mně, protože nikdo jiný nemá poznámky mé předchůdkyně."

"Čas vypršel," oznámil Harad. "Admirál Khalid."

"Přidrží se problému poznámek," spustil Khalid. "A důvodu, proč je, pokud existují, nedostal kvalifikovaný vědec."

"Ari je technicky ředitelka křídla," namítl Giraud. "Má kvalifikaci."

"Ty poznámky u ní nemají co dělat," opáčil Khalid. "Nebo máme věřit, že Reseune řídí patnáctileté dítě a mrtvá žena? V

tom případě by vedení laboratoří bylo ještě nezpůsobilejší než ona. Proti dítěti nic nemám. Proti Reseune ano. Vidím jasné důkazy špatného hospodaření. A korupce. Myslím, že máme dost důkazů k zahájení hloubkové kontroly."

"To můžete zkusit," odtušil Giraud, "ale k poznámkám se stejně nedostanete."

Kladívko několikrát dopadlo.

"Mladá paní," obrátil se k ní Khalid. "Můžete být obviněna z pohrdání Radou. Stejně jako váš Radní a všichni ostatní, co vám našeptávají."

Ari se napila. Když sál utíchl, řekla: "Můžete si zavírat lidi, ale co chcete vědět, je věda, musíte se zeptat vědců a to jsme my. V Bucherlabs nemají nikoho, kdo by dovedl přechíst Ariiny poznámky. Ani na Obráně. Říkám vám tady a teď, co byste se jinak dozvěděl jen s velikými obtížemi. Pokud mi nevěříte, uvěřte mi, až konečně seženete srovnatelného odborníka?"

Kladívko zadunělo. "Pane Radní. Paní. Prosím vás. Radní Khalid."

"Máme před sebou nezralé dítě, loutku reseun-ského vedení. Opakuji, že naše vyšetřování musí najít skutečné viníky. Jde o národní bezpečnost. Zákon o vojenském tajemství..."

"Pan Radní se odchýlil," upozornil Giraud.

"...požaduje vyšetřit každou chybu v utajení. Chybu, jež umožnila patnáctiletému dítěti vykládat před kamerami o věcech, jež se nikdy neměly dostat na veřejnost..."

Kladívko. "Pane Radní, výsledek má svá pravidla. Toto není debata."

"Hrozí diplomatická krize. Nepřátelé dostali záminku k vypovězení smluv včetně dohody o nešíření zbraní. Nepřítel hovoří o spiknutí, pánové, protože vůbec netuší, čeho jsou azové schopni. Takhle dopadá diplomacie přes média."

"Pan Radní se odchýlil," upozornil Giraud.

"Admirále," dodal Harad, "váš čas běží. Máte otázku?"

"Ano. Jste pod přísahou, mladá paní, a můžete být stíhaná za křivé svědectví. Jak dlouho o těch souborech víte?"

"O Gehenně? Objevily se, když jsem zadala hesla."

"Kdy?"

"Den po vašem zvolení."

"Kdo vám dal hesla?"

"Nadhodil je Denys Nye." Tohle přiznávala nerada. "Ale..."

"Takže do té doby neexistovala. Děkuji vám. To mnohé vysvětluje."

"Manipulujete, pane. Nic to nedokazuje. Musela jsem se to dozvědět. Moje prověrka..."

"Děkujeme, odpověď už jsme slyšeli."

"Ne, vy jste si ji vymyslel."

"Rada nebude tolerovat neúctu."

"Dobře. Já si zas nenechám nadávat do lhářů. Ohrozil jste nás, já zažádala o plnoletost a díky tomu..."

"Vy přece nelžete, slečinko. Celou dobu vás vodili za nos stejně jako Radu. Soubory napsal váš strýc. Žádný tajný chráněný systém neexistuje. Reseune prostě nechce vydat jisté záznamy, ze zcela zjevných důvodů, a tak vytvořilo vás, abyste ho bránila před Radou."

"Ne, pane, jsem pod přísahou. A vy ne. Poznámky se ke mně dostaly, jakmile jsem získala plnoletost. A tu jsem dostala, protože jste vy stáhli žalobu. Mluvím pravdu. Pod přísahou."

Radní si poposedli. Catherine Laová se usmála do dlaně.

"Všechno napsal váš strýček a k tomuhle vás navedl."

Kladívko udeřilo. "Stačí, pane radní. Další otázku."

"Myslím, že v tomhle diplomatickém fiasku neposloucháme od začátku nic než lži Denyse Nye," prohlásil Khalid.

"Reseune se jako obvykle montuje do politiky a už příliš dlouho má neúměrně velkou moc."

"Budeme mluvit i o moci na Úřadu obrany?" kontroval Giraud.

"V Radě zasedá jasný příklad konfliktu zájmů. A vyslanci Pellu i Země nám kladou otázky, na něž bychom raději neodpovídali."

"Ano, v případě Obrany jde o evidentní konflikt zájmů," ucedil Giraud. "Díky tomu, že váš Úřad nařídil kolonizovat Gehennu proti vůli Vědy. Jak dosvědčila svědkyně."

"Čas vypršel," oznámil Harad a uhodil kladívkem.

"Na to musím odpovédět," ohradil se Khalid.

"Došel vám čas."

"Nerad bych pana předsedu obvinil ze stranického nadřezování!"

Prásk! "Nemáte slovo, pane Radní!"

Ari se znovu napila vody a počkala, až předseda dobojuje. Corain si dělal poznámky. Stejně tak Laová a spousta náměstků. Corain mohl Khalida navést, udělat z něj padoucha, protože Khalid už má tak dost problémů. O jeho křeslo se už začínal zajímat jistý Simon Jacques. Daleko klidnější typ. Reseune by na Obráně raději vidělo Lua, ale ten je moc starý, hlavní roli navíc hrálo zákulisní jednání: Corain se dohodl s Giraudem, Jacques dokázali oba spolknout, aby se zbavili Khalida. To ale neznamenalo, že Corain se bude Khalidovi stavět do cesty v útoku na Reseune. Znamenalo to, že Corainovi nebude Reseune o nic milejší, když ho pohltí Obrana.

Khalid mezitím přerušil jednání o velké vojenské zakázce pro Reseune. Byla to závažná hrozba, ale Khalid jistě jen blfoval, protože jinde si pásky objednat nemohl.

Zákon na ochranu azů dělal z reseunského monopolu na výrobu pásek otázku lidských práv, protože Reseune je zákonný opatrovník všech azů a v případě nutnosti je může Obráně všechny vzít, což samozřejmě neudělá. Giraud jí jednou vysvětlil, že Obrana by moc chtěla licenci na vojenské pásky pro aze od narození do osmnácti, ale Reseune se

jich nikdy nevzdá. Proto chtěl Khalid Reseune znárodnit. Khalid argumentoval závažnými chybami v řízení RESEUNESPACE, čímž myslel Jennu Schwartzovou, ale mluvil v přítomném čase, čímž obviňoval Ollieho, a to Ari pořádně naštvalo. Obrana také tvrdila, že ji znepokojuje cosi hluboko uložené ve výcvikových páscích, a hrozila odebráním monopolu na výrobu pásků a prodej licencí...

To nic, řekl Giraud, Khalid nemá dost voličů, nechce ho už ani jeho vlastní strana - ta chtěla méně azů, ne víc, takže Gehenna slouží jen jako páka nejruznějším zájmům. Corain by ji nejraději využil daleko více, ale měl strach z Khalida. Svět se zbláznil. Akcie prudce stoupaly a klesaly na základě nesmyslných drbů, Chávez z Financí zakázal na několik dní veškeré odlety, aby se nezhroutily burzy na Pellu a na Zemi, Úřad obchodu se naštvál a Informace varovaly před cenzurou. Všichni měli strach.

Rada to dlouho snášet nebude, řekl jí Giraud. A zlověstně dodal: Začíná to být vážné, Ari. Moc vážné.

Varmádě se už léta sbírá frakce zastánců tvrdé ruky, vysvětloval jí tehdy dále Giraud, většinou staří jestřábi, na jejichž projekty se nedostalo kvůli Fargo-ne. To oni prosadili Khalida a teď chtěli víc lodí a víc obranných systémů směrem ke Slunci. Sluneční soustava ale ležela stejným směrem jako Aliance a z toho byli centristé nervózní.

Všichni si mysleli, že Jacques je jen Gorodinova figurka a až se nechá zvolit, odstoupí a jmenuje Go-rodina zástupcem. Lu a jeho přátelé nad tou dvojí zradou skřípali zuby. Svět se zbláznil.

"Celou krizi máme na krku proto," hulákal právě Khalid na Harada, "že je Reseune nedotknutelná a může všechny obviňovat na základě dokumentů, o kterých ví jen Úřad vědy. A ten samozřejmě není ani trochu pod vlivem Reseune!" Giraud měl pravdu. Khalid sice naprosto nedovedl jednat s novináři, ale myslelo mu to. Nepůjde ho jen tak odepsat.

Harad jen uhodil kladívkem do podložky. "Radní Laová."

"Zajímá mě..." Díky Bohu, že je na radě. Strýček Giraud nedostal právo výsledku z důvodu konfliktu zájmů. Harad z Úřadu státu se neptal, protože výsledku předsedal, "...proč udržovat karanténu."

"Jsou nevypočitatelní, paní Radní. Nic víc na tom není. Máme velké počítače schopné sociologických předpovědí, testujeme na nich psychosety: snažíme se vyvážit populace tak, aby skončily s co nejširším sortimentem genů, a přitom se neobjevily společenské problémy, až se ze všech azů stanou OBČ. Celá planeta Gehenna je divoká a naprosto nepřírozená, nemá žádný vztah k pozemské historii. Nevíme, co si o její společnosti myslet. Z toho byla Ari nervózní. Azovské psychosety jistě prošly spoustou změn pod kataforiky, nevíme, jaké zásahy jejich dohlížitelé považovali za vhodné, jestli tam vůbec nějakí dohlížitelé byli..." Ať už se neptají na prediktivní sociologii. "Když je vezmete do Aliance nebo do Unie, budou se lišit. Ari neřekla, že se to nesmí dopustit. Řekla jen, že po jisté době bude lepší nechat Gehennu na pokoji a nechat ji vyrůst, aby pak měla co dát naší kultuře. Možná se s námi vůbec nedohodnou. Třeba nám dají něco cenného. To teď nemůžeme vědět."

"A jak se to dozvíte? Copak Ari nezkusila simulaci?"

"Situace se mění s každou generací. Jde o všechny jejich psychosety. Jde o celou směs. Naše sociologické programy se stále zlepšují. Ari simulaci opakovala zhruba každých deset let až do své smrti. Ale neměla žádné nové údaje, jen přesnější programy. Musíme jim zadat nová data. Musíme prozkoušet všechny sety samostatně a pak je integrovat. To udělají sociologové. Reseune právě teď vysílá data. Ale je jich moc a vyžadují spoustu strojového času. Potřebujeme aktuální údaje. Časem budeme moci Radu zevrubně informovat. Ale nejde to přes noc a laici s tím naprosto, ale naprosto nic nenadělají, protože nikdo nemá takové počítače jako my. Nejlepší tedy bude, jak chce Reseune ve shodě s Aliancí, omezit po dobu hromadění dat kontakt na minimum. Kdyby tam lidé přistávali, bylo by to jako dupat kolem seizmografu. Musíme počítat se všemi vnějšími vlivy a zařadit do simulace i přistání prvních lidí z Aliance."

"Gehenna není žádné hřiště Úřadu vědy," zvolal Khalid.

"Ani Obrany, pane," odsekla Laová.

Kladívko dopadlo.

Bezvládně ležela na hotelové posteli, Florián a Catlin ji masírovali a Ari najednou usnula, jako když ji do vody hodí. Probudila se přikrytá dekou, Florián a Catlin měli ztlumené světlo, Florián seděl v koutě na židli a Catlin se natáhla na druhou postel.

"Proboha," zhrzočila se Ari a okamžitě tak probudila Catlin. "Jděte spát. Dole hlídá celý pluk bezpečá-ků, ne?"

"Ano, paní," přitakal Florián. Catlin dodala: "Ve službě je jich dvacet sedm."

"Tak běžte spát!"

Což bylo k lidem, kteří kvůli ní dokáží bdít i po takovém dni, trochu strohé, ale Ari padala únavou, přitáhla si polštář a zavrtala se do něj.

Florián zhasl; Ari slyšela, jak se na druhé posteli svléká.

Tentokrát usínala pomaleji. Zítra ráno bude svědčit strýček Giraud. Pak náměstek Lynch z Vědy, náměstek Vinelli z Obrany, Radní Khalid, proboha, zase Khalid, pak ona. Doufala, že se Giraud s Lynchem vytáhnou. A až bude vypovídat Vinelli a Khalid, Giraud bude mít právo křížového výsledku jako všichni ostatní.

Ne že by se Khalid po Lynchovi a Giraudovi nepo-vozil stejně jako po ní.

Bude to dlouhý týden.

Nebo dva.

Ve věci karantény vyhrajeme, předpovídal Giraud. Unie nemůže na Gehennu bez válečné flotily a kvůli Gehenně přece nevstoupíme do války s Aliancí. Můžeme ale prohrát boj o přístup Unie ke kolonistům - jestli je bude brát jako vlastní občany a tlačit tak na Alianci nebo jestli vyjedná s Aliancí společný protektorát. Jestřábům na tom hodně záleží a Khalidovi jde o krk...

Centristická i expanzionistická koalice byly právě jen koalicemi. Jestřábi se snažili něčeho dosáhnout rozdělením obou táborů; projevílo se to při Khalido-vě vzestupu. Frakce byly vysoko ve vládě. Naplnila se noční měra staré Ari, pozemské teritoriální šílení si našlo téma a správný čas k útoku.

A ona teď hlavní argument staré Ari musí schovávat za zády: Víš, co by se stalo s Unii, kdyby věděli, co jsem udělala, varovala ji stará Ari. Takže jim to nesmí říct. Na sociologii pro starou Ari udělali jistou práci, aniž by o tom vůbec věděli, a Ari o ní nesmí mluvit. Nesmí mluvit ani o její práci na hlubinných páscích nebo o tom, že od té doby hlubinné sety gehennských azů používala i pro vojáky, pro dělníky...

Věci byly na pochodu. Třicet procent azů vyšlých z Reseune a třicet procent ze všech azů, kteří používali reseunské pásky, rozptýlených po celé Unii, bude mít děti a bude je učit. Část těchto azů dostala občanství už roku 2384 na Fargone, další místa rychle následovala. Spousta z nich pracovala na Vědě a na Obráně. Armádní azové mohli dostat papíry až ve výslužbě, ale šlo hlavně o muže, a tak ještě mohli mít svoje děti nebo adoptovat novorozence z nádrží. Dělal to, protože k je k tomu vedl gehennský hlubinný pásek. Zbytek z oné třetiny azů byl rozptýlen mezi ostatními elektoráty, hlavně v Průmyslu a mezi Občany, kde měli nejvíc voličů centristé. Ari dala svým azům do vinku zdravější názory.

Ani psycholog by zřejmě neodhalil, co způsobila, pokud by nebyl stejně chytrý jako ona a nenarazil na stopu. Ari totiž napsala úplně přirozený nenáročný program. Dokonce o něm řekla Radě, ale Radní nechápali, protože se motivace ztrácely ve vojenských psychosetech a spoje nedávaly smysl, dokud je neintegroval živý myslící az a neuvedl je do praxe v živé sociální struktuře.

Právě z toho měla stará Ari takový strach.

Už jich byly tisíce. Proti ostatnímu obyvatelstvu Unie nijak mnoho, ale program běžel a pásky dál chr-lily aze. I jednodušší azové z Bucherlabs a Lifefarmš měli struktury kompatibilní s psychosetami reseunských azů.

Najdi si slovo pogrom, řekla jí jednou stará Ari. Pochopíš, proč mám o aze strach, kdyby na můj plán lidé přišli moc brzy.

Nebo moc pozdě.

Sama nevím, co jsem způsobila. Sociologické počítače v mé době nevidí dál než na dvacet generací. Já ano. Zkusila jsem zkonstruovat logaritmické systémy, ale sama jim nevěřím. Mezery v myšlení se mohou promítnout do mezer v paradigmatu. Ta pitomá mašina mi pořád říká: Nedostatek údajů.

Už mě začíná štvát.

Něco ti povím: když se kdokoli kromě tebe pokusí sáhnout na ty soubory, jeden program je přesune, přejmenuje, udělá z nich naoko úplně jiné záznamy a změni i velikost a datum. Nenajdou je, ani kdyby se roztrhli.

Ale proboha, neďalej to, dokud ti nebudou páčit dveře, je to hrozně nebezpečné. Program má i obrannou rutinu.

Dám ti spouštěcí hesla k dezorganizaci systému.

Jsou tři.

První: rok tvého narození.

Druhé: rok mého narození.

Třetí: Anihilace.

Pak se tě zeptá na heslo pro pozdější rozkódování. Koukej si nějaké vymyslet.

Ari teď těšilo, že má možnost zahladit všechny stopy. Všechno schovat.

Ona by ale do programu nevložila jen jedinou odpověď, když jde o tak důležitá data.

Napadlo ji, že stará Ari asi také ne. Převalila se na druhý bok a zavrtala hlavu do polštáře.

Nakonec to vzdala. "Floriáne..."

VII

Ari vystoupila z letadla a za zástěnou pokračovala na terminál pro zavazadla. Florián jí vzal kufr a Catlin kabelku.

Zase noční let s doprovodem. Už z toho byli novináři na větvi, ale Giraud řekl jen "běžné opatření".

A veřejnost od Rady slyšela jen dvě slova: Karanténa oprávněná.

I tady budou kamery - reseunské oddělení pro styk s veřejností vysílalo přímo na stanici Cyteen a ta signál přenášela do všech směrů. Lodě z ní mířily do jiných soustav, cyteenský obchod se zase rozhybal, celý svět si oddechl.

Lidé se mnoho nedozvěděli, ale vyrozuměli, že se bouře uklidila. Trhy se vzpamatovaly, a dokonce trochu ozdravily, protože praskla bublina dlouho budovaného strachu z války. Zbrojní akcie padaly, ale smíšené indexy trvale stoupaly a spediční společnosti prudce vyletěly. Cyteenská burza uvěřila v mír a průzkumy veřejného mínění ukazovaly na nedůvěru k vojenským jestřábům. Ozvaly se tišší hlasy a nerozhodní pospíšili do tábora míru.

Po třech nebezpečných týdnech bylo konečně možné nahlas přiznat, že si přejete mír s Aliancí a ne-vypadat přitom jako defetistický univerzalista toužící po spojení všech lidských vlád nebo stoupenec Mírového hnutí jako ten, co minulý týden ve špičce vyhodil do vzduchu metro a zabil třicet dva lidí.

Policie se obávala styků Rocherových abolicionis-tů s Mírovým hnutím. Mírovci ale mohli výbušniny získat v dolech nebo si je vyrobit. Stopy naznačovaly i další propojení s organizovaným zločinem, obchodem s lidmi a drogami. Policie ale pochytovala jen vy-gumované mozky, otroky na špinavou práci.

Důvěrně známá trasa od letadla ke dveřím terminálu, tichý běžový koberec, bezpečáci uvolnění a přirození, jako by mezi neplánovaným cvaknutím a zahájením palby na všechny strany bylo víc než jen zlomek vteřiny - z toho všeho měla Ari sto chutí lehnout rovnou na běhoun a týden spát, protože je v bezpečí.

U vchodu do budovy na ni ale čekaly kamery, Bezpečnost zase zbystřila a přešla ke kódovým jednoslabičným slovům, pečlivě prověřením reportéři strčili Ari pod nos mikrofony a zeptali se, proč Giraud zůstal v Novgorodu.

"Musí pár věcí dotáhnout. Kancelářské záležitosti." Tajné schůzky štábů, lidé náměstka Lynche se sejdou s lidmi od Cháveze, spojky s Corainem, ale to rozhodně není pro novinářské uši.

"Jste s rozhodnutím spokojená?"

"Myslím, že teď budeme dělat věci správně. Vysvětlila jsem jim, že se nic nestane, dokud s těmi lidmi budeme jednat, jak je třeba..."

"S Geheňany?"

"Ano. Úřad vědy požádá aliančního velvyslance o těsnou spolupráci. Zařizuje to Úřad, pan náměstek a kancelář pana Harada. Myslím, že všechno dopadne dobře."

Všechno správně načasovat, aby se situace uklidnila: to je její úkol, její, Giraudův a Haradův.

"Zprávy o tajné vojenské základně na Gehenně jsou nepodložené?"

Předstírala překvapení. "Naprostě. Zcela neopodstatněné. O žádnou základnu nejde. Ale něco vám povím, zítra to Rada stejně zveřejní: na Gehennu se dostaly přísně zakázané bakteriologické látky. Byla to naše chyba. Nemělo se to stát. A rozhodně ty bakterie nechceme roznést jínám."

Novináři po návnadě hned skočili. Ari navíc ani trošku nezalhal, bakteriologické nebezpečí bylo opravdu jedním z důvodů zachování karantény. "Jaké látky to byly?" ptali se reportéři.

"Uměle vyrobené. Hlavně viry. Nejsou smrtelně nebezpečné, Geheňané je snášejí celkem snadno. Ale zůstává nám spousta nezodpovězených otázek. Za války udělali hodně věcí, které neměly spatřit světlo světa. Víc vám nemohu říci. To, co jsem prozradila, mi dovolil Radní Harad; zítra ráno svolá tiskovou konferenci. Omluvte mě. Jsem strašně unavená a moji lidé už ztrácejí trpělivost..."

"Poslední otázku! Je pravda, že pan Radní navrhne začít rozhovory s Aliancí?"

"O tom nesmím mluvit." Catlin ji v tu chvíli našťěstí vzala pod paži a Florián se postavil před ni, dospělí bezpečáci odřízli novináře a Ari obklopila suita strýčka Denyse, Seely v obyčejném oděvu, Amy a Maddy a Sam odehráli roli ustarané rodiny a zároveň ji dostali pryč.

Doprovodili ji až k mikrobuse, kde mohla Maddy a Amy a Sama obejmout upřímně, protože na letišti posloužili jen jako komparz pro kamery, figuranti dojemného uvítání, nad nímž diváci zjihnou. Složení uvítací skupinky určovalo výsledný dojem.

Strýček Denys tedy poslal mládež, veselou partu, skutečnou Rodinu. Výběr dospělých by naznačil, jak je Reseune s Ariinou misí spokojeno, a výše postavené členy vedení Reseune by novináři jistě chtěli odchytit k rozhovoru.

Děcka to zvládla hladce jako Starší.

Novinářům teď nezbývalo než hádat, kdo to je, a začít se zabírat lidskou stránkou Reseune, veselou tváří laboratoří. Titulky půjdou přes šťastné děti.

Toho se lidé chytanou.

"Chci spát," prohlásila Ari.

"Tak to máš smůlu," pravila Amy. "Čekají na tebe v hale." Poplácala Ari po rameni. "Všichni tě chtějí vidět. Přivítat tě. Byla jsi báječná, Ari. Fakt skvělá."

"Proboha," zavrčela Ari. A zavřela oči. Únavou se celá třásla. Kolena ji bolela.

"Co se tam stalo?" zeptala se Maddy.

"To nesmím prozradit. Ale dopadlo to dobře." Už ani pořádně neotvírala pusy. Mikrobus zahrnul do kopce. Otevřela oči a uvědomila si, že má vlasy smáčkuté proti opěradlu. Prohrábla je. "Kde mám hřeben?"

Nepůjde do haly plné lidí rozcuchaná. Ani když padá na hubu.

U dveří stál sám strýček Denys. Objala ho, políbila na tvář a pošeptala mu do ucha: "Jsem strašně utahaná. Vem mě domů."

Florián ale napřed musí zkontrolovat Posluhu. Teď spíš než kdy jindy.

Ari si klesla cestu mezi Rodinou a zaměstnanci, všichni ji objímali a dávali jí květiny, Ari políbila doktora Edwardse a objala doktora Dietricha, a dokonce i doktora Petersona a doktora Ivanova, toho dlouze, protože ji na ty tři týdny skvěle připravil. "Vy a vaše zatracený injekce," řekla mu do ucha. "V Novgorodu jsem byla ve formě."

Stiskl ji, až jí zapraskaly kosti, pak ji pohlídl po rameni a řekl, že to rád slyší.

Propracovala se o kousek dál, paní Carnathové řekla, že si musí odpočinout, a Amina maminka všechny vyplísnila a proklestila davem uličku.

Ari vyjela výtahem na svou chodbu a do postele se sesula v šatech.

Probudilo ji, když ji někdo svlékal, ale poznala Floriána a Catlin, takže se nic nedělo. "Spěte u mě," řekla jim a azové k ní vlezli pod peřinu. Schoulili se uprostřed velikého lůžka jako malé děti.

VIII

Kobylka milovala pohyb na čerstvém vzduchu. Koně mohli běhat na holém poli, dobře udupaném, kde stačilo držet jim uzdu hlavu nahoře, aby nežrali plevel. Azové, kteří se kromě Floriána starali o koně, občas Kobylku nebo Klisničku vzali ven kvůli vodě-ní Klisny, ale když měla Kobylka na hřbetě Ari nebo Floriána, našpicovala uši a jen se těšila, až si bude moci zaběhat.

Když se strýček Denys doslechl, jak rychle Ari jezdí, mohl ho trefit šlak.

Dnes k sobě Ari s Kobylkou měly Floriána na Druhé Kobylce, obě kousaly udidlo a neklidně pošla-povaly. "Dáme si závod," řekla Ari a pobídla Kobylku na druhý konec, kde jednou zastavila tak prudce, že jí zůstala viset na krku a pak Floriánovi a Andy-mu přísahala, že je zabije, když o tom někomu řeknou. Byla moc ráda, že ji v té chvíli nenatáčeli.

Obě klisny se držely tělo na tělo a o vítězi by musel rozhodnout pozorovatel na cílové čáře. Florián to zkusil diplomaticky, ale klisny měly jiné představy.

"Jen klid," řekl Florián. Koně funěli a radostí tancovali. Florián ale měl strach, aby se nezchvátili.

"Sakra," zaklela Ari. Chvilí byla svobodná jako vítr a nic k ní nemohlo.

Kvůli dostihům sem ale nepřišli.

Catlin už se vrátila z Domu a teď jako černá tečka na pozadí pestřejší skupinky vycházela ze stodoly.

"Jedeme," zavelela Ari a nechala Kobylku zvolit tempo. Našpicovala uši, vyrazila ostrým klusem, ale pak si všimla cizích lidí, schlípala boltce a zamyslela se.

IX

Justin bez hnutí stál vedle Catlin, černé, štíhlé a netečné. Veliká zvířata k nim nesla Floriána a Ari slušnou rychlostí, ale Justin si domyslel, že kdyby od nich hrozilo nebezpečí, Catlin by tu nestála se založenýma rukama. Justin si byl téměř jistý, že ho chce Ari jen postrašit.

Justin se tedy také ani nehnul. Koně zastavili těsně u nich. Ari a Florián sesedli.

Florián obě klisny odvedl. Ari měla bílou blůzu, vlasy sepnuté do drdolu jako Emoryová, ale kolem tváře uvolněné.

Vůně stáje, zvířat a hlíny Justinovi připomněla dětství. Časy, kdy sem mohli s Grantem chodit.

Strašně dávno.

"Justine," spustila Ari, "chci s tebou mluvit."

"Domyslel jsem si to," odtušil Justin.

Funěla. Po takovém entréee nebylo divu.

Catlin za ním přišla do kanceláře a vyžádala si ho ke dveřím. Justin šel přes Grantovy námitky. Ne, odpověděl Catlin na šeptem položenou otázku. Jenom -ne. Vzal si sako a šel za ní.

Na chodbě nečekala Ari a Catlin ho odvedla až sem. Nikdo mu nebránil v cestě. Ale poslední dobou se nikdo nestavěl proti Ari.

"Sedneme si," navrhla Ari. "Nevadí?"

"Ne," odpověděl a šel s ní za roh, kde se ohrada napojovala na stodolu. Azové vzali koně dovnitř, Ari se posadila na spodní trubku kovové ohrady a na Justina zbyl plastový barel. Catlin a Florián zůstali stát kus za ním, z dohledu. Má je chápat jako hrozbu.

"Nic ti nevyčítám," začala, ruce mezi kolena, bez výčitky či chladu v očích. "Připadám si hloupě, mělo mi dojít, že se kdysi něco stalo, ale myslela jsem si, žeš nějak zkřížil cestu vedení. Černá ovce rodiny nebo tak něco. Ale to bylo dávno. Vím, že za nic nemůžeš. Pozvala jsem tě sem, abych se zeptala, co si myslíš o mně."

Byla to slušná a rozumná otázka. Noční můra se konečně stala skutečností a vybrala si podobu prosté otázky z úst hezké dívky za slunečného dne. Kdyby Justin neměl založené ruce, třásl by se mu. "Co si o tobě myslím. Myslím na malou holčičku na silvestrovském večírku. Myslím na páví očka. Na hodné děcko, Ari. Tím to hasne. Představa, že se to dozvíš, mě pořád strašila ve snech. Nechtěl jsem to, co se stalo. Nechtěl jsem patnáct let chodit kolem pravdy po špičkách. Ale nemohli ti to říct. A báli se, že ti to řeknu já. Že vůči tobě budu nějak zaujatý. Ale já proti tobě nic nemám."

V obličeji už vypadala úplně jako Ari. O rysech nebylo pochyb. Zůstávaly jí ale mladé oči, starostlivé a soucitné, jak si je pamatoval ze dne, kdy mu přinesla mrtvá páví očka. Asi tam byla moc dlouho.

"Tvůj otec je v Planysu," řekla. "Prý za ním lítáš na návštěvu."

Přikývl. V krku měl knedlík. Proboha. Nerozbrečí se přece před patnáctiletou holkou.

"Stýská se ti."

Znovu přikývl. Okamžitě našla všechny klíče. Je Emoryová. Dokázala to v Novgorodu a celá vláda se otřásla.

"Zlobíš se na mě kvůli tomu?" zeptala se.

Zakroutil hlavou.

"Nechceš se mnou mluvit?"

Krucinál. Seber se, chlape!

"Zlobíš se na mě strýce?"

Znovu zakroutil hlavou. Cokoli řekne, ho může ohrozit. Nebo cokoli udělá. To ona se chce něco dozvědět. On ví všechno. A pokud se Jordan někdy vrátí, pak jedině za jejího ředitelování. Pokud vůbec.

Dlouho mlčela. Čekala na odpověď. Bylo jí jasné, že to v něm kvasí. Je mu třicet čtyři let, ale je úplně mimo.

Předklonil se, opřel lokty o kolena, zahleděl se do hlíny, pak zvedl hlavu.

Ari vůbec neví, co mu první Ari provedla. Denys přísahal. A také jasně slíbil, co udělá, když jí to řekne Justin.

Neřeknu, uklidňoval tehdy Denyse. Myslíte si, že chci, aby si pustila ten pásek?

Nemá ho, ujistil ho na oplátku Denys. A nedostane ho.

Zatím, řekl si Justin.

Ari se na něj ale dívala s nelíčeným soucitem.

"Není to snadné," vysvětlil, "být neustále podezřelý. Já v tom žiju, Ari. Nikdy jsem nic neprovedl. Když se to stalo, bylo mi sedmnáct."

"Já vím. Promluvím s Denysem. Zařídím ti návštěvy, kdykoli budeš chtít."

Po ničem jiném netoužil. "Ale právě teď se toho děje moc najednou. Ten průšvih v Novgorodu. Proto s tebou létá eskorta. Hned u Planysu je vojenská základna. Letiště leží mezi městem a vojskem. Tvůj strýček Denys se bojí, že by vojáci mohli zkusit zajmout mého otce... nebo mě. Zůstanu tady, dokud se věci nevyjasní. Nemůžu s ním ani telefonovat. Grant-ta za ním nikdy nepustili. Grant byl jako jeho druhý syn."

"Sakra," zaklela Ari. "To je mi líto. Ale dostaneš se k němu. Grant taky. Udělám, co bude v mých silách."

"Byl bych ti vděčný."

"Justine, nenávidí mě tvůj otec?"

"Ne. Rozhodně ne."

"Co o mně říká?"

"Nemluvíme o tobě," odpověděl Justin. "Uvědom si, že spolu nikdy nemluvíme v soukromí. Kdybych začal o tobě, mohl bych skončit ve vazbě."

Dlouho na něj hleděla. Nebyla v šoku. Ale asi o tom nevěděla. Nedokázal se vyznat v jejích výrazech.

"Tvůj táta je Vyvolený," řekla. "Podle Yanniho bys měl být Vyvolený i ty."

"Podle Yanniho. Já o tom pochybuju. Nikdy to nedovolí, protože můj otec je ze zákona nedotknutelný a oni chtějí mít v rukou aspoň mě. Tomu jistě rozumíš."

Odpověď ji znepokojila. Odmlčela se.

"Jednou," pokračoval Justin, "až se situace uklidní, až budeš řídit Reseune, snad se znovu podíváš na případ mého otce. Můžeš mu pomoci. Nikdo jiný se k tomu neodhodlá. Jenom se ho zeptej na totéž, na co ses zeptala mě." Ale proboha, ten pásek, pravda... o Ari, takový šok, co to s ní udělá?

Není jako její předchůdkyně. Je to hodná holka.

Bože, Bože, kdy se jí ten pásek dostane do ruky? Za dva roky?

V sedmnácti?

"Asi se na to podívám," řekla. "Justine, proč to udělal?"

Prudce zavrtěl hlavou. "To nikdo neví. Vyletěl. Nevycházeli spolu."

"Jsi jeho replika."

To mu vyrazilo dech. A přistihl se, jak se jí dívá přímo do očí.

"Ty bys nevyletěl. Nebo ano?"

"Nejsem jako ty," vysvětlil Justin. "Jsem jenom jeho dvojče, fyzickou podobou to končí."

"Hádal se s lidmi často?"

Justin popřemýšlel a odpověděl: "Ne. Ale s Ari měl spoustu profesních nesrovnalostí. Oběma na tom moc záleželo. Nesedli si."

"Podle Yanniho jseš moc dobrý."

Náhla změna tématu ho vyvedla z rovnováhy. Poznal, že na něm Ari okamžitě rozeznala úlevu. "Yanni je příliš shovívavý."

"Yanni je svině," rozesmála se. "Ale mám ho ráda. Říkal, že pracuješ na hlubinných programech."

Přikývl. "Experimentálně." O práci mluvil rád. Hlavně aby se nevrátila k předchozímu tématu.

"Říkal, že máš skvěle propracované konstrukce. Počítače ale pořád hlásí: Nedostatečné údaje."

"Zkusili i jiné testy."

"Chci tě za učitele."

"Ari, jseš hodná, ale tvému strýčkovi Denysovi by se to asi nelíbilo. Nechtějí, abychom se stýkali. Na tom se nic nezmění."

"Chci, abys mě naučil svou práci."

Na to nevymyslel rychlou odpověď. Ari mlčky čekala.

"Ari, je to moje práce. Jsem na ni pyšný, ješitný..." Ano, zahнала ho do kouta, aniž by chtěla. "Ari, v životě jsem toho moc nedokázal, takže bych rád alespoň něco publikoval, než moji práci převezme někdo jiný. Pokud vůbec k něčemu je. Určitě jsi slyšela o profesionální žárlivosti. Ty toho dokážeš ještě moc. Nech mi můj koutek."

To ji zarazilo. Zamračila se. "Nic ti neukradnu."

Zlehčil situaci křečovitým úsměvem. "Víš, co teď děláme. Hádáme se jako Ari a můj otec. A máme stejný důvod. Snažíš se být milá. Je mi jasné, že..."

"O nic se nesnažím. Přímou jsem tě požádala."

"Podívej, Ari..."

"Neukradnu tvoji práci. Je mi jedno, kdo se pod co podepíše. Chci, abys mě naučil, co děláš a jak to děláš."

Ucouvl. Zahнала ho do kouta, rozmarňá holka zvyklá poroučet. "Ari..."

"Já to potřebuju!"

"Nikdy nedostaneš všechno, co potřebuješ."

"Řekl jsi, že tě okradu!"

"To jsem neřekl. Říkám jenom, že mám v Reseu-ne minimum práv a jedno z nich je připojit pod vlastní práci svoje jméno. Jméno mého otce. I kdyby jen proto, že je stejné."

To ji zarazilo. Na chvíli se zamyslela, ale oči z něj nespustila.

"To si dovedu představit," odtušila. "Něco s tím udělám. Slibuju. Neseberu ti nic, co mi sám nedáš. Nikdy nelžu, Justine. Ne svým přátelům. Ne v důležitých věcech. Chci se učit a chci, abys mě učil ty. V Domě mi nikdo nezabrání vybrat si učitele. A já si vybrala tebe."

"Víš, jestli mě dostaneš do maléru, Ari, dokážeš si představit, jak dopadnu."

"Do žádného maléru se nedostaneš. Jsem technicky vzato ředitelka křídla. I když žádné křídlo nemám. Tak si můžu nějaké sestavit, ne? Budu šéfovat tobě. A Grantovi."

Srdce mu pomalu a bolestivě bouchalo. "Raději bych neměnil zaměstnání."

Zavrtěla hlavou. "Nikam se stěhovat nebudeš. Mám kancelář v Prvním křídle. Kvůli administrativě. Moji lidé vyřizují vaše papíry." Justin v pauze jen zaraženě mlčel. "Promiň. Už se stalo." "Krucinál, Ari..."

"Jenom papíry. Nechci, aby se projekty, na kterých pracuju i já, válely ve vaší kanceláři. Jestli na tom trváš, můžu to vrátit."

"Ano." Opřel si bradu a podíval se jí do očí. "Ari, mám toho v životě strašně málo. Chci si nechat nezávislost. Když dovolíš."

"Odposlouchávají ti byt. Jak víš."

"Domyslel jsem si to."

"Když budeš v mém křídle, dostanu se ke všem záznamům Bezpečnosti stejně jako strýček Denys."

"Já to nechci, Ari."

Ublíženě se na něj podívala. "Budeš mě učit?"

"Dobře," svolil, protože mu nic jiného nezbývalo.

"Nejsi z toho dvakrát nadšený."

"Sám nevím, Ari."

Natáhla se a stiskla mu ruku. "Přátelé. Co ty na to? Budeme přátelé?"

Oplatil jí stisk. A zkusil tomu věřit.

"V Domě mě nejspíš hned zatknou."

"Ne, nezatknou." Stáhla ruku. "Pojď, půjdeme všichni pohromadě. Musím se vysprchovat. Cestou mi povíš, na čem pracuješ."

X

Rozloučili se v parku. Justin se srdcem v krku zamířil ke vchodu do Prvního křídla, kde vždycky stojí stráž, kde bezpečák zrovna zřejmě přes naslouchátko přijímá pokyn k zatčení.

Justin viděl už dost vězeňských cel.

Prošel dveřmi, podíval se hlídači do očí, beze slov se snažil ukázat, že nebude dělat potíže, že není třeba ho zase přirážet obličejem na zed'.

"Dobrý den, pane," pozdravil az a Justinovi srdce poskočilo v synkopě. "Dobrý den," odpověděl a malým foyerem prošel do haly, pak do výtahu, celou dobu jako na jehlách. Nahoře ale došel po chodbě až ke své kanceláři, aniž by na něj někdo křikl, skočil po něm nebo ho prostě zatkl.

"Nic se neděje," začal rovnou, aby Granta uklidnil. "Šlo to dobře. Mohlo to být daleko horší." Posadil se a vydýchal.

"Chce, abych ji učil."

Grant zůstal klidný. Nakonec pokrčil rameny. "Denys to zatrhne."

"Ne. Nevím, co to má znamenat. Už nás převedla do svého křídla." Grant vyskočil. "Já ji přemluvil, ať nás vrátí k Yannimu. Ale právě teď - než to Ari zařídí na Bezpečnosti - nepatříme do Prvního křídla. Pokud mluvila pravdu, a já nemám důvod jí nevěřit, je to s námi hodně vážné. Chce, abych s ní spolupracoval. Mluvila o mé práci s Yannim a Yanni jí řekl, parchant jeden, že jsem na důležité stopě. Mladá paní teď chce znát to, co já, a já jí musím všechno ukázat." Grant pomalu vydechl.

"Takže..." Justin otočil židli a nalil si kávu. "O to šlo. Jestli sem Bezpečnost v nejbližších pár minutách nevtrhne..."

Chceš taky?" "Díky. Sed', obsloužím se."

"Pozdě." Nalil Grantovi do hrnku zbytek kávy z konvice a trochu z vlastního šálku. "Tumáš. V každém případě působila rozumně. Byla..." Docela dospělá.

To si ale nechal pro sebe. Nahlas řekl: "...rozumná. Chápavá." A vtom si v hrůze uvědomil, že je neposlouchá jen Denys, že je slyší i Ari. Proboha, co jsme už řekli?

"Chvilí budeme spadat pod její bezpečnost," vysvětlil a ukázal na předpokládané štěnice. Grant pochopil.

Asi se taky snaží vzpomenout, co všechno řekl, a co si z toho mladá a nesmírně nebezpečná občanka může vyvodit.